FÜSUN ÖNAL

Hayat Bir UTANMAZ KİTAP

Yemeklerden sonra,
yatmaya yakın
istenen dozda okunur!
Çocukların ulaşamayacağı
yerde saklayınız!

İNKILÂP

Füsun Önal

Hayat Bir

UTANMAZ KİTAP

Dizgi:
Pamukçuoğlu

Kapak:
Vartan Paçacı

Baskı:
Teknografik
Matbaacılar Sit. No: 38
Bağcılar - İstanbul

ISBN 975-10-1364-X
98-34-Y-0051-0227

98 99 00 01 02 03 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Ankara Cad. No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - (Pbx)
Fax: (0212) 514 06 12
Web sayfası: http://www.inkilap.com
e-posta: posta@inkilap.com

FÜSUN ÖNAL

Hayat Bir
UTANMAZ KİTAP

Yemeklerden Sonra, Yatmaya Yakın
İstenen Dozda Okunur!
Çocukların Ulaşamayacağı Yerde Saklayınız!

İNKILÂP

Yazarımızın Yayınevimize Yazdığı Kitaplar:

HAYATI DENEDİM

1. baskı ...... Kasım 1990
2. baskı ...... Mart 1991
3. baskı ...... Mart 1992
4. baskı ...... Temmuz 1993
5. baskı ...... Haziran 1998

BAŞKALARI DA HAYATI DENİYOR

1. baskı ...... Kasım 1991
2. baskı ...... Şubat 1992
3. baskı ...... Ekim 1993
4. baskı ...... Kasım 1997

HERKESE ÖZGÜRLÜK ANNE, AMA BANA DA...

1. baskı ...... Kasım 1992
2. baskı ...... Mayıs 1993
3. baskı ...... Aralık 1994
4. baskı ...... Haziran 1998

BİR KADIN VE YEDİ ÖFKELİ ADAM

1. baskı ...... Kasım 1993
2. baskı ...... Temmuz 1998

RUHSAR HANIM

1. baskı ...... Kasım 1993
2. baskı ...... Kasım 1995

VALLA KIZ DEĞİLİM! (Üçleme)

1. baskı ...... Kasım 1995
2. baskı ...... Şubat 1998

ASLINDA HÜZÜNDÜ HEPSİNİN YAŞADIĞI

1. baskı ...... Kasım 1996

DEJA VU SENDROMU

1. baskı ...... Kasım 1997

Yazarımızın Yayınevimiz için tercüme ettiği çocuk kitapları:

"The Flintstones" – "Çakmaktaşlar"

1. HAVUZ PARTİSİ
2. DİNO'NUN BENZERİ
3. KAMERA ŞAKASI
4. DAĞ TATİLİ

"The Lion King" Aslan Kral

Kitabımın isim babası
sevgili ARMAN FİKRİ'ye...
F.Ö.

"Geçmişte kalan kederler için,
taze gözyaşı dökmeyin."
Öripides (M.Ö. 485-406)

GİRİŞ

Size bu kitapta anlatacaklarım; “hayat” dediğimiz, doğumdan ölüme kadar yaşanan sürecin içinde, kendimizin, ya da çevremizdeki her insanın başına gelebilecek olaylardan oluşuyor.

İlk kitabıma “Hayatı Denedim” adını vermiştim. İkinci kitabımda da hayatı deneyen insanın sadece ben olmadığımın altını çizmek için “Başkaları da Hayatı Deniyor” demiştim.

Hayat; ne yazık ki, herkes için aynı çizgide, aynı güzellikte, aynı mutluluklarla dolu geçmiyor. Hayat; çoğu zaman acımasız davranıyor insanlara.

Dünyaya geldiğine pişman olan insanlar dolu etrafta. Bu pişmanlığı belli edenler olduğu gibi, hiç belli etmeyenler de var. Pişmanlığını içine gömenler yani...

Paranın, mutluluğun, gücün, keyfin, eğlencenin kucakladığı insanlar yok mu? Tabii ki onlar da çok. Ama ne yazık ki, her mutluluk, diğer mutlulukları da beraberinde getirmiyor.

Bir gün mutluluktan havalara uçuyorsunuz, ertesi gün üzüntüden kahroluyorsunuz. Hayat düz bir çizgi üzerine oturmuyor ki. İnişler, çıkışlar, güzellikler, acayiplikler, tuhaf durumlar... Daha neler, neler!

Hayat denen bu “utanmaz” şey, pek güvenilir değil sizin anlayacağınız!

Ya onun istediği gibi davranacak, ya da her olaya gardınızı alarak diken üstünde yaşayıp, iğne üzerinde oturacaksınız.

Bir başka yol da, olabildiğince rahat davranıp, bu "utanmaz"ı bir yandan şaşırtıp, diğer yandan da onun keyfini çıkarmaktır. Gerisi size kalmış. Seçim sizin.

Varlığın, bolluğun mutlu kıldığı insanlara bir bakıyorsunuz; beklemedikleri bir anda, umulmadık olayların çukuruna itilivermişler! Huzursuzluk-aksilik-mutsuzluk sarıp sarmalayıvermiş onları! Böyle durumlarda sahip oldukları paralar da kâr etmiyor bu negatif olayları dağıtmaya!

Ya da tam tersi; hayattan umudunu kesen nice insan, hayal bile edemeyecekleri güzelliklere-servete-güceüne kısa sürede sahip oluveriyorlar. Sihirli değnek değmişçesine...

Bu "hayat" denen şeyin insana ne yapacağı hiç belli değil. Sağ gösterip, sol vurabiliyor. Resmen kandırıyor bizleri! Utanmaz şey, n'olucak!!!

Hayat sürüp giderken, mutluluklarla mutsuzluklar, birlikte harmanlanıyor çoğu zaman. En önemlisi de, hiçbir konuda büyük konuşmamak lâzım.

Eskilerin dediği gibi "Büyük lokma ye, büyük söz söyleme." Kim olursan ol, nelere sahip olursan ol, her şey yine de olacağına varıyor. "Utanmaz hayat"ın ne yapacağı belli mi olur?!

Genelde tutucu bir toplumumuz var. Mahalledeki kızın, apartmandaki kadının namus bekçiliğini yapmaya kalkarız ama, ünlü kişilerin "marjinal yaşamalarını", hatta "evlilik dışı çocuk doğurmalarını" falan da hoş görüyle karşılarız. Yani ünlülerin örf ve adetlerimize uymayan davranışlarını görür de, görmemiş gibi davranır, alkış tutmaya da devam ederiz.

Toplumdaki bu "çifte standart"ın anlaşılması zordur!

Bülent Ersoy kendinden çok küçük bir çocukla evlendiğinde, kıyamet kopmuştu, "Böyle şey olur mu? Rezalet" falan diye... Ama **SABAH** gazetesi yazarı **Andrew Finkel'**se köşe yazısında Bülent Ersoy'u şu yazısıyla savunmuştu:

"Bayan Ersoy, **gelecek kuşaklara hiçbir şeyin imkansız olmadığını, insanın kafasına koyduktan sonra hayatta her istediğini yapabileceğini gösterdi.** (Doğru söze ne denir? F.Ö.) Bana bu çifte mutluluklar dilemek düşüyor. Andrew Finkel."

Hayat zaten utanmaz! İnsanlara ne sürprizler hazırlayacağı meçhul! Bırakalım TÜM İNSANLAR yakaladıkları mutlulukların keyfini çıkarsınlar.

Hayatın içinden insanlara örnek olarak marjinal kişiliklerine rağmen, Türk toplumunun sevgisini kazanmış başka ünlü kişiler yok mu?... Çoook!

İşte bu kitapta anlatacağım insanlar da marjinal kimliklere sahip kişiler... Seçimleri, yaşamlarıyla, başlarına gelen olaylarla, hayatın beklenmedik sürprizleriyle, bir o yana - bir bu yana savrulan kişiler...

Toplumumuzda, sağımızda-solumuzda, yakın-uzak çevremizde, kitabımda anlatacağım kişilere benzer daha ne uçlarda dolaşan, ne sivri davranışları olan örnekler var!

Kadınlar, erkekler, anneler, babalar ve de herkes... Unutmayın, hayatta "her şey" biz insanlar için...

Rahmetli anneannemin çok kullandığı bir cümle vardı: **"Ne oldum değil, ne olacağım de,"** diye...

Ne olacağımızı baştan bilebilseydik, dünya üzerindeki her şey farklı gelişirdi. O zaman da, bugünkü dünyadan çok farklı bir dünya var olurdu. Adaletli, edepli, arlı, güzel bir dünya...

Yüzyıllar önce yaşamış filozofların Milat öncesi ve Sonrası söyledikleri şeyler ne kadar doğru. Ne kadar da bugüne uygun. İnsan günümüze kadar gelen bu yazıları okudukça: "Taa o zamanlar nasıl da böyle düşünebilmişler?" diye hayrete düşmeden edemiyor.

Kitabıma; bazı ünlü filozofların "özdeyişlerini", "kaynak olarak" yararlandığım **"Sabahattin Eyüboğlu"**nun tercümelerinden aldım.

Ve **"yüzyıllarca önce" söylenen bu güzel deyişleri, "bugünün" hayat koşullarıyla, çevremizde olup bitenlerle özdeşleştirmeye çalıştım.**

Hayat güzel... Hayat lütufkâr... Hayat yaşanası... ama Hayat, bir o **kadar da acımasız... arsız...**

Ve UTANMAZ...

F.Ö.

HANDE İLE CEMİL

"Boğuluyorum" diye düşündü Hande. Geceliğinin açık yakasından görünen kuğu boynunda çaresizde gezdirdi ellerini. İpek geceliğin yakasını yolarcasına çekiştirirken, başını kuştüyü yastığın üzerinde bilinçsizce sağa sola çevirdi durdu. Solukları sıklaşmıştı.

Derin derin nefes almaya çalıştı ama nefes alamıyor gibi hissediyordu kendini. Uzun zamandır elle tutulamayan, gözle görülemeyen tonlarca ağırlığın altında eziliyor gibiydi. Böyle hissettiği anlarda boğulacak gibi oluyordu.

Telaşla yatağın saten çarşafları arasından sıyrılıp kalktı. Yatağın yanında duran pahalı terliklerini giymeden önce, pedikürlü ve bakımlı çıplak ayaklarıyla, kalın perdenin aralığından süzülen gün ışığında, bir salon genişliğindeki yatak odasını boydan boya kaplayan halının yumuşaklığını bile farketmeden, bilinçsizce dolaşmaya başladı. Bir o yana, bir bu yana...

Dudaklarından tek bir kelime çıkıyordu: "Boğuluyorum"... Nefes almaya uğraşırken mavi gözlerini sıkı sıkıya yummuştu. Yüzünü öyle çok buruşturmuştu ki, pürüzsüz cildi adeta kırışmıştı.

Odasında bilinçsizce dolaşırken, tuvalet masasının önündeki koltuğa çarptı. Çıplak ayağının parmakları ve dizi çok acımıştı. Acıyla gözlerini açtı ve tuvalet masasının büyük aynasında kendi şaşkın görüntüsü ile karşılaştı.

Aynada gördüğü kendi olamazdı. Bir süre ayak parmaklarının ve dizinin acısı yüzünden nefes alamayışını unutup, kendi görüntüsüne bakakaldı.

Sonra yavaşça aynanın karşısında duran çarptığı koltuğa bıraktı kendini Hande, gözlerini aynadaki görüntüsünden ayırmadan...

Kendi bakışları, aynadan kendine bakan masmavi gözleriyle buluştu... Yıpranmamış ellerini makyajsız, pırıl pırıl yüzünde dolaştırdı. Güzeldi. Kendini en iyi anlatan kelime buydu. Bir süre kendini seyretti. Sakinleşmişti.

Herkesin yerinde olmak isteyeceği bir hayatı vardı. Her istediği şeye sahip olması işten bile değildi. İstediği her şeyi alabiliyor, her istediği yere gidebiliyordu. Otuz sekiz yaşındaydı ama çok daha genç gösteriyordu.

Kocası her isteğine "evet" derdi.

Para?... İstediğin kadar! Çuvalla! Bavulla!

Seyahat?... İstediğin yere! Git gidebildiğin kadar!

Mal-mülk?... O da ne ki! Canının istediği senin olsun!

Böyleydi işte kocası Cemil.

Şu an oturdukları yalıdan başka, diğer yerlerde sahip oldukları evlerin, bazen yerini bile unutuyordu da, yeri geldiğinde "Sahi burada da evimiz vardı" diyordu Hande.

Bodrum'daki muhteşem villa... Antalya'daki nefis dubleks ev... Adana'daki çiftlik... İstanbul civarındaki çiftlik... Büyükada'daki tarihi köşk...

İlk evlendiklerinde, bir Ada gezintisi sırasında Hande "Ay, ne güzel bir köşk," der demez, Cemil ne yapıp etmiş, mal sahiplerini kandırıp köşkü Hande için satın almıştı. Cemil'in Hande'ye ilk hediyesiydi bu.

Sonra, Boğaz'daki yalı... Beykoz tepelerindeki villa... Bu villayı da Cemil ona bir doğum günü hediyesi olarak almıştı. Durun, bu kadar değil. Daha neler var!

Paris'in 16'ncı kısmı "Passy"deki çok pahalı malikanelerin bulunduğu "Avenue Foch"a yakın dubleks apartman katı... Hande Paris'e âşık diye, ona sürpriz yapmak için almıştı Cemil bu dubleks daireyi.

Hande'nin Şermin teyzesi ile annesi Pervin, Cemil'in bu bonkör davranışlarından dolayı, onu yere göğe koyamazlardı. Hande, özellikle Şermin teyzesinin Cemil'e yaptığı iltifatlara pek güler:

"Benim yerime keşke sen evlenseydin şu Cemil'le. Yaşı da zaten benden çok sana uygun," derdi, kocası epey önce ölmüş olan teyzesine. Şermin teyzesi de:

"A-aa, o ne biçim laf öyle!" diye kikirderdi ama, içinden de:

"Aah-ahh! Ner'de bende o talih?" diye geçirirdi.

Londra'da "Eaton Square"de de dört katlı bir malikane almıştı Cemil. "Londra'da huzur buluyorum," demişti Hande sık sık geldikleri Londra seyahatlerinden birinde.

Cemil bu lafın altında kalır mı hiç?! Hemen ünlü emlakçılardan bir-ikisine gitti. Alacaksa en alâsı olmalıy-

dı. Ve sonunda Belgrave semtindeki bu gerçekten şahane evi, pardon ev demek haksızlık olurdu, "malikaneyi" aldı Cemil.

Önceleri tapusu Cemil'in üzerindeydi ama Cemil, bir yılbaşı tatilinde tapuyu Hande'nin üzerine çevirdi, yeni yıl hediyesi olarak. Hande buna çok sevinmişti.

Aslında daima Hande'den daha çok sevinen iki kişi vardı: Hande'nin Şermin teyzesi ile annesi Pervin...

Hande ile Cemil Londra'da kalmadıkları zaman, iki kardeş gelip bu muhteşem yerin keyfini çıkarırlardı. Bazen Hande'nin babası da onlara katılırdı.

Ünlü müzikallerin bestecisi Andrew Lloyd Webber'in malikanesi de Hande'nin Londra'da sahip olduğu bu muhteşem malikanenin tam karşısındaydı. Kıbrıslı iş adamı Asil Nadir'le o zamanki karısı Ayşegül Nadir'in malikaneleri de kendilerine komşuydu.

Son yıllarda pek bir moda olan Miami'de de bir daire alması için Cemil'le konuşmuştu Hande. "Olur alırız," diyordu kocası ama okyanus ötesi yolculuk etmeyi hiç sevmezdi Cemil.

"O zaman sen yine al da, canım istediğinde ben gider kalırım," demişti kocasına.

Şarkıcıların bile orada evleri varken Hande'lerin mi olmayacaktı?! Hande "Al" der demez:

"Tamam" demişti Cemil, "Alırız."

Almıştı da. Almıştı ama, Hande ile Cemil Miami'nin en lüks yerindeki bu eve bir kere beraber gitmişler, Hande'yse üç-dört kez yalnız gidip kalmıştı evde.

Ama asıl annesi Pervin'le teyzesi Şermin çıkarmışlardı evin keyfini. Gidip, bu her mevsim sıcak olan yerde

aylarca kalmışlardı da Hande'nin babası da sonradan Miami'ye uçup onlara katılmıştı.

Hande sonradan bu eve pek gitmedikleri için evi satıp, parasını bankaya yatırmıştı.

"Afferin sana benim güzel olduğu kadar da akıllı kızım," diye kızına methiyeler göndermişti annesi Pervin.

Şermin teyzesi de:

"Bu Cemil koca değil, adeta bir piyango. Ay ne iyi ettik de kızı verdik şu adama. Gerçi Hande'ye göre yaşlı ama olsun varsın. Onun sayesinde bizde yaşıyoruz valla," demişti kardeşine.

Ha, sahi unutuyordum! Bir evleri de İsviçre Alpleri'ndeydi. Bu ev de pek kullanılmazdı. Her kış birkaç kez kayak yapmaya giderlerdi o kadar. Cemil, orada da bir evleri bulunsun diye almıştı bu dağ evini. Fazla mal göz mü çıkarır?! Ama son yıllarda Cemil düşüp de ayağını kırdığından beri Gstaad-Saanen'deki bu dağ evine gitmez olmuştu.

Hande, kış mevsimi dışında, bahar aylarında da gider kalırdı bu harika evde. Bir başına... Sıkıldıkça değiştirebileceği mekan çoktu Hande'de.

Ayrıca, ille de evlerinden birinde kalması gerekmezdi. İstediği ülkedeki, istediği lüks otelin en güzel daireleri nasılsa onundu. Ama gittiği yerlerde eğlenemez, hatta yalnızlığının verdiği sıkıntıyla bunalır, sıkılırdı.

Efsanevi Romalı kahraman **HORATİUS'**un şu sözünün doğruluğuna bakın:

"İnsan içindeki sıkıntıyı dağıtmazsa, yer değiştirmek daha fazla bunaltır onu. Bir yerden başka bir yere gitmekle iş bitmez."

Yunan düşünürü **SOKRATES** de (M.Ö. 469-399), yalnızlığını unutmak için habire seyahate giden birinin, hâlâ yalnızlığından şikayet etmeyi sürdürmesi karşısında şöyle demiş:

"Gayet tabii yalnızlığı sürer, çünkü her gittiği yere kendisini de beraber götürüyor."

Hande de çoğu zaman "bir başınaydı". Kocası yanındayken bile "yalnız" hissederdi kendini.

Evliliğinin ilk yıllarında, bol paranın getirdiği olanaklar Hande'ye cazip gelmişti. Kocasının varlığından hoşnuttu o zamanlar. Âşık falan olmasa da seviyordu kocasını. Çok büyük bir aşkla evlenmemişti Cemil'le. Mantığını çalıştırmıştı sadece. Sonra güvenli bir gelecek... Bol para...

Ailesi de karar vermesinde etken olmuştu. "Kaçırma, evlen" diye hayli beynini yıkamıştı annesiyle Şermin teyzesi. Babası da onaylamıştı kızına yapılan bu evlilik teklifini.

Aslında babasının ekonomik durumu fena sayılmazdı. Rahat denecek bir hayatları vardı ama yarın öbür gün, kendi hayatı zorluklarla dolu geçerse, ailesinden yardım isteyen bir konuma düşmek istemezdi.

Sonunda "evet" demişti onu çok isteyen bu zengin ve kendine göre hayli yaşlı olan adama. Oysa, sevdiği biri vardı Hande'nin hayatında. Genç, yakışıklı bir üniversiteli.

Oğlan Hande'den yaşça biraz küçüktü ama olsun, onun karısı olabilmeyi ne çok isterdi ama bir memur çocuğu olan oğlan, daha okulunu bitirecekti, askerliğini ya

pacaktı, iş edinecek, para kazanacaktı da evleneceklerdi! Aynı eski Türk filmlerindeki gibi!

Off! Çok uzun işti! O kadar bekleyerek, yaşamından yıllar çalmak istemiyordu Hande. Kimin ne kadar yaşayacağı belli değildi şu dünyada. Giden günler de geri gelmiyordu. Akıllı olmalıydı.

Oğlana bir gün patt diye "Ben evleniyorum," dediğinde, oğlan şok olmuştu da, bir süre hiçbir cevap verememişti Hande'ye. Öylece kalakalmıştı zavallıcık. Hande de, kendisine şaşkın şaşkın bakan oğlanı olduğu yerde bırakıp, yürüyüp gitmişti. Eski Türk filmlerinde olduğu gibi!

Kolay olmamıştı bunu yapabilmek. Lafı uzatsaydı, hiçbir zaman yapamayacağını biliyordu Hande. Arkasına dönüp bakmadan oğlanın yanından hızla uzaklaşırken, gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyordu.

O gece odasına kapanıp ne de çok ağlamıştı. Onu seviyordu. Ama önünde bir hayat vardı ve yaşadığı sürece rahat etmek istiyordu. Bu duygu, içindeki sevgiye ağır bastı ve kendisinden çok büyük olan bu çoook zengin adamla şatafatlı bir düğünle evleniverdi.

Tatil için gittiği Club Med'de tanışmıştı Cemil'le. Bir hafta boyunca pek koşuşturmuştu Cemil Hande'nin peşinde. Yaşı kendinden hayli büyük olan olgun bir adamın bu denli üzerine düşmesi, hoşuna gitmişti Hande'nin.

O zamanlar fena sayılmazdı Cemil. Henüz şu son yıllardaki gibi kilo almamıştı. Kendine daha bir dikkat ediyordu. Bakımlı, olgun ve de cebi dolgun bu zengin adamın, tatil dönüşünde de üzerine aşırı düşmesiyle, düşü-

nüp taşınmış ve sonunda bir kez evlenip boşanmış, çocuksuz Cemil'le evlenmeye karar vermişti Hande.

İşte... Zaman akıp gidivermiş, evlilikleri de on yedi yılı bulmuştu bile. İlk yılların canlılığı ve heyecanı yerini tekdüzeliğe bırakmıştı artık. Hele sevişmeler!... Azalmış, azaldığı kadar da sıkıcı olmaya başlamıştı.

Beykoz'daki dubleks villadan, Boğaz'ın karşı sahilindeki bu muhteşem yalıya taşındıklarından beri, yatak odalarını da ayırmışlardı. Sevişmeler anlamsızlaşmış, hatta sevişmeler iyice yalnızlaşmıştı. İşte bu somut yalnızlık Hande'yi "boğuyordu", kendini "hasta" hissediyordu.

Romalı trajedi yazarı **LUCIUS SENECA** (M.Ö. 4 - M.S. 65) hasta görünmeyi sevenler için:

"Felsefe gibi çok tatlı bir ilacımız var. Tıbbi ilaçları ancak bizi iyileştirirse hoş buluruz. Felsefe ise hem hoşlandırır, hem iyileştirir bizi."

Gerçekten felsefe kitapları okumak insanı rahatlatıyor. Düşündürüyor. Güldürüyor. Yol gösteriyor.

Hande felsefe kitapları okumazdı. Zaten, hemen hemen hiçbir şey okumazdı! O, İstanbul'un en iyi, en pahalı hastanelerinde, ayrıca Londra ve Amerika'daki hastanelerde kaç kez check-up yaptırmıştı da, sonuçlar hep temiz çıkmıştı. Herhangi bir sorunu yoktu yani.

Ama Hande'ye göre **"sorun"** vardı. Aslında onun sorunu **"yalnızlıktı"**.

Bir süre de psikologlardan randevu alıp konuştu ama devam etmedi sonra. Nedeni bilinen hastalığın tedavisi daha kolaydır ama o, kendisini hasta gibi hissetmesine neden olan şeyi bildiği halde, sorununa çare bulamıyordu.

Bankalardaki paralar, dövizler, evler, arabalar, davetler, bazı kadınların ilacı olamıyordu. Ve Hande gün geçtikçe daha çok yalnızlığa gömülüyor, daha çok boğuluyordu. Onun sevgiye ve ilgiye ihtiyacı vardı.

Kocasıyla aynı evin içinde, ayrı odalarda yaşayan, koca evin içinde, bazen akşam yemeklerinde rastlaşan, ama davetlere birlikte giden, uzun yıllardır etrafa karşı mutlu gibi görünen bu evliliği sürdürüp, birbirlerine hâlâ âşık karı-koca rolü oynayan, etrafa gülücükler dağıtan, şoförün kullandığı arabayla eve dönerken neredeyse hiç konuşmadan, ya da manalı manasız üç-beş şey konuşan iki kişiydi artık Hande ve Cemil...

Son yıllardaki seyahatlerinin çoğu da ayrı yönlere doğru yapılmaktaydı. Biri Bodrum'a gitse, diğeri Paris'e uçuyordu. Biri Londra'daki evde kalırken, diğeri Büyükada'yı seçiyordu. Cemil Adana'daki çiftliğe gittiğinde, Hande İsviçre'deki eve kayak yapmaya gidiyordu.

Kısacası, **birlikte paylaştıkları şeyler en aza inmişti. Ama evlilikleri sürüyordu işte.** Ne evlilikti ama! Sadece kâğıtlarda kalan, göstermelik davetlere giden, ya da davetler veren, ara sıra beraber seyahat eden, kırk yılın başında da yatak çarşaflarını bile pek fazla buruşturmayan sözde sevişmelerin yaşandığı bir evlilik!!...

"Evlilik" deniyordu bunun adına! **Ev'**lerin olduğu ama asıl olması gereken güzelliklerin olmadığı!...

Hande'nin Londra'daki malikanesinde kaldığı günlerden biriydi. Uşaklı, hizmetçili, şoförlü muhteşem evde, sıkıntıdan patlıyordu! Bir şeyler istiyordu ama ne istediğini bulup çıkaramıyordu.

JUNİUS JUVENALİS (M.S. 60-130) adlı Romalı şair, insanların istekleriyle ilgili şöyle demiş:

"İnsanlar, aşırı istekleri yüzünden kendilerine gerekli olanı bir türlü bulamazlar. Hayal ve heveslere kapılarak, mutlu olmak için neye muhtaç olduklarını da kestiremezler."

Hande de sahip olduğu sonsuz olanaklara rağmen sıkıntısını giderecek bir şeyi sonunda buldu. Değişiklik olsun diye, uçak yerine, Manş denizinin altındaki tünelden giden "Eurostar" hızlı treniyle bir-iki günlüğüne Paris'e gitmeye karar verdi. Ve kendini "Victoria" tren istasyonunda buluverdi.

"Gare du Norde"da, Londra'yı Paris'e bağlayan trenden indiğinde, aklına ilk geleni uyguladı. Ve Paris'teki o caaanım evinde kalmayıp, yine değişiklik olsun diye bir otele yerleşmeye karar verdi.

Ama Paris'teki evi almadan önce Cemil'le daima kaldıkları ünlü "Champs Elyseès"den Seine nehrine doğru inen "George V" Caddesi üzerinde bulunan süper lüks "George V" Otelini değil de, "Pigalle" taraflarındaki iki yıldızlı bir oteli seçti.

"Pigalle", İstanbul'un Beyoğlu'su, Londra'nın Soho'su gibidir. Ünlü "Molin Rouge" müzikholünün, irili ufaklı barların, restoranların, canlı sex-showların, sex mağazalarının, kısa sex filmlerinin gösterildiği daracık sinemaların yüzlercesinin yer aldığı, rengarenk ışıkların akşam olmadan bile yanmaya başladığı, capcanlı olduğu kadar, gizemli bir semttir Pigalle.

Bu ışıklı caddelerde, ya da dar ara sokaklarda sex-showlara müşteri toplamaya çalışan çığırtkanlar ve kadın pazarlayan satıcılarla, kadınlara erkek pazarlayan satıcıların yanı sıra, bu ünlü semte turist gruplarını getiren turist arabaları da, semtin vazgeçilmez bir bütünüdür.

Bu sex-müzik-içki-show-ışık dünyasını içinde barındıran "Pigalle", Paris'in simgelerinden biridir.

Hande'yle kocası Cemil de ilk evlilik yıllarında, birçok kez bu caddelerde, sokaklarda dolaşıp, showlar izlemişler, bu ışıltılı dünyada güzel geçeler yaşamışlardı. Ama uzakta kalmıştı artık o yıllar...

İşte, şimdi de ani bir kararla geldiği Paris'te, kendine ait olan muhteşem ev yerine, bu ışıltılı dünyanın hiç de lüks olmayan bir oteline yerleşme fikriyle binmişti taksiye.

Taksi "Gare du Nord"un önünden, Rochechourat Bulvarı'na doğru pek az gitmişti ki, fikir değiştirdi Hande. Taksi şoförüne yüklü bir bahşiş verip indi arabadan. Elinde bavul falan da yoktu nasıl olsa. Bir küçük el, bir de omuz çantası ile gelmişti Paris'e. Bir şey lazım olsa ya gidip Passy'deki evden, ya da mağazalardan alırdı nasılsa.

Karar vermişti, metroyla gidecekti Pigalle'e. "Gare du Nord" metrosuna yürüdü. 4 numaralı "Porte de Clignancourt" trenine binip, bir durak sonra indi ve "Barbes Rochechourat" istasyonundan 2 numaralı "Porte Dauphine" trenine aktarma yapıp, iki durak sonra "Pigalle"de indi.

Metronun çıkış kapısındaki turnikeye biletini sokup metronun merdivenlerinden aşağı süzülen gün ışığına doğru çıkarken, heyecanlandığını fark etti Hande.

Kalbi, uygulayacağı kararla daha çok atmaya başlamıştı. Ucuz bir otel arama düşüncesi bile, içindeki ölmeye yüz tutmuş heyecanları diriltmeye yetmişti. Kendini olduğundan daha genç hissetti.

Sex-showlarının çıplak kadın resimleri ile süslü vitrinlerine bakarak "Clichy Bulvarı"ndan ünlü "Molin Rouge" müzikholünün bulunduğu "Blanche Meydanı"na doğru yürümeye başladı.

Gündüz olmasına rağmen hâlâ hareketli olabilen "Clichy Bulvarı"ndaki café'lerden birinde sıcak çikolata içmek istedi canı. Yola bakan masalardan birinde yer bulup oturdu. Hava sıcaktı ama, Hande yaz da olsa sıcak çikolata içmeyi her zaman severdi.

Kocaman bir bardak sıcak çikolatayı içerken, ne yapacağını, nereye gideceğini hâlâ bilmiyor olmanın dayanılmaz huzursuzluğu ve heyecanı, beyninin içinde birbirine karışmış, kanındaki adrenalin dozu da yükselmeye devam ediyordu.

Kalbinin pıt-pıt'ları daha günün bu saatinde kütküt'e dönüşmeye başlamıştı bile. Masada duran hesap pusulasında yazılı olan parayı, bahşişi ile birlikte bırakıp dışarı çıktı. "Blanche"a doğru yürümeyi sürdürdü.

Meydana gelince, "Molin Rouge" müzikholünün yanından yukarı doğru kıvrılarak uzayan "Lepic" Sokağı'ndan yürüyüp, o civarlarda küçük bir otel buldu kendine.

Terlemişti. Bir an önce odasına çıkmak istedi. Anahtarı resepsiyondaki adamdan alıp, asansörü beklemeden dar merdivenlerden ikinci kata çıktı.

Otel odası ufak ama Hande'nin gözüne şirin görünmüştü. Pencereden dışarı baktı. Dar sokağın karşısına dizilmiş, ince uzun pencereli, dış boyası kirli, tahta panjurlu binaları gördü. Neler yaşanıyordu kimbilir bu binaların duvarlarının arkasında...

Aşklar?... Sevişmeler?... Kavgalar?... Birbirine sarılıp

uyumalar?... Kendi kendine sarılıp uyumaya çalışan yalnız bedenler?...

"Yalnız bedenler"... Tıpkı kendi bedeni gibi. Bu düşünceyi hiç sevmemişti. Camdan uzaklaştı.

Odanın, küveti olmayan duşlu banyosuna gidip elini yüzünü yıkadı. Aynada ıslak yüzüne bir süre bakıp, hiçbir şey düşünmeden öylece lavabonun başında durdu.

Sonra duşun perdesini aralayıp baktı. Sıcak suyu açıp denedi. Suyu bir süre akıttı, akan suyla oynadı ama duş almaktan vazgeçti. Küvet olsaydı, ne güzel doldurup uzanırdı içine. Her zaman yaptığı gibi... Musluğu kapatıp odaya geçti.

İki kişilik yatağa attı kendini. Yatak gıcırdadı. Yüzünü buruşturdu bir an. Yatağın üzerinde verev olarak yatıyordu. Bunun gibi koca yataklarda uzun zamandır daima bir başına uyuduğundan, yatakta enine, boyuna, verevine yatmalara alışıktı.

Mavi gözlerini bom boş tavanda gezdirdi. Tavanın pencereye yakın kısmının boyası kalkmıştı. Çiçek desenli kalın perdenin bir ucu da korniştan kurtulmuş, sarkıyordu. Bu sefer de tül perdenin, baş hizasına gelen bir yerindeki sigara yanığını fark etti. Kimbilir sigara içerek pencereden bakarken kim yakmıştı bu perdeyi...

Yattığı yerden elbise dolabına doğru kaydırdı gözlerini. Aynalı kapısı tam kapanmamıştı. Dolap kapağı düşmüş olmalıydı. Ellerini yatağın çiçekli örtüsü üzerinde gezdirirken tırnağı örtünün sökük kısmına takıldı. E-normaldi. Bu paraya ancak bu kadar olurdu.

Uzun yıllardır bu kadar ucuz bir yerin kapısından içeri bile adım atmamıştı. Zaten evlenmeden önce de böyle bir otelde hiç kalmamıştı ya... Aman ne güzel işte,

yeni bir deneyim yaşamaya başlamıştı. Keyfi yerine geldi. Yaşasın yenilik!

Kocasını düşündü bir an. Cemil onu böyle bir otelin, böyle bir odasında görseydi kalp krizi geçirirdi herhalde. Ya annesi?... Patt diye düşer bayılırdı valla! Hatta çok titiz bir kadın olan Şermin teyzesi de "Sen şimdi oradan aids falan da kapmışsındır!" diyerek işi iyice abartır, Hande'yle bir süre için görüşmeyi kesebilirdi!

Kendi kendine yüksek sesle güldüğünü fark etti. Annesi Pervin ve teyzesi Şermin'in huyları ve davranışları, Hande'yi hep güldürürdü. Uzun zamandır bu kadar içten gülmemişti. Keyfi daha da arttı.

Saatlerce uyuyup iyice dinlenerek uyanan birinin enerjisiyle yataktan kalkıp uyduruk bir şarkı mırıldanarak neşe içinde banyoya gitti. Duş yapmaya karar vermişti. Üstündekileri çıkarıp oraya buraya fırlattı. Oysa hangi evinde kalsa, özel yardımcıları arkasını hemen toplardı.

Burada bu işleri kendinin yapacağını bile bile zevkle attı üzerinden çıkan giysilerini ve de iç çamaşırlarını...

Ilık su çıplak bedenine değince bir an ürperdi. Gözlerini kapatıp suyun dokunuşlarına bıraktı kendini. Suyu vücudunda gezdirdikçe içinde bir şeylerin kıpırdadığını fark etti.

Bir yandan duştan fışkıran suyu vücudunda gezdiriyor, bir yandan da diğer elini teninin üzerinde dolaştırıyordu. Bunu yapmak hoşuna gitmişti. Oysa her zaman yaptığı gibi duş alıyordu ama bu kez içinde kıpırdamaya başlayan duygular ona başka şeyler düşündürüyordu.

Duşun suyunu daha çok açtı. Suyun tazyiki tenini ufak ufak acıtmaya başladı. Daha çok açtı suyu ve de suyun sıcak tarafını... Artık sıcak su etine batıyordu. "Immhh" diye inledi hafifçe...

Fayans duvara yasladı sırtını. Sonra suyu vücuduna tutmaya devam etti... Devam etti... Devam... İçi sıcak suyla doldu... doldu... bağırdı yine... bir daha bağırdı... Bağırdı... Sesi hafifledi...

Sonra derin derin iç çekerek duvarın ıslak fayanslarından aşağı doğru sırtını kaydırıp yere oturdu. Başını dizine yaslayıp kollarıyla dizlerini sardı. Öylece durdu bir süre. Sıcak su bacaklarından aşağı akarken...

Bir süre sonra kalkıp vücudunu sabunladı. Suyu kapatıp, çıplak vücudundan yerlere suların süzülmesine aldırmayarak odaya geçti. Kapısı tam kapanmayan dolabın kapağındaki aynada kendine baktı.

Epey zamandır kendi çıplak bedenini seyretmemişti. Vücudundan aşağı süzülen suların parlattığı vücudu, kırka doğru yol almış yaşına rağmen çok düzgün görünüyordu.

Bedenini ilk kez görüyormuş gibi sağ yana dönüp baktı. Sol tarafından da kendini inceledi. Sonra arkasını dönüp çıplak vücudunu bir de arkadan görmeye çalıştı. Gülümsedi.

Tekrar önünü aynaya döndü. Gülümsemesi daha genişledi. Islak ellerini, ıslak vücudunda dolaştırdı. "Merhaba" dedi aynadaki kendine. Merhaba...

Sonra küçük odada bazı dans figürleri yaparak çıplak vücuduyla döndü durdu. Ellerini havaya kaldırmış, yüksek sesle "merhaba... merhaba... merhaba..." diyerek...

Gözü yeniden aynadaki kendisi ile buluştuğunda, sakinleşti, ciddileşti ve aynaya iyice yaklaşıp, bu kez yüzünü dikkatle inceledi.

Parmaklarını ıslak uzun saçlarının arasından geçirip, ciddi ve kararlı bir ses tonu ile kendi kendine bir kez daha "merhaba" dedi.

Fransız filozof **MONTAİGNE** (1533-1592)

"Bir kapının kapalı olduğunu anlamak için o kapıyı itmek gerekir." der.

Hande kapıyı itmişti bir kere, kapı açıktı artık.

Işık Tanrısı **APOLLON'**un öğüdünü tutacak, kapıdan geçip **"kendini tanıyacaktı."**

Aynadaki kendi aksinin dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu. Uzun zamandır öpülmeyen kendi dudaklarına...

Banyodan havluyu alıp iyice kurulandı. Çantasından çıkardığı kremle vücudunu kremledi. Kremin kayganlığı ile teninde kayan parmaklarını vücudunda dolaştırırken, kalbinin uzun zamandır ilk kez bu denli heyecanla atmaya başladığını farketti. Kolları, bacakları, göğüsleri, karnı kremle pırıl pırıl parlamıştı. Vücudunun sağlıklı göründüğüne karar verdi.

Bu kez el çantasından çıkardığı bordo renkli külotu giydi, aynı renkteki sutyenini ilikledi. Aynada görüntüsüne baktı yeniden. Sonra kararlı bir şekilde sutyenini çıkarıp attı.

Birkaç yıl önce Cannes'dan aldığı ama hiç giymediği minicik dar elbiseyi sırtına geçirdi. Her yönden aynada kendini kontrol etti. Külot izi çok belli oluyordu. Eteğini

sıyırıp külotu da ayağından çıkardı. Daracık eteğini aşağı indirdi.

Strech elbise, ikinci bir ten gibi çıplak vücudunu sarmıştı. Çantasını da omzuna astı. Odanın anahtarını alıp odadan çıkarken, kendini, var olup olmadığını bilemediği bir tür kuş gibi özgür hissetti.

Artık zavallı, çaresiz bir serçe olmadığı kesindi. Belki şakıyan bir bülbül, belki bir şahin, belki de bir atmaca olacaktı.

Belki biraz, annesinin küçükken yemek yemesi için habire anlattığı masaldaki Zümrüt-ü Anka kuşuna benziyor olabilirdi ama o da değildi. Kendisi özgür ve kararlı bir kuştu artık. Değişik bir kuş!

Otelden çıkıp biraz yürüdü ama iç çamaşırı giymeden sokakta yürüyor olması hiç alışık olmadığı bir şeydi. Kendini bir tuhaf hissetti. Küçük adımlarla yürüdüğünü fark etti. Sanki herkes durmuş da, iç çamaşırı giymeden sokağa çıkmış olan bu kadına bakıyordu.

Oysa herkes kendi yolunda, kendi işindeydi. Bakan eden yoktu. Gerçi birkaç adamla göz göze gelmedi değil ama onlar da belli ki dikkat çeken masmavi gözleriyle tezat oluşturan uzun koyu kahverengi saçlarına bakmışlardı.

Hatta bir tanesi geçerken gülümsemiş, bir diğeri de "Bonjour" deyip göz kırpmıştı Hande'ye. Burası Paris'ti. İnsanlar sokaklarda, metrolarda birbirlerine gülümseyip, "iyi günler" derlerdi.

Kendi memleketini düşündü bir an. Oradaysa insanlar asık suratlarıyla, kaba davranışlarıyla sokakları doldurup, değil "iyi günler" demek, çarptıkları zaman "özür" bile dilemezlerdi.

O güzelim İstanbul taşraya dönmüştü artık. İnsan kirliliği, çevre kirliliğiyle yarış halindeydi. Mutsuz, işsiz, kendine güvensiz bir yığın insan seli, sokağa çıktığında sanki insanın üstüne üstüne geliyordu.

“Kibarlık”, “nezaket” gibi kavramlar artık ne yazık ki başta İstanbul olmak üzere, tüm büyük kentlerde neredeyse tamamen yok olmaya yüz tutmuştu.

Oysa küçük bir kızken anneannesi “Beyoğlu’na çıkan insanlar birbirini tanısın tanımasın, birbirlerine selam verirler, sabah şerifleriniz hayırlı olsun derlerdi,” diye anlatırdı.

O günler ne yazık ki çoook gerilerde kalmıştı. İnsanlar değil selamlaşmak gibi insanca bir davranışı birbirlerine uygulamak, artık eğlenceye, kutlamaya, sevince bile silah denen çirkinliği karıştırmaya başlamışlardı.

Bu iç karartan düşüncelerden kendini sıyırıp karşıdan gelmekte olan Cemil yaşlarda, kendi halinde bir adama gülümseyerek “Bonjour” dedi Hande. Adam da başını hafifçe eğerek “Bonjour Madam” diye cevap verdi Hande’nin yanından geçip giderken...

O sırada bir kuaför gözüne ilişti Hande’nin. Hemen içeri girdi. “Bonjour Monsieur” diyerek...

Kuaförden dışarı çıktığında saçları kısacık ve sapsarıydı artık. Uçmaya hazır bir kuş gibi sekerek yürüdü Pigalle’in kaldırımlarında...

Özgürlüğüne doğru...

AYSUN İLE HAKAN

Hakan, diye bir çocuk vardı. Okulun en yakışıklısıydı. Peşinde koşuşan kızlar bunun ispatıydı. Okulda hiçbir oğlanın peşinde bu kadar kalabalık bir kız ordusu yoktu. Henüz lisede böyle olursa, kimbilir üniversitede neler olacaktı.

Ayrıca her sabah uyandığında Hakan'ın ilk işi aynaya bakmak olurdu. Yakışıklı olduğunu kendi de görüyordu, kör değildi ya.

Hem sporla bu denli içli dışlı olması vücudunun güzel gelişmesini sağlıyordu. Vücudunun üst kısmı yaşına göre bayağı üçgenleşmişti. Karnı dümdüz, sert, poposu da küçük ve sımsıkıydı.

Sporun her dalında başarılar elde etmesi de, öz güvenini artırmıştı. Kızlar onunla yatmak için can atıyorlardı.

Cinsel organı da hayli büyüktü. Oysa uzun boylu olanların şeyleri küçük olur diye söylendiğini duymuştu bazı arkadaşlarından. Ama kendisi uzun olmasına karşın iri bir organa sahipti. Allahın işi işte! Hakan ne yapabilirdi ki?!

Bir gün, basket takımındaki arkadaşları giyinme odasında birbirlerine "şeylerini" göstermişlerdi de, arkadaşları onunki için "vaayy beee" diyerek tezahürat yapmışlardı.

Kendinden büyük olan üniversiteli bir kızla ilk yattığında kız da aynı tepkiyi göstermişti "amma da büyükmüş" diye.

Uzun bacaklarının üzerinde hoş duruyordu bu üçgen vücut ve de iri organ! Şımarmak gibi bir düşüncesi yoktu ama zamanla çevresi ve sporda elde ettiği başarılar onu şımarttı. Olsun, bu hafif şımarık davranışlar da ona yakışıyordu.

Zaten annesinin babasının tek oğluydu, bir dediğini iki etmezlerdi. Annesi Hakan'ı "annesinin şımarık oğlu" diye severdi. Babası da oğlunu "yakışıklı" diye çağırırdı. "Derslerin nasıl yakışıklı?", "Maçı kaç kaç bitirdiniz yakışıklı?", "Aman giydiği bu yeni gömlek pek de yakışmış benim şımarık oğluma!"... falan-filan!

Kısacası, ailesi de onun yakışıklılığının ve şımarıklığının altını her fırsatta çizdikçe, yakışıklı oluşu Hakan'ın aklından hiç çıkmıyor, "şımarık oğlum" diye sevildikçe de, biraz daha şımarıyordu.

Ama enteresandır, Hakan bunun dozunu öyle güzel ayarlıyordu ki, şımarıklığı kendine yakıştırmayı beceriyordu. Ayrıca, hiçbir zaman saygısız davranışlarda bulunmaz, okulda hocaları, takımda da coach'u, Hakan'ı çok severlerdi.

Dersleri de oldukça iyiydi. Basket takımının da yıldız oyuncusuydu. E-Allahtan daha ne istenirdi ki? O da bir şey istemedi zaten. Hayatı zorlamadı. Her şey kendiliğinden oldu.

Okulu kırık notlar almadan bitirdi. Mezuniyet gününün gecesi verilen partide, kızlar Hakan'ı parçalayacaklardı az kalsın. Hepsi onunla dans etmek istiyordu. Ama aslında yatmak istiyorlardı.

Gecenin sonunda, kendisinin yatmak istediği değil de, yatmayı en son düşüneceği kız, ne etti-nasıl etti anlayamadı ve kendini o kızla yatakta buluverdi. Kız hiç ummadığı kadar azgın ve işinin ehli çıktı. Hakan da sonuçtan memnun kaldı.

Üniversiteyi dışarıda okumak istiyordu. Ailesi de bu isteğini kabul edince, Amerika'daki üniversite işlemleri başladı. Sonunda annesi ve babası ile birlikte Amerika'nın yolunu tuttu Hakan. Ve de böylece Amerika serüveni başlamış oldu.

Orada da Amerikalı kızların çemberine alınmıştı kısa zamanda. Kızlar onu damızlık gibi kullanıyorlardı. Aslında Hakan da kullanılmaktan şikayetçi değildi hani.

Maç öncesi kimseyle yatmak istemese de kızlardan biri onu ne yapıp edip yatağa çivilemeyi başarıyordu. Öyle olunca da, maç sırasında biraz zorlanıyordu.

Burada da üniversite basket takımının gözde oyuncularından biri oluvermişti. Sayı yapmak üzere pota altında havaya sıçrayıp topu potadan içeri yolladığında, Amerikalı kızlar öyle isterik bağırıp çağırıyorlardı ki, bazılarına dikkat edilse, neredeyse kızların orgazm olduğu zannedilebilirdi.

Hakan'da şeytan tüyü vardı. Kızlar bu seks şeytanına bayılıyor, bir yandan da oğlanın iliğini-kemiğini emiyorlardı.

Aziz **HİERONYMUS'**un dediği gibi:

"Diaboli virtus in lumbis est"

"Şeytanın gücü bel'dedir."

Kısacası değişen pek bir şey yoktu. Sadece şartlar daha uygundu, bir de Türkçe yerine İngilizce konuşuluyordu. Çabuk uyum sağladı yeni okuluna, Amerikalı kızlara ve de çevresine.

Yaz tatillerinin birinde, Amerikalı kızlardan biri ile İstanbul'a gelmiş, bir süre anne-babasının evinde, eski delikanlılık odasında kızla birlikte kalmış, ona İstanbul'u gezdirmiş, sonra da kızı Çeşme, Marmaris ve Bodrum'a götürmüştü.

Kız halinden pek memnundu ama neyse ki, o kız ve diğer kızlar sülük gibi yapışmıyorlardı Hakan'ın yakasına.

Gel zaman git zaman, yıllar geçti, Hakan üniversiteyi bitirdi. Ailesi, mezuniyet töreni için oğullarının yanında bulunmak üzere Amerika'ya gittiler.

Annesi biricik "şımarık" oğlunun diploma töreninde göz yaşlarına engel olamadı. Babası, Amerikalı kızların hemen hepsinin "yakışıklı" oğlunun etrafında nasıl da pervane olduklarını gururla izledi.

Sonra birlikte İstanbul'a döndüler ama master için yeniden Amerika'ya gidecekti Hakan.

İstanbul'a geldiğinde Kolejden okul arkadaşları, bir parti düzenlediler Hakan için. Kızlı-erkekli okul grubunun içinde evlenen, nişanlanan ya da hâlâ kendisi gibi bekar olanlarla karşılaşmak çok mutlu etmişti Hakan'ı. Geceye katılmayan arkadaşları ile ilgili haberleri de oradakilerden aldı.

"Selim hoca diye çağırdığımız, oğlan gibi bir kız vardı, o ne oldu?" diye sordu Hakan arkadaşlarına. Çok

severdi Selin'i, hep takılırlardı Selin'e "Selim" diye de, kızcağız hiç bozulmazdı. Hakan onu görse çok sevinirdi. Ama gelmemişti Selin o geceki partiye. Arkadaşlarının dediğine göre, kıza babası şirket kurmuştu.

O gece, heyecanlı sohbetlere daldıkları bir anda, kolejde okudukları yıllarda çok hoşlandığı, kendi gruplarındaki kızlardan biri geldi toplantının yapıldığı yere. Adı Aysun'du kızın. Selin'in de iyi arkadaşıydı. O gece partiye yalnız gelmişti Aysun.

Hakan Aysun'dan öğrendiğine göre, üniversitede işletme okumuştu. Mezun olmuştu ama çalışmaya niyeti yoktu. Varlıklı ailesinin bekar kızı olarak yaşamını sürdürüyordu Aysun.

Konuşacağı birçok arkadaşı vardı. Onun için gece boyunca Aysun'la pek başbaşa kalamadı Hakan. Bir ara kıza telefon numarasının hâlâ eski numarası olup olmadığını sordu. Değişmişti. Yeni numarayı istedi. Aysun bir kâğıt peçetenin üzerine yeni telefon numarasını ve yeni adresini yazıp verdi.

O geceden sonra iki eski arkadaş birkaç kez buluştular, yemeğe gittiler. İstanbul'un yazlık barlarına gidip bir şeyler içtiler. Ve... hayret!... Hiç yatmadılar!

Oysa kızlar Hakan'ı hiç boş çevirmezdi! Hiç yatmamış olmaları Hakan'a "değişik" ve "çekici" gelmişti.

Bir gece Aysun'u evine bırakırken arabadan inmeye hazırlanan kızın kolunu tutup "Evlenelim mi?" deyiverdi Hakan. Sanki "Çay içelim mi?" der gibi!

Kız şaşırıp kaldı. Belki de inanmadı. Gülerek kolunu kurtardı Hakan'ın elinden, indi arabadan. Evinin bahçesinde koşarak gözden kayboldu. Soruya cevap vermemişti.

Hakan, bir süre arabanın içinde kımıldamadan oturdu. Sonra bir süre Aysun'ların evini seyretti. Üç katlı evin birkaç penceresinde ışık vardı. Sonra biri daha yandı. Aysun odasına çıkmış olmalıydı.

O zamanlar cep telefonu henüz ellerde-bellerde pek fazla olmadığından, Hakan arabasını çalıştırdı ve telefon kulübesi aramaya başladı.

Bir süre arandıktan sonra bulduğu ilk kulübenin önünde arabasını acı bir frenle durdurdu. Fırladı arabadan. Cebinden çıkardığı jetonu atıp Aysun'un numarasını çevirdi. Kahretsin! Numara çalmadı, jeton da alt delikten geri düştü. Bir daha denedi Hakan. Yine aynı şey oldu. Bozuktu ibne telefon!

En kısa zamanda gün geçtikçe Türkiye'de moda olmaya başlayan şu cep telefonlarından almalıydı.

Telefon kulübesinin duvarına bir tekme savurup arabasına giderken, "Siktiğimin telefonu! Gel de Amerika'yı arama!" diye söylendi kendi kendine.

Aysun'u evine bıraktığının üzerinden uzun saatler geçti gibi geliyordu Hakan'a. Oysa henüz az önce ayrılmıştı onların evinin kapısından. Saat de hayli geç olmuştu, daha geç kalırsa da telefon edemezdi. Aysun'un ailesinden çekinirdi. Ama ne yapıp edip Aysun'la konuşmalıydı.

Arabasını deli gibi sürerken o saatte hâlâ açık olan bir bakkal gördü. Fren sesine dışarı fırladı bakkal. Oysa, artık hesap-kitap yapıp evine gitmeye hazırlanıyordu adam. Gecenin bu vaktinde böyle gürültülü bir müşteri beklemediği belliydi.

Hakan arabadan dışarı attı kendini.

"Telefon..." dedi nefes nefese,

"Acilen telefon etmem lazım."

Bakkal; gecenin bu vaktinde, bu denli telaşla gelip telefon etmeye çalışan bir adamın, polisten imdat istemek ya da bir ambülans çağırmak gibi acil bir ihtiyacı olduğunu düşünmüş ki, arabadan palas-pandıras çıkıp, hızla bakkal dükkânından içeri giren Hakan'ın önünü açmak için, ortada duran gazoz ve kola şişelerinin durduğu sandıkları hemen kenara çekti.

Bir yandan da telefonun yerini Hakan'a gösterdi. Sonra da merakla numarayı çeviren Hakan'ı dinlemeye başladı.

Hakan telaş içinde Aysun'un numarasını çevirdi. Ancak birkaç kez duyduğu sinyal sesi bile sinirini bozdu. Kendi kendine "Hadi kızım, hadi yavrum, aç şu telefonu," derken, bir yandan da "Ya annesi, ya da babası açarsa ne derim" diye düşünerek, boşta duran eliyle de tezgâha yumruğunu vurup duruyordu. Neyse Aysun açtı telefonu. Hakan hiç lafı uzatmadan sordu Aysun'a:

"Benimle evlenmeni istiyorum. Çok ciddiyim Aysun. Bu gece düşün ve bana yarın buluştuğumuzda cevabını ver. Ama cevabın 'evet' olmalı. Tamam mı?... Hey bi dakka, kapatmadan şunu da söyliyeyim... Meğer ben seni seviyormuşum da haberim yokmuş. Hem de okuldan beri... Hadi şimdi hemen sorumun cevabını düşünmeye başla." deyip telefonu kapattı ve nefes nefese kalakaldı tezgâhın arkasında.

Bakkal şaşkın şaşkın bakakalmıştı bu genç adama. Hayatında hiç şahit olmadığı bir olaya tanık olmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

Bir an düşüncesinde, karısına nasıl evlenme teklif ettiğini hatırlamaya çalıştı bakkal. Sonra hatırladı. Kendisi teklif-meklif etmemişti ki! Annesi kız istemeye git-

miş, kızı görüp beğenmiş ve oğluna almaya karar vermişti. İşte böyle evlenmişti karısıyla bakkal.

Kendini toparlayıp, hâlâ karşısındaki tezgâhın gerisinde soluk soluğa nefes alıp veren Hakan'a bakarak usulca sordu:

"Bir şey içmek ister miydin evlat? Gazoz, kola, su? Meyve suyu da var."

Hakan bakkalın teklifi karşısında kendini toplayıp teşekkür etti. Bir sade gazoza hayır demezdi. Hemen dolaptan soğuk bir sade gazoz açtı bakkal. Hakan'a uzattı. Bir tane de kendine aldı. Kenarda duran tabureleri dükkânın önündeki kaldırıma çıkardı adam.

"Gel biraz oturalım. Belki anlatmak istediğin şeyler vardır." dedi Hakan'a.

Bu sıcak yaz gecesinde gazozu içerken biraz açık havada oturup rahatlamak iyi gelecekti. Hakan kapı önüne çıkıp taburelerden birine oturdu. Sade gazozdan okkalı bir yudum aldı. Boğazı yandı. Yüzünü ekşitti. Zor bela yutup, öksürdü.

Bakkal sırtına birkaç kez vurdu Hakan'ın:

"Helal olsun evlat. Yavaş iç, acele etme" diyerek...

Ay ne iyi bir adamdı bu bakkal amca. "İyi ki telefon kulübesinde telefon bozukmuş da, bu adamcağızla karşılaştım," diye içinden geçirdi Hakan. Birinin dostluğuna çok ihtiyacı vardı o anda.

"Sağ ol amca. Gazoz da, şu kapı önünde oturmak da çok iyi geldi valla. İhtiyacım vardı soluklanmaya." dedi bakkalın dizine elini koyarak.

"Rahatına bak evlat. İçindekileri anlatırsan seve seve dinlerim." diye daha da rahatlattı bakkal Hakan'ı.

“Anlatacak çok şey yok be amca. Hepsini duydun işte. Yıllardır görmediğim eski okul arkadaşım kızı sevdiğimi fark ettim. Onun karım olması fikri içimi sarıverdi ve evlenme teklif ettim. Hepsi bu.”

“Ne çok şeyi bi kalemde döküverdin ortaya be oğlum. Az şey mi bu? Keşke ben de hayatımda böyle bir evlenme teklifi yapabilmiş olsaydım ama ner’deee? Bizim hanımı anam seçmişti.” dedi bakkal dertli dertli. Sonra devam etti:

“Gör bak evlat, kız sana hemencecik evet diyecek. Aha buraya işaret koyuyorum, evet demezse gel yarın yüzüme tükür.” diye parmağını yalayıp dükkânın kapı pervazına tükrüklü parmağıyla bir işaret koydu bakkal amca.

Birden içi rahatlayıverdi Hakan’ın bu tükrüklü işaretten sonra. Ne iyi adamdı şu bakkal amca.

İlk okuldayken söyledikleri tekerleme geldi birden aklına:

“Bakkal amca, burnu kanca, elinde tabanca. Hoppp! Bakkal amca, burnu kanca...” Kendi kendine gülümsedi Hakan.

Sonunda bakkal amcanın dediği oldu. Aysun Hakan’a “evet” dedi. Kısa süre içinde evlenmeye karar verdiler. Hakan’ın masteri için Amerika’ya gidip birkaç yıl kalacaklardı. Master sırasında da çalışacaktı Hakan.

Düğünlerine, haber verebildikleri bütün eski okul arkadaşlarını davet ettiler. Selin, nam-ı diğer “Selim hoca” da düğüne gelmişti. Malum Selin, Hakan’ın ve Aysun’un liseden yakın arkadaşıydı.

Aysun’la Selin’in diğer yakın arkadaşları olan Ha-

zan gelmemişti düğüne. Kimse nedenini bilmiyordu. Oysa Hazan düğüne geleceğini söylemişti Selin'e. Severlerdi Hazan'ı. Özellikle de Selin. Zaten o ikisi liseden sonra da aynı üniversitede birlikte okumuşlardı. Hazan ailesinin evini terk ettikten sonra, küçük işlerde çalışmıştı. Şimdi Selin'in şirketindeydi.

Düğüne gelenler arasında, liseden mezun olduğu gece Hakan'm istemeden yatmak zorunda kaldığı ama sonradan yattığına çok memnun olduğu Hakan'ın yatak arkadaşı kız da vardı. Yeni evlendiği kocası ile gelmişti düğüne.

El sıkışırlarken Hakan o yattıkları günleri hatırladı. Kız çirkin bir kızdı ama nereden öğrendiyse sevişmeyi, sevişmenin her türlü pozisyonunu çok iyi bilirdi. "Ummadık taş baş yarar" diye boşa dememişti atalarımız.

Kız; okul zamanından bu yana, biraz güzelleşmiş gibi geldi Hakan'a. Hakan kocasıyla el sıkışırken, "Acaba kocasıyla da öyle çılgın yatıyor mudur?" diye düşünmeden edemedi. O anda da Aysun'la hâlâ hiç yatmamış olduklarını hatırladı.

Eyvah! Acaba hâlâ kız mıydı Aysun? Çok yorgundu, kızlık bozacak hali yoktu Hakan'ın. Onun gibi düşünen erkek sayısı pek azdı ama Hakan içinde "karım ille de kız çıksın" diye bir arzu taşımıyordu.

Yoksa daha önce başkası ile bir deneyim geçirmiş miydi Aysun? Bu konuyu hiç konuşmamış olduklarını hatırladı. Daha önce yatmamışlar, aralarında da sekse dair hiçbir konuşma geçmemişti.

Hakan'ın içinde bir boşluk oluştu sanki. Aysun çok arzu ettiği gibi bir-iki saattir karısıydı artık ama onunla

az sonra ilk kez yatacak olmanın heyecanını, nedenini bilmiyordu ama, içinde hissedemiyordu bir türlü.

Bakkal amca da düğünün konuklarındandı. Damat tarafı(!) olmanın verdiği gururla ev sahibi gibi ortalarda gezinip duruyordu.

Aile büyüklerinin yanına oturtmuştu Hakan bakkal amca ile karısını. Ama bakkal amca; anasının seçip evlendirdiği karısını adeta masada unutmuş, yeni pop'çuların peşinde gezen body-guard'lar misali(!) Hakan'ın ardında dolaşıp, sık sık bir arzusu olup olmadığını soruyordu.

Düğünde ikram edilen yabancı içkileri de kendi dükkânından getirmişti bakkal amca. Bakkal amcada cukkalar iyiydi nasıl olsa!

İçkileri düğün hediyesi olarak getirmeyi kendi arzu etmiş, Hakan da çok sevdiği, kanının çabucak kaynadığı bakkal amcasının isteğine "peki" demişti.

Alçak gönüllü insanlar olan annesiyle babası da neşeyle karşılamışlardı bakkal amcanın oğullarına olan bu içten sevgi gösterilerini.

O gece için düğünün yapıldığı otelin kral dairesini ayırtmıştı Hakan'ın babası. Oda harikaydı. Manzara müthişti. Yatak çok rahattı.

Ama galiba biraz fazla rahattı! Aysun'la Hakan biraz öpüşmüşler, birbirlerini biraz okşamışlar, sonra da birbirlerine kardeş kardeş sarılıp uykuya dalmışlardı.

Hakan uyumadan önce hayretler içinde kalmıştı. O muhteşem organı öpüşüp, okşaşırlarken tam sertleşmemişti bile. Oysa o organ, neredeyse uzaktan bir kız görse, hemen harekete geçerdi ama evliliğin bu ilk gecesinde,

“birazcık aşağı-az bi şey yukarı” sersem sepelek n’apacağını şaşırmıştı!!

Ama Allah var, Aysun da “küçük Hakan”ın(!) bu kararsızlığına hiçbir kızgınlık alameti göstermemiş, gerçekleşemeyen birleşmeye de bozulup falan etmemişti. Hatta neredeyse durumdan memnun gibi görünüyordu.

“Olgun kız,” diye düşündü Hakan. “Yorgunluğuma ve de ilk kez birlikte yatmanın yarattığı strese verdi herhalde,” diye düşündü içinden.

Ertesi sabah erkenden uyandılar. Ve birbirlerine hiç dokunmadan hemen duş alıp, aceleyle giyindiler, çünkü Aysun’un babaannesi yeni evliler için; eski zamandan bu zamana, hâlâ rantçı müteahhitlerin elinden kurtulma başarısı gösteren(!) o güzelim eski İstanbul köşkünde, bir sabah kahvaltısı daveti verecekti.

Öğlen yemeğe, Aysun’un annesiyle babası oğlan tarafını bekliyordu. Evliliklerinin “ilk günkü” trafiği müthişti anlayacağınız.

Davetler biraz fazla üst üste gelmişti ama iki ailenin de, birer günlük evli olan çocukları, ertesi gün uzun süre kalmak üzere Okyanus ötesine gideceklerdi. Hasret başlıyacaktı. Onun için bu trafiğe katlanıversinlerdi!

Akşam da Hakan’ın annesiyle babası, kız tarafını kendi evlerine “kutlama yemeği” için davet etmişti. Bu aynı zamanda, ertesi gün Amerika’ya uçacak olan çocuklarına bir “veda yemeği” olacaktı.

Kolay mı “Şımarık ve yakışıklı oğulları” artık evli barklı bir genç adamdı ve işte yine gidiyordu uzaklara...

O sabah da hiçbir “vaziyet” olmadı Hakan’la Aysun’un arasında! Zaten başbaşa kalacak fırsat tanınma-

mıştı ki yeni evlilere! Sırasıyla önce babaanneye gittiler, sonra da Aysun'un annesine gidip, akşam da Hakan'ın ailesinin davetine katıldılar.

Hatta başka akrabalar da onları davet etmek için sıradaydılar ama ne yazık ki yeni evlilerin uçak biletleri alınmış olduğu için o davetler (çok şükür) gerçekleşemedi!!!

"Allah bir yastıkta kocatsın" temennileriyle geçen yemek davetlerinde, iki aile de hayatlarından pek memnun görünüyordu. Hatta çocuklarından bile daha memnundular!

İzninizle, "Hakan'la Aysun" hikâyesinin arasına gireceğim. **Aileler neden böyle yapışır yeni evlenen çocuklarına?** Hiç anlamam!

Yeni evliler; başbaşa kalıp birbirlerine tam alışmaya başlayacakları, birbirlerini yakından tanımaya ihtiyaçları olduğu bir dönemde; birtakım rüküş davetler, ziyafetler, şu-bu derken, o **bir daha asla yaşama şansını yeniden elde edemeyecekleri "ilk günlerini", "ilk aylarını" kalabalık bir akraba güruhu içinde geçirmeye mecbur edilirler!**

Böylece daha ilk günlerden, çiftlerin arasında bir mesafe oluşmaya başlar.

Şimdi bana karşı gelip **"Aman canım, ne var bunda, bütün bir ömür boyu baş başa geçirecek çok günleri olacak."** diyerek, yine son kararı siz aile büyükleri vermeye kalkışmayın lütfen.

Hem o beraberliğin "ömür boyu" süreceğini nereden bilebiliyorsunuz Allahaşkınıza?!

Belki anlaşamayıp boşanacaklar, belki birinden biri

başkasına âşık olup gidecek, belki bir kaza geçirecekler de birinden biri bu dünyadan göçüp gidecek, belki siz çocuğunuzu elinizden alan o “yabancıyı” daha sonra pek sevmeyecek ve çocuğunuz ondan ayrılsın diye dua edeceksiniz...

Bu belki’ler böylece uzayıp gider!

Ayrıca, şu **“Allah bir yastıkta kocatsın” temennisi kadar da aptalca söylenmiş bir temenni olamaz! Yeni evlenenleri böyle bir şartlanma altına sokmakla, birlikteliği daha en başından bir “mecburiyet”, bir “görev” haline dönüştürüyoruz!**

Beraberlikler, “sahiplenme”ye dönüşüyor. Evlilikler de beraberlik değil midir? İster nikâhlı, ister nikâhsız beraberlik olsun, kimse kimseye “tapulu mal” gibi sahip olamaz!

Ancak taraflardan biri kendini diğerine, kendi istediği oranda verir. Yani hak alınmaz, verilir misali, bu teslimiyet de, dediğim gibi o kişinin isteğine kalmıştır. İsteyen teslim olur, isteyen olmaz.

Aman sakın yanlış anlaşılmasın, benim dediğim “teslimiyet” teslim olmamak, sevmemek anlamında değildir. Sadece, kendi kişiliğini ve haklarını korumaktır.

Dönelim yeniden Aysun’la Hakan’a.

Gece otele döner dönmez hemen yatıp uyudular, çünkü uçağa yetişmek için erken kalkmaları gerekiyordu, bu bir. Bütün gün o akraba senin, bu akraba benim koşuşturup durmuşlardı, bu iki. E-daha bir gece önce de düğünde deli danalar gibi ortalarda dolaşıp durmuşlardı. Kısacası yorgundular!

Yine de Hakan yorgunluğa rağmen, kendinin bu

denli arzusuz olmasına şaşırıyordu. Aysun'un teninden hiçbir elektrik almamıştı.

Oysa, birlikte bir yatakta yatmadan önce, daha doğrusu çırılçıplak soyunup da bir yatağa girmeden önce, Aysun'u ne çok istediğini düşündü Hakan. Sonra kendi düşüncesini hemen düzeltti:

"O, Aysun'la bir an önce sevişmeyi değil, evlenmeyi istemişti. Aysun'u üç-beş kerelik yatacak bir kız olarak değil de, karısı olarak görmek istemişti."

Yine birbirlerine iyi geceler öpücüğü verip uykuya daldılar. Gerçi sadece Hakan'da değil, Aysun cephesinde de hiçbir hareket yoktu sevişmek için!

Uykuya dalmadan önce, mezuniyet gecesinde hiç istemeden seviştiği ama sonradan pek memnun kaldığı kızı düşündü Hakan. Acaba dün gece düğünden sonra kocasıyla, eskiden kendisiyle yattığı gibi çılgınca sevişmiş midir, diye...

Bu düşünce o iri organını harekete geçirdi. Uçak saatine az zaman vardı. Biraz uyusalar iyi olacaktı. Sırtını Aysun'a dönerek eli ile dikilen organını bastırdı. Başka şeyler düşünmeye çalıştı ama olmuyordu.

Bu kez, sırtı dönük uyuyan Aysun'a arkadan sarıldı. Organı Aysun'a değmişti. Kız kıpırdadı. Veee sonnn derece tecrübeli bir şekilde Hakan'a yardımcı olup, işini kolaylaştırdı! BİNGOOO!!!

Oh, be neyse!! Aysun kız değildi. O işle uğraşma faslı aradan çıkmıştı hiç değilse!

Bu duruma sevindiğini fark etti Hakan. Ama yine de "Acaba kiminle o işi yaptı, daha önce?" diye de aklından bir soru geçti. Sonra da "kimse kim" diye o düşünceyi kafasından atıp Aysun'la sevişmesini sürdürdü.

Lisedeyken ilk yattığı üniversiteli kızın, basket takımındaki arkadaşlarının ve de Amerikalı birçok kızın dediği gibi Aysun da Hakan'ın organı için "Ne kadar büyükmüş!" dedi. Çok uzun sürmeyen sevişme de az sonra bitti.

Aysun duşa gidip geldi ve bir kez daha iyi geceler öpücüğü vererek uyumaya koyuldu. Hakan banyoya gitmeye üşendi. Zaten bir-kaç saat sonra kalkacaklardı, o zaman yıkanırdı.

SİBEL İLE VEDAT... VE SELİN... VE HAZAN...

Selin, çocukluğundan beri erkek gibi davranan bir kızdı. Oyuncak bebekleri hep kendinden uzak tutmuştu. Annesi ya da babası ona oyuncak bebek aldıklarında çok huysuzlanırdı. Hatta terter tepindiği günler olmuştu, "ben bu bebekleri istemiyorum" diye fırlatıp atardı onca güzel ve pahalı bebekleri!

Annesi Selin'e süslü, cicili-bicili elbiseler giydirmeyi severdi. E-nasıl sevmesin? Selin Sibel'in biricik kızı, tek çocuğuydu. Ama Selin bu güzel elbiselere çok haşin davranır, onları bile bile kirletir, hatta orasını burasını söker, dahası, yırtardı. Sibel de kızının bu haline çok üzülürdü.

Selin büyüdükçe annesiyle daha da inatlaşan bir kız oldu. Ayağından pantolonu çıkarmaz, bir kazak, bir montla gezer, üstelik bunları da renksiz-cansız, soluk yüzlü şeylerden seçerdi. Makyaj malzemeleri onun ilgi alanı dışında kalırdı.

Genç kız olmaya başladığında, kısacık kestirdiği saçlarıyla arkadan bakıldığında adeta bir delikanlı görünümündeydi. Zaten yok gibi ufacık göğüsleri vardı. İnce

bedeni, tahta gibi göğüsleri, kısa saçları ve erkeksi giyimiyle kimse Selin'e kız demezdi.

Üniversiteye başladığında, jöle ile geriye doğru yatırdığı kısacık saçları, makyajsız yüzü, botları, kotları, montları ve de pek gülmeyen yüzüyle, eskilerin deyişiyle "nev-i şahsına münhasır" bir kız olmuştu.

Lisedeyken onu Selin yerine "Selim" diye çağıran arkadaşları bile vardı. O bundan hiç gocunmaz, üstelik böyle çağrılmaktan hoşlanırdı bile.

Ah bir de, erkeklik organına sahip olsaydı! Bedeninin bir parçası olan kadınlık organından nefret ediyordu. Keşke onu vücudundan söküp atabilseydi!

Erkek arkadaşlarını, erkeklik organlarından dolayı kıskanırdı. Evde kimsenin olmadığı günlerde, külotunun içine bezler, pamuklar doldurur, erkeklik organı varmışcasına aynada kendini hayran hayran seyrederdi.

Erkeklerden hoşlanmıyordu. Daha doğrusu, erkek arkadaşları vardı ama onların hepsi "sadece" arkadaştı. Kendini onlardan biri gibi görüyordu. Gruplarındaki kızlardan hoşlanıyor, onlarla bir arada olmaktan mutluluk duyuyordu.

Önceleri, Aysun diye bir kız vardı gruplarında, onu çok beğenirdi. Ama gruplarına sonradan katılan Hazan adlı kıza daha başka türlü bayılmıştı Selin! Hazan'ın adı da, yeşil gözleri de, düz uzun saçları da çok etkilemişti Selin'i.

Hazan'la liseden sonra üniversitede de birlikte okumuşlardı. Onu gördüğü zamanlar, Selin'in kalp atışları hızlanıyor, içinde tanımadığı tuhaf duygular geziniyordu.

Selin önceleri cinsel tercihini ailesinden ve çevresindeki herkesten gizlemişti. Dışlanmaktan korkuyordu. Hiç kimseye duygularını itiraf edemiyor olması Selin'i zaman zaman içine kapanık ve sakin, zaman zaman da hırçın ve agresif hale getiriyordu. Dengesiz davranışları vardı ailesini üzen.

Annesi ile babası onun bu bunalımlı halini, buluğa ermek üzere oluşuna veriyorlardı. Oysa Selin'in iç dünyasındaki fırtınayı bir bilselerdi...

İlk regli olduğunda kendinden nefret etmiş, hatta intihar etmeyi düşünmüştü. Odasının penceresinden atlamaya kalktığında, tesadüfen odaya giren Sibel tarafından zor bela kurtarılmıştı.

Bunu neden yapmak istediğini sorduklarında da, regli olmaktan, kanıyor olmaktan dolayı kendinden iğrendiği ve suçluluk duyduğu için, artık yaşamak istemediğini söylemişti annesine ve babasına.

Bunun normal olduğunu, her sağlıklı genç kız gibi kendisinin de bu durumu uzun yıllar, her ay belli bir süre yaşayacağını söylediklerinde, genel olarak az ağlayan, ya da ağladığını ailesine hiç göstermeyen Selin, şiddetli bir ağlama krizine tutulmuştu da doktora götürmüşlerdi kızlarını.

Kendisine "genç kız" denmesinden nefret ediyor, içindeki duyguları da açıklayamadığı için, sorunlu bir çocuk olarak geçiriyordu günlerini.

Artık kendini "hastalıklı" biri olarak görüyordu. Kendini sık sık sorguluyordu. Bundan dolayı hem kendi çok rahatsızdı, hem de ailesi kızlarının nedenini bilmedikleri bu tuhaf davranışlarından dolayı çok üzgündüler.

O günler her iki taraf için de kabus gibiydi.

Annesi artık onun bu erkeksi haline karışmaktan vazgeçmiş, hatta adeta pes etmişti. İlgilenmiyordu kızı ile. Ama için için çok üzülüyordu. Şöyle kız gibi giyinen, şık bir kızı olsun ne de çok isterdi Sibel.

Babası çocukluğundan beri hiç karışmazdı Selin'e. Kızını olduğu gibi severdi Vedat. Onun sağlıklı, iyi ve kültürlü biri olarak yetişmesi, bir baba olarak en büyük arzusuydu.

Selin, yaşı ilerleyip büyüdükçe, eşcinsellik, özellikle de lezbiyenlik hakkında araştırmış, kitaplar, yazılar okumuştu.

Bu yazılardan, kitaplardan öğrendiğine göre; annesi tarafından çok sıkı ve katı bir biçimde yetiştirilen dünyanın en ünlü ve eski **"Hemşiresi Florance Nightingale" de tutku dolu bir lezbiyenmiş.** Büyük bir tutku ile bağlandığı kadından ayrılınca kendini insanların iyiliğine adamış.

Hiç kimse de, kendini insanlığa adamış olan bu kadını lezbiyen diye yerden yere vurmamış, dışlamamış. Üstelik öldükten sonra da günümüze kadar insanların ona olan sevgi ve saygısı hiç bitmemiş.

Ünlü "şair Lord Byron", umutsuzca bağlandığı erkek için aşk şiirleri yazmış. İnsanlar da Lord Byron eşcinsel diye onun şiirlerini okumazlık etmemiş.

(Hatta ben de kendimden örnek vereyim, Kolej'deyken edebiyat dersinde onun şiirlerini okuturdu bize, hocamız Mrs. Philips.)

Bu kadar da değil. **Ünlü yazar "Oscar Wilde"ın erkek sevgilisi için bir-kaç yıl hapiste yattığı biliniyor.**

Tarih kitaplarından bildiğimiz **"Büyük İskender" de vaktinin çoğunu erkek sevgilisiyle geçirirmiş.**

Sonra, **Amerika Birleşik Devletleri eski Başkan'larından Franklin Roosevelt'in karısı "Eleanor Roosevelt" de aktif bir lezbiyenmiş.**

Dünya tarihindeki ünlü eşcinselleri yazan, yazar Paul Russell'in kitabında yer alan eşcinsellerden bazılarının adları da şöyle: **İngiliz oyun yazarı William Shakespeare, Mona Lisa tablosunu yaratan Leonardo da Vinci, Rus balet Rudolf Nureyev, "Uyuyan Güzel" gibi ünlü eserleri yaratan besteci Peter Ilyich Tchaikovsky.**

Bir başka ünlü yazar olan Andre Gide'in de genç âşığı ile olan ilişkisi, Gide'in karısı tarafından öğrenildiğinde kızılca kıyamet kopmuş.

Dünyaca ünlü film yıldızı Marlene Dietrich, evli olmasına ve de bir kız çocuğu sahibi olmasına rağmen, aralarında ünlü Fransız şarkıcı Edith Piaf'ın da bulunduğu pek çok kadınla ilişkisi olmuş. Ve yıllarca boşanmadan ama kocasından ayrı olarak yaşamış.

Selin böyle pek çok kitap okumuştu ve **durumunun bir "hastalık olmadığını"** artık öğrenmişti. Bu "bedende hissedilenler" sonucu yapılan bir "seçim"di. Hastalık değil.

İki karakterli gibi yaşamaktan da çok yorulmuştu. Onun tercihi kesin olarak erkekler değil, kadınlardı. Ve artık bu büyük "sırrı"nı ailesine açacaktı.

Bir gün onları karşısına aldı "kesin seçimini" annesine ve babasına açıklayıverdi. Sibel adeta kriz geçirdi, eve doktorlar çağrıldı. "Benim böyle bir kızım olamaz!" diye bağırıp çağırıyordu Sibel. Vedat arada kalmıştı. Üzgündü.

Sibel, o günden sonra kızıyla arasına büyük bir mesafe soktu. Kızından adeta irkiliyordu. Ona mı, yoksa kaderine mi kızsın bilemiyordu. Bu kızgınlık, kızına olan sevgisini de azaltıyordu.

Bu kadar mı suçluydu Selin? Bu kadar mı kötüydü? O da insandı ve her insan gibi o da aynı haklara sahipti.

Şair **TİTUS LUCRETİUS**'un (M.Ö. 94-55) dizelerine ne demeli? (Latincesi'ne de yer vereceğim. Nasıl olsa anlamı aşağıda yazılı. Latince, insanın kulağına çok hoş gelen bir dil.)

"Res quoeque suo ritu procedit, et ommes
Foedere naturae certo discrimina servant.
İndupedita suis fatalibus omnia vinclis"

"Her şey kendine göre gelişir ve hepsi
sürdürür doğa düzeninin ayrılıklarını.
Her şey, kaderin kırılmaz zincirleriyle bağlı."

Selin ne yapabilirdi? **Dünyaya gelmeyi o istememişti ki. Onu kaderiyle birlikte dünyaya getirenler, annesiyle babasıydı.**

Vedat, karısı ile kızı arasında denge kurmaya uğraşıyordu. İkisini de çok seviyordu. İkisinden de vazgeçemezdi. Ama şu bir gerçek ki, Vedat'ın durumu çok zordu.

Bir değişiklik olsun diye ailesine bahçeli bir villa aldı Vedat. Yüksek bir apartmanın en üst iki katından oluşan, Sibel'e ait dubleks daireden çıkıp, ünlü bir site içindeki bahçeli bir villa'ya taşındılar. Hem böylece, Selin'in pencereden atlayarak "yeniden" intihar etmeye kalkışmasına da artık olanak yoktu.

Neyse... Selin, duygularını ailesine açıkladığından

beri sakinleşmiş, üniversite sınavlarına girmiş, başarılı olmuş, istediği bölümü kazanmış, halinden memnun olarak günlerini daha çok arkadaşlarıyla geçiriyor, annesiyle aynı evin içinde olmalarına rağmen onunla pek rastlaşmamaya çalışıyor, odasına çıkıp, köpeğiyle, kitaplarıyla, CD'leriyle kendi dünyasında yaşamayı tercih ediyordu.

Bazen babası odasına gelir, "Misafir kabul ediyor musun?" diye takılırdı kızına. Baba-kız okuldan, sanattan konuşurlardı. Vedat, üniversiteyi kazanan kızı için bir araba almıştı.

Selin'in keyfi eskiye oranla daha iyi sayılırdı. Ama annesinin kendine karşı olan acımasız davranışı, ilgisizliği onu çok üzüyordu. Annesi vardı ama adeta yok gibiydi.

Allahtan babasının sevgisi ve ilgisinde hiçbir eksilme olmamıştı. Ama annesinin bu katı tutumu devam ettiği sürece, onunla aynı evde yaşamanın zaman geçtikçe daha da zor olacağına karar verdi Selin.

Üniversiteye devam ederken, "evden ayrılacağını" ailesine bildirdiğinde, buna en çok tepki veren, üzülen Sibel olmuştu. Çok şaşırmıştı Selin'le Vedat onun bu davranışı karşısında.

Kızına ilgi ve sevgi göstermeyen, onu adeta dışlayan Sibel'in annelik duyguları kabarmıştı. Dayanamamıştı kızından uzak olmaya. Hayret!

Vazgeçirmeye, kızını kararından geri döndürmeye çalıştı. Selin de bir süre yumuşadı annesinin bu değişkenliği karşısında. Onun için bir süre daha evde kaldı.

Ama Sibel biliyordu, inatçı bir kızdı Selin. Belki bugün değil, ama yarın-öbür gün bu kararını uygulayıp ev-

den giderse, "Ne olursa olsun," bir tanecik kızını, uyandığı vakit kahvaltı masasında göremeyeceğini, onun genel olarak odasına kapanıp, ailesinin yanında çok sık oturmasa bile, evin içinde var olduğunu bilme fikrinden bile uzak kalacağını düşünüp, kendini yiyip bitirmeye başladı Sibel. İki uç arasında çelişkili duygular yaşıyordu.

Vedat, kızının evden gitme fikrine karşı gelmeyip, hatta sonunda, evden gitme işi gerçekleştiğinde de, Selin'e ev kiralamasında, yeni eşyalar almasında yardımcı oldu. Kirayı üstlendi. Öyle ya, henüz öğrenci olup para kazanmayan bir kıza tabii ki babası destek olacaktı. Hele maddi durumu da Vedat gibi müsait bir baba olursa...

Bu arada Selin sınıfta kalmadan, ders takmadan üniversiteyi bitirdi. İşletme okumuştu, düşünüp taşındı ve "Halkla İlişkiler-Reklam ve Pazarlama" şirketi kurmak istediğini babasına söyledi.

Vedat kızına büro açma konusunda da yardım etti. Fakstı, bilgisayarlardı, telefonlardı derken, çok şık ama son derece sade ve modern büro eşyalarıyla döşedi kızının işyerini.

Oysa Selin'in annesi Sibel, çok zevkli ve ünlü bir dekoratördü. Yeni iş yerinin döşenmesinde annesinin zevki olsun isterdi ama Sibel, değil dekorasyonu üstlenmek, hiçbir zaman gidip kızının iş yerini görmedi bile.

Vedat, Selin'in davranışları konusunda Sibel'le hep tartışırdı:

"Hayat onun hayatı. Seçim onun seçimi. Bu yaştan sonra biz onu yönlendiremeyiz," diyordu karısına.

Sibel bir türlü alışamıyordu kızının bu haline. Bir an önce evlenirse, Selin'in davranışlarının da normale döneceğini düşünüyordu.

Selin'in asla evlilikten yana biri olmadığının, hatta değil evlenmek, gönlünün erkeklerden yana olmadığının hâlâ farkında değildi Sibel. Daha doğrusu her şeyin bal gibi farkındaydı da bir anne olarak "öyle şeyler" kondurmak istemiyordu kızına.

Yıllardır kocası ile sakin bir hayat yaşamış olan Sibel, kızlarının bu seçimine rağmen, bir baba olarak Vedat'ın rahat davranmasına kızıyor, bu rahatlığın da kızlarının çarpık yaşamına katkıda bulunduğunu iddia ediyordu.

Oysa doğru davranan Vedat'dı.

Sahip olduğu tek kızını, yaşamın ortasında bir başına bırakmanın çok daha kötü sonuçlar doğuracağını ve ona karşı çıkmak yerine, hayatı yüklenmesi konusunda kızına yardımcı olmanın en doğru davranış olduğunu biliyordu Vedat.

17 kişiyi öldüren otuz yaşındaki cani Jeffrey Dahmer'i bile, bir bilim adamı olan babası Lionel Dahmer yalnız bırakmamış, müebbet hapse mahkum olan oğluyla olan bağlarını koparmamıştı.

Bir caninin babası bile çocuğu ile bağlarını koparmazken, Vedat, "kendi cinsiyle beraber olmayı" seçen biricik kızını nasıl bir başına bırakabilirdi?!

Eşcinsellik, tarih boyunca hep tartışılan bir konu olmuştu. Mitolojide bile eşcinsellik (homoseksüalite ve lezbiyenlik) ile ilgili pek çok mitos vardı.

Tanrı Zeus bir çoban olan Ganimedes adlı oğlan'a âşıktı. **İmparator Hadrianos,** Bolu'lu erkek sevgilisi Antino adına tapınaklar yaptırmıştı. **Osmanlı saraylarında**ki bu tip ilişkiler de, tarih belgesellerinde yer almaktaydı.

Günümüzde dünyanın pek çok ülkesinde eşcinsellere herhangi bir yasaklama konmamış. Bazı Avrupa ülkelerinde evlenmelerine bile izin veriliyor.

Avrupa'da olduğu gibi dünya devletlerinin büyük bir bölümünde **asıl yasak, "fahişeliğin"** ve de **"çok eşliliğin"** karşısına konmakta.

Çok eşlilik, genellikle ilkel kabilelerde, bazı tarikatlarda, ya da müslüman devletlerin bazılarında görülüyor.

Çok eşlilik, özellikle Avrupa'da sekse konulan tek yasak durumunda. "Fuhuş" ve "zina" da seks yasakları listesinde yer almakta.

Dünyanın pek çok yerinde fahişelik yasaklanmış durumda ama cezalar pek caydırıcı olmadığı için, baskınlarda yakalananlar bir süre sonra yine serbest kalıp bildiklerini okuyorlar. Zina da özellikle daha çok müslüman ülkelerde suç sayılıyor.

Vedat bütün bunları düşünmüştü doktorun muayenehanesinde, doktor Selin'le içeride konuşurken... Kızının ne fuhuş yaptığı vardı, ne evli biriyla zina yapmıştı, ne de çok eşlilikten yanaydı. O sadece özgür seçimini yapmış, hayatının geri kalanını bu seçimin sınırları içinde sürdürmek istiyordu.

Bu bir suç değil, hatta insanlık tarihi kadar eskiydi. Tarih araştırmacıları, eski Yunan'da, eski Osmanlı'da oğlancılığın, lezbiyenciliğin var olduğunu tespit etmişlerdi.

Gerçi Eski Çağ'da tek tanrılı dinlerin ortaya çıkmasıyla eşcinselliğe bakış değişmiş, eşcinseller yakılmışlar, öldürülmüşler, hapislerde çürümüşlerdi.

Hatta İngiltere'de 1533'de 8. Henry zamanında, eşcin-

selliğe karşı konulan ölüm cezaları, 1861'e kadar İngiliz Ceza Yasası'nda geçirliğini sürdürmüştü.

Bugün varılan nokta artık çok farklı boyutlarda. Eşcinseller haklarını korumak için dernekler, partiler kurabiliyorlar, gösteriler-yürüyüşler yaparak toplumun her ferdine uygulanan hakları kendileri için de isteyebiliyorlar.

Selin'in ailesine yaptığı açıklamadan sonra bu konuyla ilgili pek çok kitap ve yazı okumuştu Vedat. Ne olursa olsun, bir baba olarak içini rahatlatmak, kızıyla arasında daha doğru bir diyalog kurmak istiyordu.

Bu bir hastalık değildi ki, ilaçla, ameliyatla tedavi ettirsin!

Önceleri psikoloğa götürmek için Selin'le konuşmuş ve onu ikna etmişti. Ama birkaç seans boyunca yapılan testler, Selin'le yapılan konuşmalar sonunda, doktorun söylediğine göre Selin hasta değildi. O sadece "kesin" seçimini yapmıştı.

Onu ayıplamamak, ama seçiminden dolayı da onu özendirici şekilde davranmamak ve onu yalnız bırakmamak gerektiğini söylemişti doktor Vedat'a. Zaten Vedat da böyle düşünüyordu.

Kızını bu utanmaz ve acımasız dünyanın ortasında bir başına bırakmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Karısı ile bu konularda asla anlaşamıyorlardı. Hatta psikolog, anne olarak Sibel'le de görüşmek istemişti de Vedat Sibel'i doktorla konuşmaya zar-zor razı edebilmişti. Ama ne olursa olsun Sibel evladını için için seviyor, yine de nuh diyor, peygamber demiyordu!!!

Tabii Vedat da biricik kızının diğer kızlar gibi davranmasını, onlar gibi hissetmesini, onlar gibi giyinip, onlar gibi sevgilisini getirip ailesine tanıştırmasını isterdi. Bir baba olarak kızını bembeyaz bir gelinlik içinde görmek herhalde çok hoş olurdu ama ne yapabilirdi ki...

Kızı çocukluğundan beri hayat rotasını çizmişti. Onu; çizdiği rotanın dışında yol almaya zorlamak, kızının umulmadık dalgalar, rüzgârlar, fırtınalarla karşılaşıp, alabora olmasına neden olabilirdi.

Oysa Selin'e; bindiği hayat gemisinin dümeninde yalnızmış hissini vererek, aslında güvenli ve koruyucu bir kaptanın ona pek hissettirilmeyen yardımlarıyla yol almasını sağlamak; hem ailenin, hem de Selin'in selameti olacaktı.

Bu konuyla ilgili konuşmalar ve çekişmelerle, Sibel'le Vedat'ın evlerindeki huzursuzluk gün geçtikçe artar olmuştu. Sonunda Vedat, birbirlerini kırmaktansa bir süre ayrı kalmalarının daha doğru olacağını Sibel'e söyleyip, kızının evine taşındı.

Bir süre için de olsa ayrı yaşamalarının; Sibel'i sakinleştirip, daha doğru düşünmesine, kızıyla ilgili doğru kararlar almasına neden olacağını umuyordu Vedat.

Selin, şirketini babasının yardımıyla kurmuştu. Şirkete elemanlar alınmış, "müşteri portföyü" konusunda da kızına yardımcı olmuştu Vedat.

Selin, iş arayan okul arkadaşı Hazan'a kendi bürosunda iş verdi. Hazan, Selin'in asistanı olarak çalışmaya başladı. Evinden ayrıldığı için geçici olarak bir pansiyonda kalıyordu Hazan. Selin bu eski okul arkadaşına, pansiyon yerine kendi evinde kalabileceğini de söylemişti.

Valla düşünmüyor değildi Hazan Selin'in evine yerleşmeyi. E-kolay değildi! İstanbul'da kiralık ev bulmak resmen ölümdü.

Her gün değeri yükselen dolar karşılığı ev sahiplerinin istedikleri bu insafsız kiraları, kiracı namzedi olan kişilerin nasıl ödeyebileceğini düşünen yoktu ama dolar maaşları da her yerde cukkalayanlar pek çoktu!!

Ama unutulan bir şey vardı galiba! Burası Türkiye'ydi ve resmi para birimi de Türk Lirası'ydı! Pek çok yerde ve kuruluşta da maaşlar insanlarımıza **"Törkiş Lira"yla** ödeniyordu!

Madem kiralar, mağazalarda satılan malların çoğu, oteller, uçaklar, benzin, hatta ekmek bile dolara endeksliydi, o zaman **resmi para birimini "Hong Kong dolar"ı gibi "Törkiş dolar"a çevirsinlerdi de insanlar hayat koşullarının gebertici ağırlığı altında ezilmekten kurtulsundu!**

İşte Hazan da bu yükün altında ezilenlerdendi. Varlıklı bir babanın kızıydı ama **baba baskısıyla** evden ayrıldığı için adam Hazan'a beş kuruş bile yardım etmiyordu. Burnu sürtülsün de eve geri dönsün diye böyle davranıyordu. Ama Hazan kesin kararlıydı, o eve bir daha dönmeyecekti.

Babasının evde olmadığı saatlerde annesiyle telefonda konuşuyorlardı. Kadın bu durumlara çok üzülüyordu ama kızına maddi yardım yapma konusunda elinden hiçbir şey gelmiyordu, çünkü kocası bu "olası yardımı" önlemek için de her türlü tedbiri almış, kontrolü elinde tutuyordu!

Gerçi Hazan'a Selin'in ödediği maaş fena sayılmazdı. Biraz döviz alıp kenara koyuyordu yarın öbür gün kira-

layacağı ev için peşinat parası olur diye. Ama **para biriktirmek zordu bu devirde.** Onun için, Selin'in evinde birlikte oturma teklifini kabul ederse, hem kaldığı pansiyondan kurtulmuş olur, hem de daha rahat para biriktirebilirdi.

Tam bu düşünceler içindeyken, Selin bir akşam, büroda çalışanlar işten çıktıktan sonra da çalışmaya kalan Hazan'a, özel bir konuda konuşmak istediğini söyledi.

Ve Selin, içindeki duyguları bir bir sıraladı Hazan'a.

"Onu düşünmediği bir an bile yoktu. Okuldan beri artan bir sevgiyle Hazan'a bağlanmıştı. Onu bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi seviyor, onunla beraber olmak, birlikte yaşamak istiyordu."

Daha bunun gibi birtakım sözcükler...

Hazan şaşkınlıktan donmuş bir vaziyette Selin'in anlattıklarını dinledi. "Şoka girmişti" demek daha doğru olurdu. Resmen kepazelikti bu! Hiç hoşlanmazdı bu tür ilişkilerden. Erkekler varken kadınları n'apsındı!

Selin'in söylediklerini dinlerken midesine kramp girdi. Midesi bulandı. Kusacak gibi oldu. Sıktı kendini. Bir an gözleri karardı. Sonra kendini toparlayıp Selin'in lafını kesti ve derhal işten ayrılacağını söyledi Hazan.

Bunu duyunca üzüntüden kahroldu Selin. Keşke duygularını içinde gizlemeye devam etseydi. Pişman oldu. Özür diledi. Söylediklerini duymamış olarak kabul etmesini rica etti. Söz verdi Hazan'a. Onu bir daha asla rahatsız etmeyecekti, yeter ki işten ayrılmasındı. Yeter ki arkadaşlıkları bitmesindi.

Hazan cevap bile vermeden kapıyı vurup, çekip gitmişti bile.

O gece deliler gibi içti Selin. Pek ağlamazdı ama o gece ağladı. Ağladıkça coştu. Nasıl olsa ağladığını gören yoktu.

Romalı trajedi yazarı **SENECA** (M.Ö. 4 - M.S. 65):

"Taşkın bir tutku ile giriştiğimiz iş bize yarardan çok zarar getirir. Coşkunluk sarpa sardırır işleri" demiş.

Hazan'a tutku dolu duygularını açtığı için pişmandı Selin. İşleri sarpa sardırmıştı. Kalbinde taşıdığı sevginin coşkusuna kapılıp, acele etmişti. Artık Hazan'ı kaybedeceğini biliyordu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ağlamayı sürdürdü Selin.

Belki akan bu gözyaşlarının ardında sadece Hazan'a duyduğu umutsuz aşk değil, Selin'in kendi ruh durumu da gizliydi.

Kadın olarak doğmuş, kadınlık organına sahipti ama o organdan nefret eden biriydi. Kendi çıplak bedeniyle aynada karşılaşmaktan nefret ediyordu. Banyo yaptığında, kadın olduğunu ona hatırlatan organını yıkarken bile içini tiksinti kaplıyordu.

Aslında içinde fırtınalar esiyordu Selin'in. Hatta fırtına demek azdı. Yıllardır kasırgalar kasıp kavuruyordu onun genç bedenini.

Yıllar önce denemeye çalıştığı gibi yine intihar etmeyi düşündü. Ama ölürse bir daha Hazan'ı göremezdi ki...

Eskiden annesi kurtarmıştı onu tam camdan atlayacakken. Şimdi de kendi vazgeçti bu kararından. Yutmak üzere şişeden çıkardığı bir avuç uyku ilacını tuvalete atıp sifonu çekti.

Ertesi gün babasını aradı. Buluştular. Sakin bir or-

tamda konuşabilmek için arabayla Kilyos'a doğru giderlerken, Hazan'a olan duygularını ağlayarak, hıçkırıkları boğazında düğümlenerek anlattı babasına.

Vedat kızını böyle ağlarken görmeye alışık değildi. Selin soğukkanlı-sakin, zaman zaman hırçın-inatçı bir kız olmuştu. Ama Vedat onun ağladığını neredeyse hiç görmemişti. Şimdi böyle hıçkırarak ağlayan kızını görmeye dayanamazdı.

Boğazına bir yumruk oturdu. Yutkunup, ağlamamak için zor tuttu kendini. **Durumu bir baba olarak çok zordu. Ama o bu zorluğa kızı için katlanacaktı.**

Selin onun bir tanesiydi. Üzülmesini, mutsuz olmasını hiç mi hiç istemezdi. Sibel bir anne olarak kızının bu durumuna anlayış göstermediğine göre, bir de kendi mi kızını bir başına bıraksındı? Hayır! **Kızını asla yalnız bırakmayacaktı.**

Göğsüne başını yaslayıp ağlayan kızının kısacık erkek gibi kesilmiş saçlarını okşarken, onun bebekliğini düşündü Vedat.

"... Doğumundan sonra minicik kızını kucağına verdiklerinde, onu anlatılmaz bir sevgiyle seyrettiğini, bir an için o minicik bebeğin büyüyüp gelinlik giyeceğini, evleneceğini ve onun da bir gün bir bebek sahibi olacağını..." düşündüğü anı o gün gibi hatırlayıverdi Vedat.

Gözlerine doluşan yaşlara engel olamadı. Baba kız, ağaçlıklı yolun kenarına park ettikleri arabada birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı.

Hazan'ı, işten ayrılma kararından vazgeçirmesi için babasından yardım istedi Selin. Hatta yalvardı. Vedat da, söz verdi kızına. Hazan'la buluşup konuşacaktı. Bir baba

olarak bunu yapmak zordu belki ama her şeye rağmen kızı için bunu yapacaktı.

Ertesi gece için Vedat Hazan'dan söz aldı. Bir restoranda buluştular. Vedat ona Selin'in cinsel eğilimini bildiğini, onu duygularından koparıp başka yöne çevirmenin, Selin üzerinde tahribat yapacağını düşündüğü için kızı üzerinde baskı kurmadığını, Selin'in anlattıklarından hissettiği kadarıyla da Hazan'ın, kızının hayatındaki "ilk aşk" olduğunu söyledi.

Hazan'dan anlayış istedi Vedat. Ve kızı adına söz verdi: Selin bir daha Hazan'ı bu konuda taciz etmeyecekti. Söz'dü.

Hazan şaşırmıştı. Kızıyla bu denli arkadaş gibi olan bir babayı pek düşünemiyordu. Kendi babası geldi aklına. Hiçbir konuda anlaşamazlardı. Her konuda kızına karşı çıkardı babası. Bağıra, çağıra derken, sonunda evden kaçırmıştı adam kızını.

Oysa, Hazan evleninceye kadar ailesiyle birlikte varlık içinde yaşamayı isterdi. Ama babasının baskısı, azarlamaları, hakaret dolu sözlerine dayanamayıp evden ayrılmış, yaşamak için de kendine iş aramıştı. Artık hayata farklı bir boyuttan bakıyordu.

Üniversite arkadaşı Selin ona iş verdiğinde nasıl da sevinmişti. Gerçi üniversiteye devam ederken bir işe girmiş, o zamandan beri de o işte çalışıyordu ama işine bir türlü ısınamamıştı. Oysa Selin'in verdiği iş de, maaş da iyiydi.

İş ve maaş iyi olmasına iyiydi de, az kalsın, Selin'in evine yerleşecekti. İyi ki böyle bir hata yapmamıştı. Her şeyi deneyebilirdi ama "sevici" biriyle bir evde yaşamayı düşünemiyordu bile! İki kadının birlikteliği ters geliyordu Hazan'a.

Sonunda Vedat'ın ısrarları karşısında şirkette kalmayı kabul etti Hazan. Aslında kalmayıp da ne yapacaktı! Bir süre dişini sıkıp sürdürecekti çalışmayı, çünkü paraya ihtiyacı vardı. Belki daha sonra başka bir iş bulurdu kendine.

Şimdi halletmesi gereken en önemli şey, ev bulma meselesiydi. Ne de olsa pansiyonda pek rahat değildi. Arabaya da ihtiyacı vardı. Kısacası Selin'in şirkette çalışmaya devam edecekti.

Hazan yemek boyunca Vedat'ın konuşmalarını dinlerken, onun elli yaşa yaklaşan bir erkeğe göre, oldukça hoş bir adam olduğunu farketti.

Çekici ve seksi bir görünümü vardı Vedat'ın. Geriye doğru taradığı saçlarından alnının kenarına doğru düşen birkaç tutam saçı, çerçevesiz numaralı gözlüğü, uzun boyu, beyaz dişleri, çok kalın olmayan dudakları, kemerli burnu, ucu yukarı kalkık, hafif sivri çenesi, siyah saçları üzerinde tek tük beliren beyazları ve iyi giyimiyle, hayli çekici gözükmüştü Vedat Hazan'ın gözüne.

"Selin yerine keşke babası bana ilgi gösterseydi," diye geçirmişti içinden, o akşam yemekte konuşurlarken. Adamın konuşmaları da, ses tonu da çok etkileyici geldi. Üstelik çok iyi bir işi olan, paralı biriydi Vedat.

"Ner'de bende o kısmet? Böylesi bize rastlamaz ki!" diye düşündü Hazan içinden.

Selin ertesi gün Hazan'ı yeniden büroda işinin başında görünce inanılmaz mutlu olmuştu. Babasını arayıp teşekkür etti. Hazan'a olan duygularını içine gömecekti. Yeter ki Hazan hep yakınında olsundu.

Hazan, Selin'in şirketinde çalışmaya devam ediyordu ama eskiye göre çok mesafeliydi Selin'e karşı. Oysa

onlar okuldan beri samimi arkadaştılar. Ama Selin'in "aptal teklifi" bu arkadaşlığa gölge düşürmüştü bir kere.

Hayret! Okuldayken Selin'in bu tür sapık ilgisini hiç fark etmemişti Hazan. Çünkü onlar kızlı-erkekli samimi bir gruptular. Aysun, Hakan, Hazan, Selin ve birkaç arkadaş daha... Aysun, Selin ve Hazan aynı üniversiteye de devam etmişlerdi ama nasıl düşünebilirdi Hazan, Selin'in okuldan beri kendisinden hoşlandığını!

Birbirlerine kardeş kadar yakın olan, yedikleri-içtikleri ayrı gitmeyen arkadaş grubunun içinden bir kız kalkacak Hazan'dan bir erkek gibi hoşlanacak! Böyle bir şey aklının ucundan bile geçmezdi! Düşüncesi bile iğrençti! Demi Moore'un filmi misali resmen "Ahlâksız Teklif"ti!

O akşamdan sonra, Hazan'ın mesafeli, biraz da soğuk tavırları Selin'in içini çok acıtmaya başlamıştı, ama olsun, o yine mutluydu. Hazan yanındaydı ya... Her gün onu görebiliyordu ya... Babasının sayesinde, sevdiği kız yanında çalışmaya devam ediyordu ya... Bu ona yeterdi.

Gelelim Vedat'a. Vedat, Hazan'la yemek yediği akşamdan beri onu aklından çıkaramıyordu. Nereye gitse, nereye baksa, Hazan'ı görür gibi oluyordu. Gece Sibel'le yemek yerken, Hazan'la yemek yediği akşamı düşünüp, kızı karşısında hayal ediyordu.

Yatağa girdiklerinde, vücudu Sibel'in bedenine değdikçe, Hazan'ın vücuduna dokunmanın nasıl olabileceğini düşlüyor, Hazan'ı düşlemekse, içindeki cinsel arzuyu kamçılıyordu. Hazan'a duyduğu istekle de Sibel'e deli gibi sarılıyor, karısıyla, Hazan'la seviştiğini hayal ederek sevişiyordu.

Vedat oldum olası sekse düşkün bir erkekti. 27 yıllık evlilikleri boyunca seks yaşamları hep hareketli geçmişti. Allahı var, Sibel de seks yapmayı seven bir kadındı.

Karı koca evlenmeden önce, ilk beraber oldukları andan itibaren çılgın bir cinsel yaşama merhaba demişlerdi. Sibel, dışarıdan bakıldığında biraz soğuk gibi görünürdü ama aslında o bir ateş topuydu.

Vedat'la ilk kez yattığında, on altı yaşındaydı ve lisede okuyordu. Üniversitede okuyan Vedat'ın okulu bitirmesini beklemeden evlenmişlerdi.

Avrupa'ya serbest düşünmeyi öğreten **MONTAİGNE** (1533-1592)

"Cinsel gerçeğin erkenden öğretilmesinin insanların daha iffetli olmalarını sağladığını, aksi takdirde, hayal gücünün peşinde koşup, gerçek yerine olmayacak yanlışlara sapabileceklerini..." söylemiş.

Sibel Vedat'tan her şeyin doğrusunu öğrenmişti. Flört ettikleri yıllar içinde, ateşli bir kadın olup çıkmıştı. Dışarıdan bakan biri bunu asla hissedemezdi. Ama o Vedat'ı deli ediyordu. Seksi Vedat'tan öğrenmişti ama şimdi sekste usta bir kadın olup çıkmıştı. Yatakta yasak nedir bilmezdi.

Hatta bir ara, Vedat'ın bekar evindeki yataktan çıkmaz olmuşlardı. Öyle ki, hani neredeyse dünya ile ilişkilerini kesip, yatakta sarmaş dolaş bir biçimde ölüp gideceklerdi!

O sıralar, Vedat derslerini fena halde boşlamıştı. Gözü Sibel'den başkasını görmüyordu. Sibel de koleji bitirip, Akademi iç mimari bölümüne başlamıştı ama o da derslerini fena halde asıyordu.

Sonunda aileler duruma el koydu.

Çocuklarını bir an önce evlendirmeye karar verdiler. Sonunda Sibel'le Vedat güzel bir düğünle evlendiler. Ama balayına çıkmak istemediler. Yeni yaşamları için paraya ihtiyaçları vardı. İleride nasıl olsa seyahatlere bol bol giderlerdi.

Vedat'ın bekar evine bazı ilave eşyalar aldılar. Aslında **ailelerinin durumu iyiydi ama onlar kendi yağları ile kavrulmayı tercih ettiler. Ailelerine sırtlarını yaslamak istemiyorlardı.** Sibel, zevkli kızdı. Çok para harcamadan, evi çok şirin dekore etmişti. Zaten mesleği buydu.

Güzel bir ev için çok pahalı eşyalara gerek yoktu. İnsanda zevk olması yeterliydi. Çok pahalı eşyalarla, maganda biçimde döşenmiş pahalı ama son derece görgüsüz ve rüküş ne evler vardı!

Evlenmek ikisine de iyi gelmişti. Vedat derslerini toparladı ve başarılı bir şekilde üniversiteden mezun oldu. O askerdeyken Sibel Akademi'ye devam etti.

Evlilikleri Sibel'le Vedat'ın seks yaşamlarını daha da hızlandırmıştı. Sibel'in, giyiminde ve ev dekorasyonundaki zevkli yapısı, sekste de kendini gösteriyordu. Sekste zevki yakalamayı bilen, bunu da erkeği ile en çılgın biçimde paylaşan bir kadındı.

Karı-koca, sekse dair akıllarından geçen her şeyi birbirlerine anlatırlar, her şeyi "adıyla-sanıyla" söylerler, çılgın fantezilerle birbirlerini iyice tahrik ederlerdi.

Sevişmeleri için ille de yatağa girmeleri gerekmiyordu. Mutfak tezgâhı, banyo küveti, yerler, koltuklar, hatta balkon... Onlar için hiç fark etmezdi. Seksi her yerde denerlerdi.

Evliydiler ama flörtün heyecanlı ilk günlerini yaşayan çiftler kadar heyecan doluydular. Bunu başarmak insanların kendi elindeydi.

Derken Vedat askerden döndükten bir süre sonra Selin dünyaya geldi. Selin'in doğması da seks yaşamlarını öldürmemişti. Doğuma iki ay kala'ya kadar, doktorun dediği pozisyonların dışına çıkmadan sevişmelerini sürdürmüşlerdi.

Loğusalık döneminin ardından da, bir süre daha ara verdikleri cinsel yaşamlarına, büyük bir açlıkla eskisinden daha hızlı bir şekilde başlamışlardı.

Bu da; **evli çiftlerin, çocuk sahibi olduktan sonra, cinsellikten uzaklaştıklarını ve birbirlerinden koptuklarını söyleyenlere, zıt bir örnek** oluşturuyordu.

Bu arada Sibel de düşe-kalka okulunu bitirdi. Bebeği yuvaya gidebileceği yaşa kadar evde kızına baktı. Sonra Selin'i ana okuluna verdiler ve Sibel de çalışmaya başladı. Kısa zamanda çok tutulan bir dekoratör oldu.

Dekore etmesi istenen evlerin sahiplerine bir şartı vardı: Sibel'i isteyen bir ev sahibi her şeyi onun zevkine bırakacaktı. İşine burnunu sokan insanlarla prensip olarak çalışmazdı.

Karı-koca işlerinde büyük başarılara ulaşmışlar, Vedat'ın reklam şirketi de, piyasanın üç-beş önemli reklam ajansından biri haline gelmişti. Her geçen gün müşteri portföyü genişlemekteydi.

Evlilikleri 27 yıla dayanmıştı. Mutlulukları eksilmeden sürüyordu. Sibel kocasını öyle iyi tanırdı ki; hızı azalmayan sevişmelerindeki ritmin ve fantezilerin azalıp

çoğalmasını hemen hisseder, nedenlerini de üç aşağı - beş yukarı bulur çıkarırdı.

Vedat'ın iş yerinde canını sıkan bir şey olmuş olabilirdi, bedensel ya da beyinsel bir yorgunluk, ya da üzüldüğü bir olay yaşamış olabilirdi. Şirketin para durumlarında sıkışıklık, ya da keyfini kaçıran biri ile bir tartışma yaşamış olabilirdi.

Hepsi olabilirdi ama ne olursa olsun, sevişmeleri asla eksilmezdi. Ritmi yavaşlayabilir, sevişirken birbirlerine anlattıkları "fantezileri" o gecelik birbirlerine anlatmayabilirler, sevişmeleri her zamankinden daha kısa sürebilirdi ama hepsi Sibel ve Vedat için daima doyum verici olurdu.

Karı koca, son zamanlarda kızları Selin yüzünden bir süre ayrı kalmışlar ama kısa sürede Vedat, kızının evinden kendi evine geri dönmüştü. Ne de olsa biri kızı, diğeri karısıydı. İkisini de çok seviyordu. Aile içinde olurdu böyle şeyler.

Selin de annesi ile babasının bu geçici ayrılıklarına üzülmüş, babasına eve geri dönmesi için baskı yapmıştı. Ve Vedat sonunda Sibel'e dönmüştü. Aslında onun asıl istediği ana-kızın aralarının düzelmesiydi.

Selin bu konuda çok katı değildi. O nasılsa açık-seçik cinsel tercihini ilan etmişti. Annesi kendisiyle yeniden konuşmak isterse o konuşmaya hazırdı, ne de olsa annesiydi. Ama inat edip, direnen Sibel'di. Kızının "sevici" ya da diğer deyişle "lezbiyen" damgasıyla yaşamasını kabullenemiyordu.

Vedat'la Sibel'in yıllar süren evlilikleri içinde tek anlaşmazlığa düştükleri konu, kızları Selin'in seçtiği yaşam biçimiydi.

Oysa Vedat'la sevişirken, kurdukları fantezileri birbirlerinin kulağına fısıldarlarken, bunların içinde Sibel'in başka kadınlarla sevişmesi, Vedat'ın da onları seyretme fantezisi de vardı. Ama bu sadece, sevişmelerini renklendiren bir fanteziydi, o kadar.

İki kadının gerçek yaşamda birlikte olmalarını, sevişmelerini asla kabullenemezdi Sibel.

İki erkeğin sevişmelerini gösteren sinemalara da gitmişlerdi Vedat'la birlikte, Amsterdam'dayken... Erkeklerin erkeklerle, kadınların kadınlarla seviştiği canlı şovlar da seyretmişlerdi Paris'te, Berlin'de, Tayland'da...

Bu şovları seyrederken çok heyecanlanmıştı Sibel. Otel'e döndüklerinde Vedat'la fırtınalı sevişmeler yaşamışlardı. Saatler süren... Defalarca...

Ama bütün bunlar, kendi düşüncelerini değiştiremezdi. Onlar sadece seyredildiğinde ya da fantezi olarak konuşulduğunda heyecan vericiydi. O kadar!

Gerçek hayatta bir kadınla beraber olma "fikri" bile Sibel'i tiksindirirdi. İki cinsi Allah boşuna mı yaratmıştı?! **Kadınla erkek "birlikte" güzeldi.** Başka türlüsü düşünülemezdi Sibel'e göre.

Onun düşünceleri böyleyken, kızı Selin'in cinsel tercihini kadınlardan yana kullanıyor olması Sibel'i kahrediyordu. Vedat'ın bu duruma herhangi bir tepki göstermiyor olması da onu delirtiyordu.

Kızı yüzünden Vedat'la ayrı yaşadığı aylar, Sibel için kabus gibi geçmişti. Hem kızıyla olan kopukluğuna, hem de kocasının onu bırakıp kızının yanına gitmesine çok üzülmüştü. Ama kocası sonunda eve dönmüştü işte.

Bir süre sonra, Hazan'la Selin'in arası açıldığında

Selin bunalıma girmiş, ona yardımcı olan kişi yine babası olmuştu. **Çocukluğundan beri, baba-kız daima iki arkadaş gibiydiler.**

Kızlarının bir başka kız için bunalıma girmesi Sibel'i yine sinirlendirmiş, kocasıyla arasındaki gerginlik yeniden alevlenmişti.

Bu seferki kavgalar, bir öncekilerden daha sertti. Selin'in âşık olduğu kızla kocasının buluşması, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Üstelik; Vedat'ın Hazan denen kızla buluşup yemeğe çıkmasından sonra, kocasının davranışlarında bazı farklılıklar hissetmeye başlamıştı Sibel. Bu konuda hiç yanılmazdı. Değişikliklerin nedenini bulup çıkartmakta ustaydı o.

Yanılıyor olmayı istiyordu ama Vedat'ta bir değişim olduğu kesindi. Hem de onca yıldır Sibel'in alışık olmadığı bir değişim!

Aralarında her ne olursa olsun eksilmeyen seks yaşamları her şeye rağmen yine devam etmekteydi ama Vedat'ın kucaklayışlarında, öpüşlerinde, okşayışlarında, hatta fantezilerinde bile bir değişim sezinliyordu Sibel.

İlk tanıştıklarından beri Vedat her zaman gözleri açık sevişirdi. Gözlerini kapamazdı ve şayet geceyse, gece lambalarını yakarak aydınlıkta sevişmeyi tercih ederdi. Sevişirlerken Sibel'i seyretmekten büyük zevk alır, bu da Vedat'ı daha çok heyecanlandırırdı. İlerleyen yaşları, onların umurunda değildi. Kendilerine güvenleri vardı.

Vücuduna güveni olmayan pek çok kadının yaptığı gibi, çıplak vücudunu kocasından gizlemezdi Sibel.

Doğumdan sonra kendini çabucak toparlamış, yıllara rağmen formunu her zaman korumuş, bedeni ile daima barışık bir kadın olmayı başarmıştı.

"Artık anne oldum. Öyle çılgınlıklar bana yakışmaz," diye düşünen kadınlardan olmamıştı hiç.

Anne olmak; aşktan, sevgiden, sevişmekten, hatta çılgınlıklardan uzak olmayı gerektirmezdi. Annelerin de, hayatın bu güzelliklerini tatmaya hakları vardı.

Sibel, kocasının eski yıllara oranla biraz deforme olmaya yüz tutmuş vücudunu sevişirlerken seyrettiğinde hâlâ heyecanlanır, sonunda ikisi göz göze doyuma ulaşırlardı.

Ama son zamanlarda Vedat gözleri kapalı sevişiyordu. Sanki başkasını düşler gibi sımsıkı yumuyordu gözlerini! Hatta, birkaç kez gece lambalarını da kapatmıştı, "gözlerimde yanma var," diyerek. Sibel bu saçma bahaneye hiç inanmamıştı. O kocasını çok iyi tanırdı.

Sonunda birbirlerini daha fazla incitmemek için bir süre yine ayrı yaşamaya karar verdiler. Vedat "yeniden" kızı Selin'in yanına taşındı.

Sibel de bu ikinci ayrılık dönemini, Londra'da evi olan arkadaşı Hande'nin evinde geçirmeye karar verdi. Geleceğini haber vermek için Hande'yi aradığında, Hande'nin evinde çalışan uşak, onun Paris'e gittiğini söyledi.

Hande'ye cep telefonundan ulaştığında da, Hande Sibel'e, kendisi gelinceye kadar Londra'daki evde istediği kadar kalabileceğini, kendinin Londra'ya ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi.

Hande'nin Paris'te olması normaldi ama Passy'deki

o güzelim evinde kalmayışı tuhaftı. Sibel nerede kaldığını sorduğunda, "sonra anlatırım," diye kesip atmıştı.

Sibel, yıllar önce Hande ile Cemil'in Beykoz sırtlarındaki villalarını dekore ettiğinden beri, birbirlerinden hiçbir şeylerini saklamayan iki arkadaş olmuşlardı. Hande'lerin şimdi oturdukları yalıyı da Sibel dekore etmişti.

Mutlaka çok önemli bir durum olmalıydı. Cemil'e telefon edip sormayı düşündü bir an ama hemen vazgeçti. Hande Sibel'e hiçbir şey anlatmadığına göre, Cemil Sibel'den daha fazla bir şey biliyor olamazdı. Zaten Cemil'le yıllardır çok kopuk bir evlilik yaşıyordu Hande.

Hem kimbilir Cemil şimdi hangi ülkede, hangi şehirdeki, hangi evinde kalıyordu? Nasıl olsa ev çoktu Cemil'de. Ama karısının yanında, karısıyla birlikte olmadığı kesindi.

İki arkadaş, her konuyu paylaşırken, seks yaşamlarını da zaman zaman birbirlerine anlatırlar, Hande; Sibel'in kendisine anlattıklarını dinledikçe, Vedat'la Sibel'in onca yıldır süren evliliklerine rağmen hâlâ bu denli "azgın" bir cinsellik yaşıyor olmalarına şaşırıp kalırdı.

Kendi neredeyse cinselliği unutmak üzereydi. Kocası ile ayrı odalarda yatıyorlar, kırk yılın başında, o da görev yapar gibi sevişiyorlardı. Ona da sevişmek denirse!

"Boşan o zaman," derdi Sibel. Hande de boşanmaya cesareti olmadığını söylerdi hep.

Yoksa şimdi Hande Paris'te yeni bir aşk mı yaşıyordu? Sibel oldukça meraklanmaya başlamıştı.

Kızıyla konuşmadığı için, telefon edip Vedat'ı sora-

mıyordu. Kadınsı bir inatla Vedat'a da telefon etmiyor, o aramadıkça Vedat da Sibel'i aramıyordu.

Kısacası karı-koca, kızları yüzünden birbirlerine ciddi ciddi darılmışlar, kızmışlar, o kızgınlıkla da inatlaşıyorlardı.

Sibel bu durumun çok uzun sürmemesi için dua edip, sonunda karar verdi: Hande evde olmasa da, Londra'ya gidip Hande'nin evinde kalacaktı.

Nasıl olsa bir süre sonra aralarındaki bu tatsızlığı da çözüme ulaştırırlardı. O zaman dönerdi Sibel İstanbul'a. Ya da Vedat gelirdi Londra'ya.

Kısa süre içinde, Sibel biletini alıp Londra'ya uçtu. Hande'yle Cemil'e ait, Londra'nın en lüks semtlerinden biri olan Eaton Square'deki eve yerleşip, Hande'nin gelmesini beklemeye başladı.

Hande'nin cep telefonu da artık cevap vermiyordu. Sibel'e telefon ettiği falan da yoktu. "Var bir bildiği" diye düşündü Sibel.

Ve günlerini bol bol tiyatrolara, müzikallere giderek geçirmeyi planladı.

HAKAN İLE AYSUN

Hakan'la Aysun'u unuttuğumu sanmayın. Onları en son evlendikten sonra Amerika'ya uçmadan bir önceki gecede bırakmıştık.

Uzun yol boyunca Hakan uçakta uyukladı. Aysun kitap okudu. Yemek yedikleri zamanlarda Aysun Amerika ile ilgili şeyler sordu Hakan'a. Aysun'un ilk Amerika yolculuğuydu bu ve evli bir kadın olarak gidiyordu Amerika'ya ilk kez.

Hakan, yemekten sonra tuvalete giderken uçağın arkalarında oturan bir kadınla göz göze geldi. Kadın, Hakan'dan belli ki yaşça büyüktü. Ama çok hoş bakmıştı Hakan'a.

Hakan neredeyse kadının önünde çivilenip kalacaktı. Hatta bir an, yol kenarında oturan kadının yanında durdu bile. O an, organının sertleşmeye başladığını farketti. Eyvah! Rezil olacaktı.

Tuvalete gittiğinde artık sekse hazırdı. Oysa çişi olduğu için tuvalete gitmişti. Dikilen bir organla başa çıkıp çiş yapmak bayağı zordu hani! Kadın aklından çıkmıyordu. Ereksiyon hali devam ettiği için o halde dışarı da çıkamazdı.

Bu koca şeyin inmesi lazımdı ama kadını düşündüğü sürece ineceği de yoktu! O zaman onun işini bitirmek lazımdı! Gözlerini kapattı, kadını düşünmeye devam etti. Onunla sevişmeyi çok isterdi. Hemen şuracıkta, tuvalette! Oturturdu kadını lavabonun üstüne...

"Emanuel" filmlerinin birincisinde de öyle bir sahne vardı. Adam Emanuel'i uçağın tuvaletinde hallediyordu. O sahne Hakan'ı çok heyecanlandırmıştı. Filmi sonradan birkaç kez daha izlemiş, daha sonra da video filmini satın almıştı. Defalarca seyrederken de az mı masturbasyon yapmıştı.

Zaten filmin tamamı çılgındı. Daha ne sahneler vardı. Bu "Emanuel" filmleri de kimbilir yer yüzündeki kaç kişiye Hakan'a yaptırdığı gibi masturbasyon yaptırmıştı!!

Tuvalette rahatlayıp, toparlandıktan sonra, elini yüzünü yıkadı. Aynada göz göze geldiği görüntüsüne baktı.

Henüz yeni evlenmişti ama çok isteyerek evlendiği karısıyla henüz bir kerecik sevişmiş, oysa onunla birlikte yeni bir hayata doğru giderken, uçakta sadece birkaç saniye göz göze geldiği bir kadını düşünüp, uçak tuvaletinde masturbasyon yapmıştı.

"Manyaklaştım mı ne?" diye sordu aynadaki görüntüsüne ve tuvalet kapısını açtı. Tam çıkmak üzereyken, hostes kızlardan biriyle göz göze geldi bu kez de.

Kız gülümsedi Hakan'a. Şirin bir kızdı. Epey uzun süre tuvalette kaldığı için kızcağız, "Zavallı adam, ishal herhalde. Ya da kabız!" diye düşünmüştü belki Hakan için. Tabii düşündüyse.

Yerine doğru yürürken, az önce göz göze çakılıp kaldığı kadının oturduğu yere geldiğinde, içinden bir heye-

can dalgası daha geçti. Ters bir durumdu ama kadının yanından geçerken hafifçe kadına doğru dönüp gülümsedi Hakan. Kadın da ona gülümsedi. Belki daha sonra yine tuvalete gider, bu arada da kadına telefon numarasını verirdi.

Hakan evlenmişti. Üstelik kimse onu zorlamamıştı. Hem de kızın peşinden kendisi koşmuştu "evlen benimle" diye... Ama davranışları bekârlık günlerindeki gibiydi. Ve Aysun'un onu heyecanlandırmadığına karar vermişti.

Karısıyla aynı odada başbaşa kalıp, çıplak olarak aynı yatağa girip yattıktan sonra Aysun, Hakan'a bir kadın gibi değil de, bir arkadaş gibi görünmeye başlamıştı.

Oysa, kızın güzel bir vücudu, yumuşacık bir teni, teninin de mis gibi bir kokusu vardı. Yani Hakan'ın bunun aksini düşünmesi için bir neden yoktu. Ama öyleydi işte. İçi onu hiç çekmiyordu.

Az önce iki saniye göz göze geldiği kadın bile onun hemen sertleşmesine yetip de artmıştı bile.

"Belki kendi evimize yerleşince her şey düzene girer," diye düşünerek Aysun'un yanına geçip oturdu Hakan. Aysun kitap okuyordu hâlâ. "Amma da geç geldin. Tuvalete düştün sanmıştım," falan gibilerden ne bir şey sordu, ne de söyledi.

Oysa pek çok kadın, kocası bu denli gecikse hemen adamı soru yağmuruna tutardı. Aysun pek çok diğer kadın gibi yapmayıp, kitabını okumaya devam etti. Sanki kırk yıllık evli gibiydiler.

Saatler sonra nihayet havaalanına inmişlerdi. Bir hafta New-York'ta balaylarını geçirmek üzere kalacaklar,

sonra, gökdelenler diyarı Manhattan'ın güneyindeki Staten Island'ın Richmond bölgesindeki evlerine geçeceklerdi.

New-York... Çılgın insanların yurdu. Uyumayan kent. Işık seli. Gürültü yumağı. Heyecan... Korku... Şiddet... Eğlence... Aşk... Seks... Her şey buradaydı.

Aysun'la Hakan 44. Cadde'deki "Millennium Broadway Oteli"ne yerleştiler. Bavullarını açıp birer duş aldıktan sonra, uyuyup uyumak istemediğini sordu Hakan Aysun'a. Malum iki ülke arasında epey saat farkı vardı. Uykusuz ve yorgundular. İkisi de uykuyu seçti. Ilık bir duştan sonra biraz olsun uyumak üzere hemen kocaman yatağa attılar kendilerini.

Uyumadan önce yine hiçbir şey yapmadılar. Hani halk arasında "tık yok" diyorlar ya, işte durumları bu deyişe pek uyuyordu!

Uyandırılmak üzere resepsiyona kayıt vermişlerdi. Çalan telefonun sesiyle deliksiz uyudukları uykularından uyandılar. Hakan'ın hâlâ uykuya doyamadığı belliydi. Telefon sesiyle başını yastığın altına saklamıştı.

Ama Aysun, bir an önce kenti görmek için sabırsızlandığını söyledi kocasına. Yani hâlâ yeni evli bir çift olarak uyandıklarında da kendilerini birbirlerinin kollarına atmadılar. Onların yerinde başka yeni evli bir çift olsaydı, iki arada-bir derede bile olsa, kimbilir kaç kez sevişirlerdi. (Hatta o meşhur fıkradaki gibi, iki de pantolon dikerlerdi!!)

Sonunda, uykunun devamını gece yarısından sonra bırakmaya karar verip, New-York'un kollarına bıraktılar kendilerini. Önce ünlü "Times" meydanına doğru yürüdüler. Etraftaki renk cümbüşü ve bu ışık denizinin içindeki insan seli Aysun'u çok heyecanlandırmıştı.

"Tıpkı filmlerde gördüğüm gibi," diyerek kollarını iki yana açıp çocuk gibi dönmesi, kahkahalar atarak el çırpması Hakan'ın hoşuna gitti. Aysun'a sarıldı. Aysun da kocasına...

Ünlü Broadway Caddesi'nde yürümeye başladılar. Her şey o kadar renkli ve heyecan vericiydi ki, Aysun güzel bir restoranda yemek yemelerini teklif etti. Hakan da acıkmıştı zaten.

42. Sokak ile 7. Cadde'nin birleştiği yerdeki "Times Square Brewery Restaurant"ı beğenip girdiler. Evlendiklerinden beri ilk kez baş başa yemek yiyorlardı. Öyle ya düğünden sonra aileler peşlerini bırakmamıştı! Uçaktaki yemek baş başa sayılamazdı.

İlk kez baş başa yiyecekleri yemekte, kadehlerini yeni hayatları için kaldırdılar. Restorandan çıktıktan sonra, adeta rengarenk ışıklardan yapılmış gibi duran yüksek binaların çevrelediği, sağlı sollu sokaklarda ünlü müzikallerin ve tiyatro oyunlarının oynandığı pek çok tiyatronun, yan yana dizildiği ünlü Broadway Caddesi'nde yürümeyi sürdürdüler.

Aysun bu ışık dünyasından çok etkilenmişti. Hakan'ın evlendiği o sakin duruşlu kız canlanmış, hayat dolmuştu adeta. Hakan'ın elini tutmuş, oradan oraya çekiştiriyor, bir şeyler gösteriyor, kahkahalar atıyordu.

New-York Aysun'u, onun bu hali de Hakan'ı etkilemişti. Keyifli bir yürüyüşün sonunda, canlı bir seks şova girmeye karar verdiler.

Yüksek tavanlı, geniş bir salona merdivenle indiler. Amfiteatr gibi aşağı doğru basamakla inilen ve her basamakta oturacak yerler bulunan yuvarlak salonun ortasında da yuvarlak bir döner pist vardı ve pistte üç kadın-

la iki erkek sevişiyordu. Gümbür gümbür çalan müziğin ritmi sanki insanın vücudunun her yerinde patlıyordu.

Salon kalabalıktı. Değişen ışıkların altında şovu seyrederken bir yandan da birbirleriyle öpüşen insanlar doluydu etrafta. Döner pist zaman zaman yukarıya doğru yükseliyor, pistte sevişenler yakınlarına kadar geliyor, sonra aşağı doğru inen pistle birlikte sevişenler uzaklaşıyordu.

Bu sevişenler, habire değişiyor, bir grup gidiyor başkaları geliyordu. Bir zenci adam iki beyaz kadın, beşaltı erkek bir kadın, üç zenci adam, zencili beyazlı dört çift, iki beyaz adam bir zenci kadın, iki beyaz bir zenci üç kadın. Daha neler neler...

Hakan kulübe girdikleri andan itibaren, hazır ve nazır duruma gelivermişti! "Bay Organ"dan da başka türlü bir davranış beklenemezdi doğrusu! Aysun da hareketlenmiş, vücudunu Hakan'a yaslamış, ellerini de kocasının bacaklarının yukarı kısımlarında gezdirmeye başlamıştı.

İkisi de şovun içindeki bu çılgın sahnelerden etkilenmişti. Aslında böyle bir şovdan etkilenmeyecek birinin var olabileceği zaten düşünülemezdi.

Bir ara Hakan'la Aysun öpüşürlerken, Aysun avucuyla Hakan'ın organını sımsıkı kavrayıverdi. Hakan perişan olmuştu. Hani neredeyse karısını orada yatırıp halledecekti. Zor tuttu kendini.

Şovun sonunu beklemeden aceleyle çıktılar kulüpten. Bir taksiye binerek otele döndüler. Takside de öpüşüp durdular. Sezen Cumhur Önal'ın dediği gibi "çukulata renkli" şoför onlar öpüştükçe, hem arabayı kullanıyor, hem de dikiz aynasından Hakan'la Aysun'u ağzı kulakla-

rında seyrediyor: "Yeah man... Yeah... Keep goin'... Woww!..." şeklinde, kendi kendine konuşarak, adeta Hakan'la Aysun'u yüreklendiriyordu.

Otele geldiklerinde, son sürat asansöre yöneldiler. Hani asansörde başkaları olmasaydı, Hakan bazı filmlerin asansör sahnelerinde gördüğü sevişme şekillerinden birini buracıkta uygulayıverecekti.

Neredeyse koşarak asansörden inip odalarının kapısına geldiler. Hakan kapıyı açmak için elektronik oda kartını ceplerinde ararken, Aysun kocasının pantolonunun önünü çözmüş, elini içeriye daldırmıştı bile!

Kahrolası kartı hangi cehennemin dibine koymuştu, bir türlü bulamıyordu Hakan.

Bu arada da Aysun Hakan'ı iyice deli etmeye devam ediyordu. Koridordan birileri geçse, ya da odalardan birinden birileri çıksa rezil olacaklardı. Gerçi burası çılgınlıklar kentiydi ama olsun, bu halde yakalanmak da istemezdi Hakan.

Nihayet kartı bulup kapıyı açtı. İkisi birden kapıyı açar açmaz yere yuvarlandılar. Kapıyı bile zar-zor kapadılar. Kısa süre sonra ikisi de bağıra çağıra doyuma ulaştı.

Hakan'ın düşündüğü gibi olmuştu işte. Buranın havası iyi gelmişti ikisine de. Hakan sırt üstü nefes nefese halının üstünde yatarken, Aysun da başını Hakan'ın karnına yaslamış, derin derin soluk alıp veriyordu.

Onca yol yorgunluğu ve az önceki çılgın dakikalardan sonra, halının üzerinde uyuyup kalıverdiler.

Yeni yaşamlarına aslında şimdi; Amerika'nın New-York kentinde, bir otel odasındaki halının üzerinde başlamış oldular.

VE HANDE...

*H*atırlayacaksınız, Hande Paris'in Pigalle semtinde dapdaracık mini etekli elbisesi ile dolaşırken, ilk gördüğü kuaföre girip uzun koyu renk saçlarını kestirmiş, kuaförden dışarı, kısacık sarı saçları ile çıkmıştı.

Önceleri sokakta yürürken adımları huzursuzdu ama kuafördeki aynada gördüğü görüntüsü çok hoşuna gitmiş, yıllar önce kaybettiği özgüveni geri gelmişti. Kimse onun kırklı yaşlara yaklaştığına inanmazdı. Kısa sarı saçları, masmavi gözleri, hafif makyajı, daracık mini elbisesi ile olduğundan çok genç görünüyordu.

Kendini kuş kadar hafif ve özgür hissetti. Otelden ilk çıktığında, iç çamaşırı giymediği anlaşılmasın diye ufak adımlarla yürürken, şimdi rahatlamış, bu rahatlık adımlarına da yansımıştı.

Mutluluğun, özgüvenin ve hafifliğin yüzünde oluşturduğu tebessümle "Clichy Bulvarı"nda yürürken, kendini daha önce hiç denemediği yeniliklere açık hissediyordu. Seks şovlardan birine girmeye karar verdi.

Yıllardır Paris'te bir evleri olmasına rağmen, taa yıllar önce Cemil'le birlikte seyretmişlerdi bu tarz şovla-

rı. O zamandan beri de bu tip yerlere değil gitmek, önünden bile geçmemişti.

Kulüplerin cadde üzerindeki vitrinlerinde, içerideki şovlarla ilgili resimler vardı. Birbirini öpen kadınlar, birbirine sanki düğümlenmiş gibi sevişirken poz vermiş kadınlarla erkekler, kendi kendiyle aşk yapar gibi objektife bakmış kadınlar... Sarılar, kızıllar, esmerler, zenciler... Cinselliklerini sergileyen çeşitli insanlar...

Hande bir süre, yan yana sıralanmış bu kulüplerin vitrinlerinde, müşteri toplamak için sergilenen resimlere ve bu resimlerde vücutlarının en mahrem noktalarını herkese açmış olan kadın ve erkek görüntülerine baktı.

Aşırı makyajlı yüzlerinde sahte bir ifadeyle, sözde seksin doruklarını yaşadığını göstermeye çabalayan bu kadınların resimlerine bakarken, içinin burkulduğunu hissetti Hande.

Bir vakitler, bu kadınların hepsi de minicik birer bebekti. Annelerinin kollarında etrafa gülücükler dağıtıp, agucuk yapan minik kızlardı. Onlar da ellerinde kitapları, okullara gittiler bir süre. Sevdiler, âşık oldular. Ya sonra?...

Acaba hangi şartlar altında başlamışlardı bu işlere? Erkekler de öyle... Annelerinden doğduklarındaki gibi çırılçıplak olan bu adamlar da bir zamanlar küçüktüler. Bebektiler. Ana-baba çocuklarıydılar. Ya sonra?...

Yunanlı kahraman **PERSİUS**'un hayatla ilgili şu sözlerine bakın:

"Neyi özlemeyiz ki?
Neye yarar bunca zahmetle kazanılan para?
Nedir adaletin, insanların bizden beklediği?
Tanrı ne olmamızı istemiş bizim?
Neyiz? Nenin peşinde koşuyoruz?"

Hande, bu düşünceler içinde şov izlemekten vazgeçip, bir bara girdi. Kendine bol buzlu bir viski söyledi. Barın yüksek taburelerinden birine yanlamasına oturmuştu. Otururken de üzerindeki strech elbise hayli yukarılara sıvanmıştı.

Bir ayağını oturduğu taburenin alt kenarındaki çıkıntıya, diğerini de barın alt kenarında bar tezgâhı boyunca uzanan demir korkuluğa dayamıştı.

Barın kalabalığı, sigara dumanları, az ileride Edith Piaf şansonları söyleyen kızın ve ona eşlik eden akordeonun sesi arasında içkisini yudumlarken, sıvanan eteğinin arasından rahatlıkla görünen "manzarasının" farkında bile değildi.

Bar tezgâhının arkasında boydan boya uzanan aynadan, salonda oturan çeşit çeşit insanları seyrederken, ara sıra da, oturak kısmı dönebilen bar taburesinin üzerinde, sağa-sola minik yarım turlar atarak, oldukça ortaya çıkmış güzelliğini, farkına varmadan, başkalarının görüşüne de sunmuş oluyordu.

Hande'ye göre çaprazda kalan masalardan birinde oturan, siyah at kuyruk saçlı genç bir adam, Hande'nin sunduklarından gözünü alamıyordu ama Hande ne adamın, ne de adamın bakışlarının farkındaydı. O içkisini yudumlayıp, etrafı seyrederek, az önce içini kaplayan hüzünden kendini sıyırmaya çalışıyordu.

İçkiye alışkın değildi Hande. Hatta içki pek sevmezdi. Ama barmen'den bir içki daha istedi. Şarkı söyleyen kızın sesi harikaydı. Onu biraz daha dinlemek istedi. Bir yandan da:

"Bu kız Türkiye'de olsaydı çoktan üç kaset yapmış,

iki dizi çekmiş, bir de TV programı sunmuş olurdu da, altında bilmem kaç milyarlık jiple İstanbul'un eciş-bücüş sokaklarında boy gösterir, tüm magazin ve Televole programlarına her hafta çıkar, haberlerde, gece hatlarında ahkâm keser, magazin dergilerine de boy boy kapak olurdu." diye düşünüp kendi kendine güldü Hande.

Kızı bir daha inceledi. Zavallıcık; harika sesi, basit kıyafeti, sade makyajı ile, mikrofonsuz olarak masa aralarında söylediği şarkıların sonrasında, bardak dolaştırıp, bahşiş topluyordu. Yaşayabilmek için... Üstelik verilen o bozuk paraları, daha akordeoncu ile de paylaşacaktı.

Bizim ülkedekilerle, yabancıların değerleri ve kazançları "ters orantılıydı". Bir yerde bir yanlış olduğu kesindi.

İçkisi bitince, yüksek bar taburesinden indi. İnerken eteğinin arkası da yukarılara doğru hayli sıyrıldı. İçtiği içkilerin parasını ödeyip bardan çıkarken kafası rahatlamıştı.

At kuyruklu adam da onun arkasından hesabını ödeyip çıktı. Hande yine adamın farkında değildi. Nasıl farketsindi ki, cadde ve kaldırımlar çok kalabalıktı.

Yürüyüp, rastgele bir seks kulübünün kapısından girdi. Giriş parasını kapıda ödeyip, karanlık salona girdiğinde, gözünü karanlığa alıştırmaya çalıştı.

Garson onu küçük, yuvarlak bir masaya oturttu. Gözü karanlığa alıştıkça etrafındakileri daha iyi seçebildi. Şov henüz başlamamıştı.

Üzerlerinde sadece popolarının arasına girmiş külotlarıyla, masalar arasında çıplak kadınlar dolaşmaktaydı.

Yüksek volümde çalan müziğin sesini bile bastıran kahkahaları rahatça duyuluyordu.

Garson gelip Hande'ye ne içeceğini sordu. Bir viski de burada ısmarladı kendine. Bol buzlu... Dediğim gibi, içkiyle başı hiç hoş değildi. Ama ara sıra bol buzla bir iki kadeh viski içerdi. Sadece özel günlerde. E-bugün de özel bir gündü.

At kuyruklu adam da bu kulübe gelmiş, Hande'yi rahatça görebilecek kadar yakın bir masaya oturmuştu. Hande adamı gördü ama onun az önceki bardan beri kendini takip eden adam olduğunun farkında değildi.

Masaların arasında dolaşan çıplak kadınlardan biri at kuyruklu adamın masasına gitti. Masaya abanarak adama iyice yaklaştı. Adamın kulağına bir şeyler söyleyip kahkahalar atarken de, kadının poposu tabak gibi Hande'nin karşısında durmaktaydı. Külotun ipi iyice poposunun arasına girdiğinden, kadın adeta külotsuz gibi duruyordu.

Hande bakmak istemedi ama gözünü de kadının poposundan alamıyordu. Kadın zenciydi. Biraz da kiloluydu. Hayli dolgun bir poposu vardı. Kadın, at kuyruklu adamla bir süre konuştuktan sonra adamın yanından ayrıldı. Bu kez, Hande'nin masasına seyirtti.

Hande'ye doğru eğilip yanağına hafifçe dokundu. Hande irkildi. Kadın bu kez Hande'nin masasına abanarak, poposunu at kuyruklu adamın görüşüne sunmuştu. Kadın Hande'ye iyi geceler diledikten sonra, birini bekleyip beklemediğini sordu. Hande cevap vermedi.

Sonra kadın Hande'nin göğüsleri üzerinde elini gezdirdi. "Güzeeel" deyip duruyordu kadın. Daha sonra da

elini küçücük külotunun içine sokup "Burada siyah bir kedi vaaar" dedi Hande'ye.

Ve elini orasından çıkarıp aniden Hande'nin dudaklarında dolaştırdı. Hande başını çevirip kadının elini sert bir şekilde itti. Dudaklarını kaçırdı kadının parmaklarından.

Kadının parmakları cinsel organla ucuz parfüm kokularının karışımı kokuyordu. Hande'nin midesi bulandı. Oradan kaçmak istedi ama şov da başlamak üzereydi ve şovu seyretmek istiyordu.

Neyse, şov başlayınca sırnaşık kadın da masadan ayrıldı. Hande az ötesindeki yüksek sahnede kıvrılıp bükülerek, üzerinde bulunan mayo parçalarını atıp çırılçıplak kalan kadının dansını seyrediyordu. Kadın dans etmiyor, adeta sahnede dekor olarak duran uzun direkle sevişiyordu.

Aslında bu tip şovlarda kadınların yaptıkları danstan çok, vücutlarının en gizli noktalarını ellerinden geldiği kadar salonda oturan insanlara göstermek, onları tahrik etmekti. Bunu yaparak ekmek paralarını kazanıyorlardı. Taa gündüz saatlerinden başlayıp, gece yarısından sonraki saatlere kadar!

Sürekli böyle yaşamaya yaşamak denebilir miydi? Bu bir tutsaklıktı. Kimbilir kazandıkları para da ne kadar azdı. Yine Hande'nin acıma hisleri kabarmaya başlamıştı.

At kuyruklu adam, sahnede vücutlarını sergileyen kadınlardan çok Hande'ye bakmayı tercih etmişti. Değişen şova ara sıra şöyle bir göz atıyor, sonra uzun uzun Hande'yi seyrediyordu.

Derken sahneye bir adamla iki kadın çıktı. Kadınlar birbirleriyle sevişirken, adam da onları okşuyor, öpüyor, sonra da bir onunla, bir bununla sevişiyordu.

Hande, kulakları yanarak, vücudu ürpererek, kasıkları karıncalanarak sahnede olanları seyrederken, bir ara at kuyruklu adamla göz göze geldi. Adam ısrarlı bir şekilde ona bakıyordu. Hatta sahneye neredeyse sırtı dönük oturmuştu.

Kendine baktığı konusunda Hande yanılıyor olamazdı. Zira adam az ötesinde oturuyordu ve karanlığın içinde bile insanı kurşun gibi delen bakışlarını iyice üzerinde hissediyordu Hande.

Bir süre sonra adam masasından kalkıp, Hande'nin yanına geldi. Kulağına eğilip, en kestirme tarafından "Çıkalım mı?" diye soruverdi.

Hande kısa bir düşünme süresi geçirdi. Evet çıkacaktı. Hiç yaşamadığı bir şey yaşayacaktı. Kararını vermişti. Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdü. İçtiğinin parasını nasıl olsa girişte alıyorlardı. Oyalanmadan kalabalık sokağa çıkıp rastgele yürümeye başladı. At kuyruklu adam da arkasından yürüyerek ona yetişti.

Adamın evi Paris'in kuzey bölümünde Port de Clignancourt semtindeydi. Uzaktı. Hele gecenin bu saatinde... Oysa Hande'nin oteli az ilerideydi. Adama söyledi. Birlikte yürümeye başladılar.

Pek bir şey konuştukları söylenemez. At kuyruklu adam Hande'ye nereli olduğunu sordu. Hande "İstanbul" deyince, adam:

"Çok büyük bir şehir. Evvelki sene gelmiştim. Çok beğendim. Bir de Bodrum'a gittim. Orası da çok eğlenceli." dedi.

Hande de laf olsun-torba dolsun misali, sırf konuşmuş olmak için:

"Ben de Paris'e bayılıyorum. İnsan kendini burada çok özgür hissediyor." gibi bir şeyler söyledi.

Zaten otele gelmişlerdi. Hande, resepsiyondaki yaşlıca adamdan anahtarını aldı. Adam, gündüz otelden çıkarken anahtarı bıraktığı adam değildi.

"İyi bir gece" diledi adam Hande'ye manalı manalı gülümseyerek! Hande teşekkür ederek asansöre yürüdü. Aşağıdaydı asansör, beklemeden bindiler.

Asansörün kapısı kapanır kapanmaz, at kuyruklu adam, Hande'nin gözlerine baka baka elini Hande'nin eteğinin altına soktu. Hande adamın elini itecek gibi oldu, zaten odasının olduğu kata gelmişlerdi bile.

Odaya girer girmez, adam ışıkları yaktı. İç çamaşırsız Hande'yi duvara yaslayıp eteğini iyice yukarı sıyırdı. Yere diz çöküp Hande'yi hiç alışık olmadığı bir şekilde öpmeye başladı.

Hande tir tir titremekteydi. Bir yandan böyle bir olayı nasıl yapabildiğine şaşırıyor, bir yandan da elbise dolabının tam kapanmayan kapısındaki aynaya yansıyan kendi görüntüsüne hayretle bakıyor, gözlerine inanamıyordu.

Asıl annesi ile Şermin teyzesi onu bu halde görmelilerdi! Kendileri beceremeyeceği için, ya katil tutup Hande'yi öldürtürler, ya da maazallah düşüp kendileri ölüverirlerdi!

Fransız düşünür **MONTAİGNE** (1533-1592)

"Kendi halinde olan birinde veya zengin, gösterişli bir hayata sahip olan her insanda, insanlığın bütün hal-

leri vardır." diyor. İnsan biraz düşündüğünde bunun doğru olduğunu anlıyor.

Aynada gördüğü etekleri yukarı sıyrılmış, bacaklarının arasında hiç tanımadığı bir adam olan bu kadın, kendi olamazdı.

Zengin iş adamı Cemil beyin on yedi yıllık karısı, son derece mazbut bir hanımefendi, annesi ile teyzesinin biriciği... İşte şu anda tanımadığı bir adamla, ikinci sınıf bir otel odasında, fahişeler gibi davranıyordu!

At kuyruklu adam, daha sonra ayağa kalkıp bu kez Hande'yi yere çömeltti. Hande bunu da yapmayalı çook zaman olmuştu. Belki Cemil'le ilk evlendikleri yıllardan beri... Ama işte yıllar sonra tanımadığı bir adamın isteğini yerine getirmişti.

At kuyruklu adam bir süre sonra Hande'yi kucağına aldığı gibi az ötedeki yatağa götürdü. Hande, uzun zamandır tatmadığı bir heyecan yaşamaktaydı. Şaşkın ve anlaşılmaz bir mutluluktu yaşadığı...

Adamdan önce kendisinin doyuma ulaştığını farkedince, uzun zamandır bu histen de uzak yaşadığını hatırladı. Unuttuğu duyguları yeniden keşfediyordu. Keşfettikçe de kendini mutlu hissediyordu. Anlatamayacağı bir mutluluk...

Az sonra adam titredi, inledi, ahlayıp ofladı. Sonra Hande'nin üzerinden kalktı, önce Hande'nin dudağına, sonra da karnının altına hafif birer öpücük kondurarak, ona iyi geceler diledi. Yaşattığı güzellik için teşekkür etti. Ve pantolonunu giyip, çıktı gitti.

Birbirlerine adlarını bile sormamışlardı. Adam Hande'nin yaşamında, sadece "at kuyruklu esmer adam" olarak kalacaktı.

Tuhaf ama gerçekti. Bu yaşadığından zevk almıştı. Hem de bayağı zevk almıştı. Ama at kuyruklu adamı biraz olsun tanımak isterdi. Biraz konuşsunlar, birlikte bir şeyler yiyip, içsinler, Paris'in sokaklarında biraz dolaşsınlar isterdi.

Fahişe gibi davranmıştı ama fahişe olsa yaptığı işten para kazanırdı. Bu ilişki, hiç düşünemeyeceği bir ilişkiydi ve kısa dakikalar içinde olup bitmişti.

Şimdi, içindeki mutluluk azap olmaya başlamıştı. Haddini aşarak zevk kaynakları aramıştı kendine ama zevkin kaynağında maalesef "acı" vardı.

Öyle ya, doyuma ulaşırken "inlemez miyiz"? Adeta "can çekişir" gibi oluruz! Bir şeyden çok hoşlanınca da, onu "acı" anlamına gelen kelimelerle ifade ederiz. Öldüm, bittim, bayıldım gibi.

Hande de "ölmüş, bitmiş, bayılmış", şimdi de vicdan azabı çekmekteydi. Vicdanı; bir zangoç gibi kırbaçlamaya başlamıştı Hande'yi içinden... içinden...

Hande, hâlâ eteği yukarı sıyrılmış olarak sırt üstü yatmaktaydı. Bir süre daha öylece yattı. Cemil'i düşündü. Kimbilir hangi ülkede, hangi şehirde, hangi evde ya da oteldeydi.

Ama nerede olursa olsun, kocasının böyle ucuz bir işe kalkışacağını sanmıyordu. O her şeyin pahalısını severdi.

"Herhalde orospuların da pahalısına gidiyor, ya da odasına getirtiyordur." diye düşündü.

Hande'nin Paris'e geldiğinden beri yaşadığı bu ucuz ve garip, ama heyecan verici tarzdaki bir olayı, Cemil'in yaşamış olacağını asla düşünemezdi.

Gerçi belli de olmazdı, çünkü karı koca yıllardır o kadar birbirlerinden kopuk yaşıyorlardı ki, Cemil'in neler yapıp neler yapmayacağı konusunda Hande'nin fikir yürütmesi pek anlamsız kaçardı.

En iyisi hiçbir şey düşünmeden, ılık bir duş alıp uyumaktı. Sıcak su vicdanını yatıştırabilirdi belki! Öyle de yaptı.

Duşun altındayken düşündü. Her şeyi vardı. Her şeye sahipti ama anlatacak hiçbir "heyecan verici öyküsü" olmamıştı. Ama artık onun da bir öyküsü vardı.

O gece rüyası kabuslarla dolu geçti. Dans eden çıplak adamlar ve kadınlar gördü rüyasında.

Buraya kadarki rüyada pek kötü bir şey yoktu. Ama rüyayı kabusa çeviren asıl şey, kadınların organlarının erkek organı şeklinde olmasıydı!

Anneannem yaşasaydı, "Herhalde Hande uyurken bi tarafı açık kalmıştır!" derdi.

Bence de öyle!

VEDAT İLE HAZAN

Vedat ve karısının, lezbiyenliği seçen kızları Selin yüzünden ikinci defa büyük bir anlaşmazlığa düştükten sonra, ayrılığı bir kez daha denemeye karar verdiklerini hatırlıyorsunuz. Vedat yeniden kızının evine yerleşmiş, Sibel de en samimi arkadaşı Hande'nin Londra'daki evine kalmaya gitmişti.

Hazan'la yemek yediği o tek geceden sonra, kız aklından çıkmıyordu Vedat'ın. Selin'in iş yerine uğrayarak birkaç kez görmüştü Hazan'ı ama hepsi de sadece merhaba, nasılsın, işler nasıl gidiyor gibi sorular ve cevapları halinde beylik konuşmalardı.

Oysa Vedat onunla başbaşa kalmak istiyordu. Acaba hayatında biri var mıydı, hâlâ kız mıydı Hazan? Yoksa... Offf!... Bu düşünceler bile onu çıldırtmaya yetiyordu.

Karısının Londra'ya gittiğini duymuştu. İnatla birbirleriyle telefonda bile konuşmadıkları için, Sibel'in Londra'ya gittiğini, Hande'nin telefonundan öğrenmişti Vedat.

Hande Sibel'in kocasıyla arasının açık olduğunu Sibel'le yaptığı telefon konuşmasından öğrenmiş, hemen

Vedat'a telefon açıp, Sibel'in Londra'daki evde olduğunu söylemişti.

Vedat bunun üzerine birkaç kez Londra'ya telefon açmayı düşündüyse de vazgeçti. Bir süre ayrı kalmaları ilişkileri açısından daha doğru olacaktı.

Günleri işi ve kızının evi arasında geçiyordu. Selin'le bazı akşamlar yemeğe çıkıyorlar, bazı akşamlar evde kendileri bir şeyler hazırlıyorlardı. Bazen de Vedat, arkadaşları ile buluşup erkek erkeğe yemek yiyorlar, laflıyorlardı.

Selin son zamanlarda daha sakinleşmiş görünüyordu. Kızının genç kız kalbinde açılan yarayı kapatmak için uğraşıyordu Vedat. Arada birlikte sinemaya, tiyatroya, baleye, operaya gidiyorlar, bazen de evde kalıp TV seyrediyorlardı.

Baba-kızdan çok, iyi anlaşan iki arkadaş gibiydiler.

Bu başbaşa geçen günler, baba-kızı daha çok birbirlerine yaklaştırmıştı. Hazan konusu aralarında hiç açılmıyordu. Vedat kızına seyahate çıkmasını, çok çalıştığını, bir süre dinlenmeyi hak ettiğini söyleyip duruyordu ama Selin'in o taraflı olduğu bile yoktu.

Selin'in şirketi, dış ülkelerdeki bazı firmaların Türkiye'deki tanıtımını ve pazarlamasını da yapıyordu. Çoğunu babasının ajansı aracılığıyla bulmuştu. Şirketin geçmişi çok olmasa da, bayağı iyi müşterileri vardı. İşler iyi gidiyordu anlayacağınız.

Selin ekip konusunda da şanslıydı. İşleri iyi kotaran elemanlara sahipti. Hazan'ın iş ilişkilerindeki başarısı ve iş ahlakını da unutmamak gerekirdi. Allah için çok çalışkan bir kızdı.

Amerika'daki bir firmanın da Türkiye tanıtım kampanyasını almışlardı. Şirkette, Türkiye'den de bir genç vardı. Amerika'da öğrenimini tamamlamış Hakan adlı biriydi bu genç adam. Yani Selin'le Hazan'ın kolejden arkadaşları olan ve yine arkadaşları Aysun'la evli olan Hakan.

Bu çok hoş bir rastlantıydı. Selin'in iş yaptığı firmada bir arkadaşının olması, pek çok konuda işe yarıyordu.

Babasının dediği gibi Amerika'ya giderse, ne güzel işte, hem iş toplantıları yapar, şirket yetkilileriyle görüşür, belki yeni bağlantılar bile kurardı. Hem de okul arkadaşlarıyla buluşur, onlarla hasret giderir, iyi vakit geçirirdi.

Her şey iyi hoştu da, Selin işinin başından ayrılmak istemiyordu. İşin aslı, Hazan'ın varlığından uzakta yapamadığı için hiçbir yere gitmek gelmiyordu içinden. Keşke Hazan'la birlikte bir seyahate çıkabilseydi. Ama bu bir rüyaydı sadece.

Hazan'ı görmeden yaşayabileceğini sanmıyordu. Kısacası Hazan, Selin için kronik bir sevda, hatta bir "tutku" olmuştu.

Vedat kızının işinde artan başarısı ile gurur duyuyordu. Bazı akşamlar, Selin'in şirketine uğrayıp, bilgisayardaki verileri, bağlantıları gözden geçiriyor ve kısa zaman önce kurulmuş olan bu genç şirketin elde ettiği başarılar, Vedat'ı mutlu kılıyordu.

Selin belli etmese de, içine gömdüğü sevginin yükü altında ezilmekteydi. Bunu hissediyordu Vedat. Amerika seyahatinin Selin'e iyi geleceğine inanıyordu, zaten doktor da seyahate çıkmasını söylemişti ama Selin'i buna

razı etmek çok zordu. Vedat kızının içinde gizlediği, Hazan'a olan bitip tükenmez sevginin hâlâ aynı şiddetle sürmekte olduğunun farkındaydı.

Bu sevgi şimdilerde, daha öncekinden farklı bir biçimde rahatsız etmeye başlamıştı Vedat'ı. Kendi kalbinde de Hazan'a karşı oluşmaya başlayan kıpırtılardan sonra, kızını, söylemesi bile tuhaf ama, "rakibi" gibi görmeye başlamıştı.

Belki bu çok saçmaydı, bu duyguyu kendine itiraf etmekten bile utanıyordu Vedat ama bu bir gerçekti. Son zamanlarda o da bunun huzursuzluğunu yaşamaktaydı.

Hazan'a telefon edemiyor, şirkete uğradığında da onunla istediği gibi konuşamıyordu. Kızının yanında nasıl rahat konuşabilirdi ki?

Keşke o ilk yemeğe çıktıkları gece, Hazan'ın kaldığı pansiyonun telefon numarasını alsaydı. Aslında, Selin'in ofisindeki telefon defterinden bulabilirdi numarayı ama, o odada hiç yalnız kalamıyordu ki.

Evde de, kızının odasına hırsız gibi girip, çantasından telefon defterini almaya kalkışacak hali yoktu herhalde!

Bir gün hiç ummadığı bir şey oldu. Hazan Vedat'ı iş yerinden aradı. O an şaşkınlıktan düşüp bayılabilirdi Vedat. İşte, yerde ararken gökte bulmak diye buna denirdi.

"Yine yemeğe çıkalım mı?" diye soruyordu Hazan Vedat'a. Tabii çıkarlardı. Hemen. En kısa zamanda. Şimdi. Bu gece. Yarın. Bir saat sonra. Ne zaman isterse.

Bu telefondan sonra kalbinin okul yıllarının heyecanıyla çarptığını hissetti Vedat. Yüzü aydınlanmıştı sanki. Hatta telefonu kapattıktan sonra, bir delikanlı çevikliğiy-

le şirketinde çalışanların odalarına girip çıkıp, olur olmaz, yerli yersiz neşeli konuşmalar yaptı onlarla.

Hepsi şaşırmıştı. Çünkü Vedat, çalışanlarına karşı son derece dost davranan bir patrondu ama iş saatleri içinde bu tip davranışlarda bulunmaz, elemanlarıyla arasına bir mesafe koyardı. E-hayırdır inşallah! Ne olmuştu acaba yakışıklı patronlarına?!

Vedat akşamı zor yaptı. Bu arada kızına telefon edip, akşama eve geç geleceğini, merak etmemesini söyledi. Heyecan içinde Hazan'la buluşacağı saati iple çekmeye başladı.

Vedat buluşmak için ne Hazan'ın çalıştığı yere, yani kızının şirketine gidebilir, ne de Hazan Vedat'ın şirketine gelebilirdi. Ayrıca, kızıyla veya karısıyla gittiği yerlere de gidemezlerdi.

Daha önceleri gitmediği, kendini garsonların tanımadığı bir yerde buluşmalıydılar. Sonuçta, Rumelikavağı'nda bir restorana gitmenin doğru olacağını düşündü Vedat. Yıllardır oralara hiç gitmemişti.

Hazan'a, dördüncü Levent çarşısının ana cadde çıkışındaki yol başında beklemesini söylemişti. Yoldan alacaktı onu. Bu durum, Hazan'ın pek hoşuna gitmemişti. Ne o öyle, telekız gibi, ya da otostopçu kızlar gibi caddede bekleyecek, sonra da yanına yanaşan bir arabaya binecekti.

Çok alaturka ve de Hazan'ın kafasına hiç uymayan bir durumdu ama istemeye istemeye "peki" demişti. Vedat'la buluşmayı çok istiyordu çünkü.

Kararlaştırdıkları saatten epey önce şirketten çıktı Vedat. Şoförünü çoğu akşamlar yaptığı gibi yine evine

yollamıştı. Geceleri arabasını kendi kullanmayı severdi. Keyif ve heyecanla bindi arabasına ama İstanbul'un çıldırtıcı trafiği güzelim geceyi, daha şimdiden mahvedeceğe benziyordu.

Kahrolası trafik santim santim ilerliyordu sanki. İyi ki erkenden yola koyulmuştu ama böyle giderse kızı sokakta ağaç edecekti. Ama belki, Hazan da trafiğe takılmıştır. Telefon edip konuşsa iyi olacaktı.

O an, Hazan'ın cep telefon numarasını istememiş olduğunu hatırladı. Tüh! Heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı da numarasını almamıştı kızın.

Ya bir terslik olur da buluşamazlarsa? Ya kız erken gelmiş olup da sıkılıp yahut kızıp gitmişse? Veya Hazan daha gelmemişse, o zaman da orada Vedat'ın arabayı polis ya durdurmazsa? Kısacası, olumsuz düşünceler yumağı haline gelivermişti Vedat.

Acaba kendi cep telefonunu vermiş miydi Hazan'a? Onu da hatırlayamıyordu. Kendine kızdı. Tam bir aptal ve acemi âşık gibi davranmıştı. Şayet numarayı verdiyse, bari o Vedat'a telefon açsaydı.

Dakikalar geçmek bilmiyordu! Trafik yürümek bilmiyordu! Vedat'ın beyni durmuştu. İçi sıkışıyordu. Ne aksi bir "başlangıç"! diye düşündü. Tabii bir başlangıç olabilecekse...

Derken bir anda sanki bir mucize oldu, trafik gevşedi, yol açıldı, kararlaştırılan saatte Vedat oradaydı ve işte Hazan da taksiden iniyordu. Derin bir ohhh çekti Vedat. Neyse, kızcağız boşu boşuna oralarda beklememişti.

Hazan hemen selektörle işaret veren Vedat'ın arabasına koştu. Biraz keyifsiz gibi görünüyordu. Vedat bir

terslik olup olmadığını sordu. Terslik "buluşmalarının şeklindeydi"! Bu tarz bir buluşmaya Hazan alışık değildi.

Vedat kendi kızı yaşındaki bir kızın bu sözlerinden dolayı mahcup olmuştu. Doğru! Bir halt yiyecekti ama cesur davranamadığı için, aptal bir buluşma şekli sunabilmişti kıza, hem de ilk buluşmalarında!

Aslında ikinci buluşmalarıydı ama o zamanki buluşmalarının nedeni Selin'di. Oysa bu buluşmayı Hazan'ın kendisi istemişti. Daha doğrusu, asıl Vedat ne zamandır deliler gibi bu buluşmayı istiyordu da, ancak Hazan'ın telefonu ile gerçekleşebilmişti. Bundan dolayı Vedat'a göre bu "ilk buluşma" sayılırdı.

Sonunda bu arzusu gerçekleşmişti işte. Ama Vedat, daha bu ilk buluşmada aptal bir acemi hovarda pozuna düşmüştü kızın gözünde.

Hazan henüz nereye gideceklerini bilmiyordu. Sordu Vedat'a "Nereye gidiyoruz?" diye... "Rumelikavağı" cevabını alınca bundan da pek hoşlanmadığını belli etti!

Uzun bir süre aralarında sessizlik oldu. Arabada bir süre motorun sesinden başka, hiçbir ses duyulmadı. Bu sessizlik Vedat'ı huzursuz etmişti. Radyoyu açtı.

"Power FM mi, Radio Blue mu, Oxygen mi yoksa Radio Contact mı dinlemek istersin?"diye sordu Hazan'a.

"Imm, hooş! Demek bu radyoları dinliyorsun ha? Power, Contact, Oxygen... Farketmez.. Hepsi uyar." dedi Hazan da.

"Sen" diye konuşmuştu Vedat'la. Bu hoşuna gitmişti Vedat'ın. Samimiyetin ilk basamakları böylece tek tek değil de, ikişer-ikişer atlayarak çıkılmış oldu. Sonraki basamaklar Allah kerimdi.

Sonuçta o gece gittikleri balıkçı restoranının atmosferinden de pek hoşlanmamıştı Hazan. Kelek gibi tavandan aydınlatmalı, sıra sıra dizilmiş masaların bulunduğu bu tarz restoranlardan hiç hoşlanmazdı. Zaten bunu da açık açık söylemişti Vedat'a.

Her şeyi patt diye söyleyen bir kızdı şu Hazan. Yemeğe çıkmalarını da Vedat'tan önce davranıp, o teklif etmişti ya.

Yemek sonrasında Vedat'tan onu müzikli bir bara götürmesini istedi. Vedat "The Marmara Otel"in roof barına gitmeyi önerdi ama Hazan onun yerine "Kemancı", "Liquid" ya da "Millenium"a gitmek istedi. Eyvah! Selin de gidiyordu oralara. Ya karşılaşırlarsa? Hiç de hoş olmazdı. Bunu Hazan'a açıkça söyledi.

"İyi o zaman, bir otele gidelim ama sadece içki içmeye değil, yatmaya!" deyiverdi Hazan bu kez.

Ooo, çok hızlı çıkmıştı Hazan. Hızlı, rahat ve pervasız. Bu pervasızlık ve rahatlık Vedat'ı biraz tedirgin etmiş, biraz da heyecanını kamçılamıştı. Basamaklar, artık beşer-onar çıkılmaya başlamıştı!

Büyük otellerden birine, cep telefonu ile müsait yer olup olmadığını sordu Vedat. Yer vardı. Hemen kredi kartı numarasını söyledi. Yer ayrılmıştı bile.

Otele girdiklerinde, Vedat biraz huzursuzdu, etrafta bir tanıdık, bir arkadaş, eş-dost falan var mıdır diye... Allahtan otelin lobisi tenhaydı. Etrafta olanlar da kendi havalarındaydı.

Anahtarı alıp, asansöre bindiklerinde rahatlamıştı Vedat. Gökdelen otelin, üst katlarından birindeki odaya çıkarlarken, Vedat Hazan'la göz göz geldi. Kız alev bakış-

larla bakıyordu Vedat'a. Vedat'ın içi yandı bu bakışlardan.

Deli gibi kucaklaştılar. İyi öpüşüyordu Hazan. Fransız öpücüğü... Dille! Bir yandan da eli Vedat'ın bacak aralarında geziniyordu. Ne çalışkan ellerdi bunlar!

Odaya çıkar çıkmaz banyoya girdi Hazan. Akan suların sesinden duş yaptığı anlaşılıyordu. Vedat oda servisinden konyak istedi. Kahve de ısmarladı.

Hazan havluya sarınıp duştan çıktığında içkiler gelmişti. Konyak kadehini alıp Vedat'a kaldırdı. Hamleleri ilk yapan hep Hazan oluyordu. Bu tavırları Vedat'ı şaşırtıyordu. İş yerindeki Hazan'la bu Hazan sanki farklı iki kişi gibiydiler.

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra Vedat'a ilk sarılan yine Hazan olmuştu. Hay Allah! Her şey Vedat'ın düşündüğünden daha farklı gelişiyordu. Kız Vedat'ı öpmek için dudaklarına uzanırken:

"Seks benim için canımın çektiği kişiyle, canımın istediği anda olursa güzeldir." deyiverdi.

Kızının iş yerindeki çalışkan, mazbut görüntülü kızla, bu kız birbirinden çok farklıydı. Vedat sanki, buluşmak istediği kızla değil de, başka biriyle buluşmuş gibi hissetti kendini. O daha romantik bir birliktelik düşünmüştü. Oysa... Yooo! Yanlış anlaşılmasın, halinden şikayetçi değildi. Ama kafasındaki düşünceler farklı boyutlara yönelmişti.

Hazan'ın onu kucaklamasıyla Vedat da patladı. Her zamanki çılgın Vedat oluverdi. Ellerini yaşına göre büyük bir ustalıkla kullanıyordu Hazan.

Gerçi Vedat karısını da öyle bir eğitmişti ki, Sibel yaşça Hazan'dan daha küçük olduğu yıllarda bile Vedat'la acayip iyi sevişirdi. Yani Sibel'in hakkını yerse nankörlük etmiş olurdu. Hâlâ çok güzeldi Sibel'le sevişmek...

Bu konuda şanslıydı Vedat. Azgınca sevişen bir karısı vardı. Şimdi de azgın bir sevgilisi olmuştu. Sibel'le bir süredir ayrı yaşadıklarından, kimseyle de sevişmemişti.

Gerçi, delikanlılığa adım atmadan çok önceki yıllardan beri masturbasyon yapardı Vedat. Severdi masturbasyon yapmayı. Çoğu insan masturbasyonu kadınsız, ya da erkeksiz kalındığı zaman başvurulan bir doyum yolu olarak bilir.

Oysa Vedat'la, Sibel'in birlikte seviştikten sonra, mesela, biri banyoya girdiğinde duşta, diğeri de hâlâ yataktayken masturbasyon yaparak, kendi kendilerine bir kez daha orgazm oldukları zamanlar çoktu.

Ayrıca karı-koca bazen, birbirlerine hiç dokunmadan, cinsel birleşme olmadan, sadece birbirlerini seyredip karşılıklı masturbasyon yaparak da doyuma ulaşmayı çok severlerdi.

Yani kısacası Vedat epeydir ne Sibel'le ne de bir başkasıyla yatmamıştı ama sık masturbasyon yaptığı için o kadar da dolu değildi yani.

Hazan, büyük bir ustalıkla, Vedat'ı soymaya başladı. Zaten banyodan çıktığı için üzerinde sadece sarındığı havlu vardı. Vedat da havluyu sıyırdı Hazan'ın üzerinden.

Gece boyunca birbirlerini deli edecek her şeyi dene-

diler. Hazan doymak bilmeyen bir kızdı. Gözler, eller, diller, bedenler konuştu sabahın ilk ışıklarına kadar.

Hava ağarmaya başladığında Vedat huzursuz hissetti kendini. Ortalık aydınlandıktan sonra, sabahın köründe nasıl çıkacaktı otelden. Hem de kızı yaşında bir kızla!

Üstelik Selin'e ne diyecekti? Selin babasının Hazan'la olan ilişkisini duyarsa, neler olabileceğini düşünmek bile vicdanını rahatsız etti. Kendini yargılamaya başladı Vedat.

Romalı şair **JUVENALİS,** kendini suçlu hissedip, yaptıkları yüzünden vicdanen rahatsız olanlar için:

"İlk ceza odur ki, hiçbir suçlu
kendi yargıçlığından kurtulamaz." demiş.

Uyku falan da uyumamışlardı. İş yerinde bu uykusuz halleri dikkat çekebilirdi. Hay Allah! Şimdi biraz pişmanlık kaplamaya başlamıştı Vedat'ın içini.

Ne enteresandır; erkekler karılarını, sevgililerini aldatırlar, aldatacak fırsatları kollarlar, fırsatları yakaladıklarında heyecanın doruklarında gezinirler, ama sonra da içlerini bir pişmanlık kaplayıverir!

Ben erkek arkadaşlarımın çoğunda, bu ruh halinin varlığını keşfettim. Üstelik pişmanlıklarını belli etmemeye çalışan huzursuz tavırlarıyla, bakışlarını kaçırmalarıyla, lafları eveleyip-geveleyip-yuvarlayıp kendilerinin de pek inanmadıkları abuk şeyler söyleyerek, bir şeyler yaptıklarını ama bundan pişmanlık duyduklarını daha çok belli ediyorlar.

Bence ya yap asla pişman olma, yaptığının sonuna kadar keyfini çıkar, ya da uslu uslu otur, elindekiyle yetin!

Huzursuzluğunu Hazan'a açıkça söylemişti Vedat. Ama artık yapılacak şey yoktu. Ok bir kere yaydan fırlamıştı. Yapılacak en iyi şey, otelden ayrı ayrı çıkmaktı.

Uzun süre bir yalan düşündü. Tamam! "Evraka!" Sonunda buldu! Selin'e, arkadaşlarıyla beraber Bolu'daki tesislere yemeğe gittiklerini, ancak dönebildiklerini söyleyecekti!

Aman ne başarılı bir yalan! Adeta göz yaşartıcı! Tebrikler yani! Bravo! Şu erkeklerin aklına hayran olmamak elde değil!!!

Yalanın devamı da vardı: İçkiyi fazla kaçırdıkları için başının ağrıdığını ve bugünlük evde kalıp işe gitmeyeceğini, kendine yatak izni verdiğini falan söylerdi, tabii işi şakaya boğarak... Ha-ha-haaa! Ve de hooo! Aman çok inandırıcı!

Yıkanırken bunları düşünüyordu Vedat. Ne enteresan; karısına değil de kızına vereceği hesabı, söyleyeceği yalanları planlıyordu kafasında. Hazan'ı Selin asla duymamalıydı.

Gerçi babasının annesinden başka herhangi bir kadınla beraber olduğunu duysa, Selin'in fazla bir reaksiyon vereceğini tahmin etmiyordu Vedat. Ama yine de "Hazan meselesi"ni asla öğrenmemeliydi.

Vedat söyleyeceği yalanı pek beğendiği(!) için bir süre daha duşun altında durdu. Eve gitmeden önce kendini iyice toparlaması lazımdı.

Banyodan çıktığında gün oldukça ağarmış, Hazan'sa kuş olup uçup gitmişti bile.

VE SİBEL...

Uçakta Sibel genel olarak kitap okumayı severdi. Yine okudu da, kafası çok karışıktı, okuduklarını pek iyi anlamıyor, aynı satırları birkaç kez okuyordu. Aklı Vedat'taydı. Kızını, kocasından kıskandığını fark etti.

Kızının kocası ile arasına girdiğini düşünüyor, kocasının Selin'in evine yerleşmiş olmasından dolayı, evet, resmen kıskanıyordu kızını. Bir annenin kızını kıskanması pek alışılmış bir durum değildi ama Sibel ciddi ciddi kızını kıskanıyordu. Aynı zamanda kızına kızıyordu da.

Çoğu aileler gibi onlar da mutlu yaşasalardı, ne olurdu... Herkesin kızı gibi "normal" bir kızı olsun ne çok isterdi. O; kızını hep "anormal" olarak gördüğünden, onu evlat olarak bir türlü kabullenmek istemiyordu.

Anneler, size sesleniyorum!

Çocuklar size Allah'ın emanetleridir. Bu kadar kutsal bir emanete kötü davranmaya hakkınız var mı?

Onlar dünyaya gelmek istemiyorlar ki, onları yaşadığınız zevk dakikaları sonrasında siz dünyaya getiriyorsunuz.

Onlar sizin hayattaki en büyük konuklarınız.

İnsan konuğuna bu kadar kötü davranabilir mi? Lütfen biraz anlayış...

Sibel'e göre, Selin seçimini "anormallikten" yana yaptığı için ona inanılmaz bir kızgınlık, belki de kin besliyordu. Aslında bu konudaki duygularının ne olduğuna kendi de hâlâ karar verememişti.

Sibel; bulundukları eş-dost çevresinde ve toplumun gözünde "sevici kızın annesi" konumuna düşürdüğü için affedemiyordu kızını.

Önceleri Selin'in yaptığı seçimi etraftan, aile büyüklerinden saklamış olsalar da, bunca zamanın içinde artık onun "ne olduğunu" herkes duymuştu. Bu da Sibel'i rahatsız eden diğer bir konuydu.

"Kimbilir arkamdan neler söylüyorlar, neler konuşuyorlar. Bu yaştan sonra rezil oldum." şeklindeki düşünceleri, bir türlü kafasından atamıyordu.

Bir süre sadece Vedat'tan değil, İstanbul'daki çevresinden de uzaklaşması iyi olacaktı. Zaten epeydir dekorasyonla ilgili hiçbir iş aldığı da yoktu. Kafası çok karışıktı.

İşyerinin bulunduğu kat kendine ait olduğundan, bürosunu boşaltmamış, ama yanında çalışanları istemiyerek işten çıkarmış, iç mimarlık-dekorasyon bürosunu da belirsiz bir süre için kapatmıştı. Ama sahibi olduğu mobilya mağazası çalışmaya devam ediyordu.

Bu, onun epey bir müşteri kaçırmasına neden olacaktı ama bunun ceremesini çekmeye hazırdı. Çünkü insanların kendisine "lezbiyen'in annesi" gözü ile bakmalarından hoşlanmıyordu. Belki öyle düşünmeyenler de vardı ama Sibel kafasından bu düşünceyi atamıyordu.

Bir süre de havaalanından aldığı dekorasyon dergilerini karıştırdı. Mesleği ile ilgili şeylere bakmak onu kitaptan daha çok oyalamıştı.

Gelen yemekleri de doğru dürüst yiyemedi. Kan şekeri çıkmıştı herhalde. Yanına aldığı çikolataları yedi bol bol. Hatta o kadar çok çikolata yiyip, su içti ki, yanındaki yerde oturan anne ve de küçük kız çocuğu hayretler içinde Sibel'e bakıp durmuşlardı. Sibel de bu bakışlardan rahatsız olup, çikolatalarından anne ile kızına da ikram etmişti.

Yol boyunca gıpta ederek, kaçamak bakışlarla baktı Sibel yanında oturan anne ile kızına. Ne de şık giydirmişti annesi küçük kızını.

Selin'se, üstüne başına hep zarar veren bir çocuk olmuştu. Şu küçük kızın oturduğu gibi, şöyle hanım hanımcık, kucağında oturduğunu doğru dürüst hatırlamazdı Sibel.

Şu küçük kızı keyifle büyütecek, sonra da evlendirecek olan anneyi yolculuk boyunca kıskandı durdu Sibel.

Ama yanıldığı konular vardı. Uçakta yanındaki koltukta oturan bu küçük kızı, ilerki yaşamında nelerin beklediğine Sibel nasıl karar verebiliyordu ki?

Belki kız çok asi biri olacaktı. Belki onunla evlenmek isteyen biri çıkmayacaktı. Belki küçük yaşta ölüverecekti. Belki orospu olacaktı. Belki bir suç işleyip hapse düşecekti. Belki evleneceği adam kızın annesi ile görüşmesini asla istemeyecekti. Belki... Belki o kız da cinsel tercihini Selin gibi kullanacaktı... Belki... Evet, daha pek çok belki'ler sıralanabilirdi.

Kim olursak, ne olursak olalım; hayatın biz insanla-

ra neler getireceğini, omuzlarımıza neler yükleyeceğini, hangimiz önceden bilebiliriz ki?

Hangi anne ya da baba çocuğunun geleceğini kendi istediği gibi çizebilir?

Katil, hırsız, terörist olup ya da iftiraya uğrayıp hapse düşen, ya da çaresiz hastalığa yakalanan, ölen, evini terk edip giden bir daha da ailesini aramayan, seçtiği meslek ya da yaşamda başarısız veya mutsuz olan, sonradan sakatlanan, ya da sakat doğan bir çocuğa sahip olan aileler; (isterlerse para içinde yüzsünler) çocuklarının kötü kaderini, ya da cinsel tercihini, her ne yaparsa yapsınlar, değiştirebiliyorlar mı??... Cevap?......

Hayat acımasız... Hayat utanmaz...

Sibel boşu boşuna kızını, ya da kaderini suçluyordu. **Suçlu kendisiydi** oysa. Çünkü **hayatın sürprizlerine kendini ne yazık ki hazırlamamış, onun için çocuğunun geleceği konusunda hazırlıksız yakalanmıştı.**

Havası yüzünden, Londra'nın karanlık yüzlü, sislipuslu olduğunu söylerler. Oysa Londra her haliyle güzeldir. Ayrıca yağmur bardaktan boşanır gibi yağarken, bir anda pırıl pırıl güneş sizi kucaklayıverir.

Londra ağzının tadını bilenler için bir tat, bir lezzettir.

Sibel'i Londra'nın öğle güneşi karşıladı. Haziran sıcağı sarıverdi bedenini. Valizlerini el arabasına yükleyip taksiye binmek üzere dışarı çıktığında sıcağı daha çok hissetti.

Sıcağı, soğuk havaya her zaman tercih ederdi Sibel. Güneş'in yüzü, en karamsar anında bile, içindeki umut tomurcuklarının açmasına neden olurdu.

Hammersmith'den geçerken, ilk evlilik yıllarından birindeki bir Londra seyahatinde, şu an geçmekte olduğu Talgarth Road'da oturan Vedat'ın arkadaşının, evinde verdiği partide ne kadar çok eğlenmiş olduklarını hatırladı. Acaba hâlâ burada oturuyorlar mıydı?

Nihayet Londra'nın en gözde semtlerinden biri olan Belgrave'in, Eaton Square'inde bulunan Hande'nin muhteşem evine geldi.

Yaklaşırken telefon açmıştı evde çalışanlara. Kapıda karşıladılar Sibel'i. Siyah kıyafetli uşak, Sibel'in bindiği taksinin kapısını açıp, elindeki küçük çantayı aldı. Merdivenlerden en saygılı halleriyle inen biri erkek biri kadın iki hizmetkâr da Sibel'in bavullarını almak için taksiye doğru yürüdüler.

Sibel içinden "aynı filmlerdeki gibi" diye geçirdi. Bulunduğu anın tadını çıkara çıkara, bir film aktrisi edasıyla salına salına merdivenleri çıkmaya başladı.

Uşak, kendini tanıtırken adının James olduğunu söylemişti. Sibel'i odasına çıkartırken "Keşke uçak saatini önceden bildirseydiniz efendim. Şoförü yollardık sizi alması için." dedi. Off be, bu ne saltanat?!

Birkaç sene önce Vedat'la bu eve geldiklerinde uşak James yoktu. O zamanki uşağın adını hatırlayamadı ama daha genç biriydi.

O sıralar Hande'nin yanındaydı kocası. Sibel'le Vedat'ı harika gezdirmişti Cemil. Hatta dördü, Cemil'in son model arabasıyla bir haftalığına Londra dışına çıkıp Windsor, Marlow, Reading, Henley-on-Thames, Oxford, Warwick, Stratford-upon-Avon gibi Thames nehri boyunca sıralanan tarihi şehirlere gidip bazılarını günübirlik gezmişler, bazılarında da kalmışlardı.

Harika bir tatildi. Çok iyi vakit geçirmişlerdi. Uzun süre de Londra'daki evde konuk olmuştu Sibel'le Vedat. Selin'in gelmesini de istemişti Sibel ama o inat edip babaannesinde kalmayı seçmişti. Annesinden her zaman uzaktı bu çocuk.

Şimdi koskoca ev ve uşaklı-hizmetçili bir kadro, Hande gelene kadar Sibel'in emrindeydi. Cemil burasını Hande'ye aldığında, daha önce İstanbul Beykoz'daki villayı ve Boğaz'daki yalıyı dekore eden Sibel'den çok memnun kaldıkları için, yine Sibel'e vermişlerdi Londra'daki dekorasyon işini de. Sibel, tipik bir İngiliz evi gibi döşemişti bu malikaneyi. Bu iş için o-hoo, kaç kez gidip gelmişti İstanbul-Londra arasında.

Ağırbaşlı, kibar, beyaz saçlı uşak James, Sibel'i üçüncü kattaki odasına çıkarmış, hizmetkârlar yakışıklı Nell ve hayli güzel bir kız olan Edwina da bavullarını odasına getirmişlerdi.

Edwina, "Banyonuz hazır efendim," derken, uşak James de Sibel'e "Çay alır mıydınız sayın bayan?" diye sordu.

Vay be! Ne hayattı! Üstelik her zaman bu evde yaşamıyordu Hande ile Cemil. Ama evin personeli eve her an birileri gelecekmiş gibi, her şeyi temiz ve hazır tutuyorlardı.

"Para" denen **"arsız şey"**le bu gibi lüksün hepsi elde edilebiliyordu. Ama Cemil'in sahip olduğu para, Hande'yi mutlu edememişti.

Mutlu olmak ayrıydı, paralı olmak ayrı...

İkisinin görevleri de farklıydı.

Ve ne yazık ki, birbirleriyle her zaman buluşamıyorlardı!

Hande'nin Londra'ya ne zaman döneceği belli değildi. O gelene kadar evin hanımı Sibel'di ve bunun keyfini çıkaracaktı. Zaten evi kendi döşemişti, daha önce de kalmıştı burada. Onun için evin yabancısı sayılmazdı.

Uşak James'e limonlu çay ve yanında da sandviç gibi bir şeyler getirmesini söyleyip, banyoya gitti. Edwina da onunla birlikte banyoya girdi, küveti köpükle doldurdu. Sibel'in soyunmasına yardımcı oldu. Sonra üzerinden çıkanları alıp banyodan çıktı.

Sibel, yabancı birinin, soyunmasına yardım etmesinden pek hoşlanmamıştı. Hatta huzursuz olmuştu. Herhalde Hande böyle yaptırıyordu ki kız buna alışıktı. Bir daha buna izin vermeyecekti. Edwina'nın mavi gözlerinden rahatsız olmuştu.

Banyodan çıktıktan sonra, odasında limonlu çayını içip, sandviçini yedi, sonra giyinmek üzere bavulunu aradı. Ohoo! Bavulun içi boşaltılıp çekmecelere, dolaplara yerleştirilmiş, bavullar da çoktan kaldırılmıştı bile.

Allah Allaaah! Bu ne lükstü böyle. Hem hoşuna gitmiş, hem de biraz rahatsız olmuştu. Öyle ya, kendi evinde her gün gelen bir yardımcısı vardı ama o da akşam üzeri evine dönerdi. Böylece akşamki işler Sibel'in ellerinden öperdi.

Olsun! O buna razıydı, çünkü evde yabancı sevmezdi Sibel. Şayet bir davet vereceklerse, o zaman kadın yatıya kalır, gerekirse bir-iki de garson tutardı. Ama bu evde her şey anında birileri tarafından yapılıyordu. Ve fazla lükstü! Giyinirken, çok sevdiği Beatles grubunun bir şarkısını mırıldanmaya başladı:

"I don't care too much for money,
money can't buy me looove.
Can't buy me loooove..."

Beatles doğru söylemişti, **para aşkı satın alamıyordu.** Bu kesindi. Her şeyi alıyordu ama aşkı, ı-ıh!

Sibel hayatı boyunca hiç para gözlü bir kadın olmamıştı. Allahı var, Vedat da para ve gösteriş canlısı değildi. Bu konuda iyi anlaşırlardı.

Vedat'ı düşününce onu özlediğini hissetti. Şimdi o da yanında olsaydı keşke. Şu koca yatakta sevişseler, sonra birbirlerini kucaklayıp uyusalar, sonra yine sevişselerdi. Kocası ne yapıyordu acaba? Onu özlüyor muydu?

Giyindikten sonra, uşak James'ten taksi çağırmasını istedi. James ise:

"Hanımefendinin arabası ile Nell sizi istediğiniz yere götürüp bekleyebilir, efendim." dedi.

Sibel bir an düşündü. Nell gelirse kendini pek rahat hissetmeyebilirdi. Hem özlediği Londra'yı özgürce dolaşmak istiyordu. Uşak James'e teşekkür edip, taksi çağırmasını yineledi.

Londra'nın en hareketli semti Soho'ya gitmek istediğini söyledi şoföre. Piccadilly Meydanı'nda taksiden inip Coventry Sokağı üzerindeki "Fashion Cafe"ye girdi.

New-York'tan sonra burada da şubesini açmıştı üç ünlü manken Cindy, Claudia, Naomi. Bara oturdu. Buradan koca salonun her yerini görebiliyordu. Ayrıca salonda bulunan herkesin görüntüsü koca ekranda boy gösteriyordu. Etraf kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bir kokteyl söyledi kendine.

Sonra oradan çıkıp, yan sokağın diğer köşesindeki "Planet Hollywood"a girdi. Burası da dünyanın pek çok şehrinde şubeleri olan bir restoran-bar-mağaza zinciriydi. Sahipleri de üç ünlü aktördü: S. Stallone, B. Wills ve A. Schwarzanegger.

İçerisi kalabalıktı, yer de yoktu. Tek kişi olduğu için garson ona yer gösterdi ama masada yemek yiyen bir adam vardı. Sadece onun karşısı boştu. Oturmak isterse buyursundu.

Sibel bir an oturup oturmamaya karar veremedi. Sonra yemek yiyen adama "afiyet olsun" deyip adamın karşısına yerleşti. Çünkü biraz daha sallanırsa, bu yer de elinden gidecekti. Adam efendi birine benziyordu. Birbirlerine iyi akşamlar dılediler. Sonra Sibel yemeğini ve içkisini ısmarladı.

Adamla yemek sırasında konuşmaya başladılar. Hoş bir tipti. Yakasız beyaz gömleğinin üzerine giydiği blazer ceket, yanık gibi görünen yüzüne ve koyu kumral saçlarına yakışmıştı. Süründüğü mis gibi koku burnuna kadar gelmişti. Davidoff sürmüştü. Vedat da kullanmıştı bu kokudan. İyi tanırdı bu kokuyu.

Davidoff'un kokusu ona kocasını hatırlattı yine. Bir özlem dalgası yalayıp geçti yüreğini. Sibel'in bu hoş masa arkadaşının adı Alberto'ydu. Alberto İtalyan asıllı bir Fransız'dı. İşi Fransa'daydı. Bir haftalık bir iş için dün Londra'ya gelmişti. Büyük bir petrol firmasının üst düzey yöneticisiydi. Çok iyi İngilizce konuşuyordu.

Sibel de mesleğinden, ülkesinden, geldiği şehirden bahsetmiş, Londra'ya geliş nedeni içinse "biraz yalan" söylemişti.

Gelişinin "gerçek" nedenini, herhalde iki dakika önce tanıştığı birine oturup anlatmayacak, "Sevici bir kızım var, onun yüzünden kocamla tartışıp, bir süre ayrı yaşamaya karar verdik. Ben de bu süreyi burada geçirmeye karar verdim." demeyecekti herhalde! Zaten evli ol-

duğundan da bahsetmedi. Tatil için geldiğini ve arkadaşının evinde kaldığını söyledi.

Alberto da kendi cephesinden herhangi bir evlilik haberi vermedi Sibel'e. Alyansı da yoktu. Gerçi Sibel'in parmağında alyans vardı ama alyanslar bazen neye yarıyordu ki? Zaten Sibel'in alyansı da süs yüzüğüne benzerdi.

Sibel, Alberto'yla sohbet etmekten zevk almıştı ama yine de bir çekingenlik vardı tavırlarında...

Daha önceki yıllarda da mesleği gereği pek çok erkekle yemek yemişti ama onlar müşterileriydi, yani evlerini Sibel'e teslim edecek olan, ekmek parasını kazanacağı müşterileri...

Ama Alberto farklıydı. Müşterisi falan değildi. Ayrıca, iş yapacağı insanlardan her zaman Vedat'ın haberi olurdu ama bu yemekten haberi yoktu. Sibel anlatmazsa da haberi hiç olmayacaktı. Huzursuzluğunun nedeni buydu.

O gece yemekten sonra, Alberto Sibel'i "Cafe de Paris"ye davet etti. Orası da aynı Planet ve Fashion'la aynı sırada, biraz daha ötedeydi.

Ayağa kalktıklarında Sibel dikkat etti, Alberto hayli uzun boyluydu.

Cafe de Paris'nin içi Fashion'dan da, Planet'den de daha kalabalıktı. Bardan içkilerini alıp bir kenarda ayakta durup, konuşmayı sürdürdüler.

İkisi de birbirinden hoşlanmıştı. Neşeleri yerindeydi. Nell'i peşine takmadığına memnundu Sibel. O olsaydı bu denli rahat edemezdi.

Çalan müziğin yüksek volümünden dolayı, konuşmalarını duyabilmek için birbirlerinin kulağına yaklaşmak zorundaydılar.

Bu yaklaşmalar sırasında, birbirlerinin nefesini kulaklarında, yüzlerinde hissetmek, birbirlerinin parfüm kokusunu yakından duymak, kalabalıktan dolayı, vücutlarının ara ara birbirlerine değmesi Sibel'i hayli heyecanlandırmıştı. Alberto'nun da heyecan duyduğu belliydi.

İçkileri bittikten sonra, çıktılar. Ağır ağır yürümeye başladılar. Haziran gecesinin ilerlemiş saatine rağmen Soho hâlâ canlı ve kalabalıktı. Leicester Meydanı'nın ortasındaki küçük parka yürüyüp bir banka oturdular.

Az ileride Afrika'lı gençler yerel ritm sazlarıyla kıvrak bir ritm tutturmuşlardı. Onları çembere alıp toplanan kalabalık bir grup da el çırparak, bağrışarak bu fıkır fıkır ritme eşlik ediyordu. Sokakta olduklarına aldırmadan aralarında dans edenler bile vardı.

Bir süre hiç konuşmadan durup, etraftaki bu canlı, neşeli kalabalığı seyrettiler. Bu meydana kurulu Lunapark aletlerine binenlerin çığlıkları, Afrika ritmine karışıyordu.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden gelmiş, çeşitli ırklara, dinlere ait bir yığın insanın tek bir amacı vardı: Eğlenmek. Bütün bu insanlar az sonra, ya da daha sonra; hayatlarında neler, ne gibi değişiklikler olabileceğini bilmeden, hayatın o anını yaşıyorlardı.

İkisi de seyrettikleri şeylerin aslında pek farkında değildi. Çünkü ikisi de birbirini düşünüyordu. Sonra, Alberto aniden Sibel'in omuzlarından tutup kendine çevirdi ve:

“Seninle beraber olmak istiyorum.” dedi.

Sibel bu sorunun geleceğini biliyor, hatta bekliyordu da. Bunu kendine itiraf etmekten dolayı utanç duyuyordu ama öyleydi işte, n’apsın?!

Alberto, Park Lane’deki ünlü “Dorchester Hotel”de kalıyordu. (Hani Amerikan filmlerinde dedikleri gibi) Woowww’dı yani!! Bu otelde kalmak her babayiğidin harcı değildi çünkü.

Otele gideceklerdi. Oysa, Sibel, Hande’nin evine davet edebilirdi adamı. Hem böylece kendi dekore ettiği evi de göstermiş olurdu Alberto’ya. Ona nedense mesleğiyle ilgili bir çalışmasını göstermek istemişti.

Belki de; tesadüfen aynı masada yemek yediği bir adamla gecenin sonunda otele gidiveren bir kadın değil de, kariyerinde başarılı çalışmaları olan biri olduğunu Alberto’ya göstermeyi arzu etmişti.

Neyse... belki bir gün yeniden birbirlerini görürlerse, o zaman davet ederdi onu Eaton Square’deki eve. Hande’yle her şeylerini paylaşırlardı nasıl olsa. Herhalde Sibel’e “Neden eve adam getirdin?” diye bozulacak hali yoktu! Hele o da Paris’ten bir dönsün, birbirlerine anlatacak çok şeyleri olacaktı anlaşılan.

Leicester Meydanı’nın çevresine araba girmezdi. Charing Cross daha yakın olduğundan önce o tarafa doğru yürüdüler ama oradan yol uzayacaktı. Piccadilly Meydanı’na doğru geri yürüyüp, Haymarket Caddesi’nden bir taksiye bindiler.

Park Lane’e gidene kadar da fazla konuşmadılar. Oysa gece boyunca ne çok konuşmuşlardı. Şimdi bir suskunluk örtüsü kaplamıştı ikisinin üstünü. Ölü toprağı serpilmişcesine...

Taksi, Hyde Park'ın karşısındaki görkemli "Dorchester Oteli"nin önünde durduğunda, içinde bir suçluluk duygusuyla indi Sibel taksiden. Bu duyguyu hep erkekler duyacak değil ya!

Bu aldatma işi hep böyle olurdu! İnsanlar önce değişik bir şey yaşamanın heyecanına kapılırlar, bu heyecan sonradan suçluluk duygusu ile yer değiştirirdi. Etraf duyacak diye çekinilir, insanlar içinden gelen cinselliği yaşamaktan utanırdı.

Bakın yüzyıllar önce ünlü filozof **MONTAİGNE** (1533-1592) ne demiş:

"Cinsel eylem insanlara ne kötülük etti ki, kimse utanmadan ondan söz edemiyor? Ama hiç utanıp sıkılmadan öldürmek, çalmak, aldatmak diyebiliyoruz da, laf cinsel eyleme geldi mi neden utanıp kısıveriyoruz sesimizi?"

Ne dersiniz? Neden?

Bence, toplum baskısı yüzünden. Başta cinsellik olmak üzere pek çok şey küçük yaştan itibaren **"ayıp"** diye öğretiliyor bizlere.

"Yasaklar" da birbiri ardına geldikçe, insanlar bu baskıların ağırlığı altında eziliyor, sonra da en olmadık zamanlarda, en beklenmedik şekillerde patlıyorlar.

Ya da bazıları patlayamıyor! Böyle olunca da, içinde büyüyen, beyninde açılan yaralar kronikleşiyor, ölünceye kadar da içini acıtan bu yaralarla birlikte yaşamaya mahkum oluyorlar. Yazık!

Sokrates'in öğrencisi filozof **EFLATUN PLATON** (M.Ö. 429 - 347) da, **kadın-erkek-yaşlı-genç herkesin birlikte ama çıplak olarak cimnastik yapmasını ve herkesin**

birbirini çıplak görmesini isterken, böylece hiç değilse "göz"ün, cinsel açlığa doymuş olacağını söylemek istemiş.

Pek olacak iş değil ama yine de mantık olarak düşünürsek, doğru geliyor insana.

Çünkü, gizlenen şeyler daima ilgi çeker, merak uyandırır. Fazla merakın sonu da malum, "merakla-tarak" vaziyetleri!! Ya da sapıkça davranışlar!! O yasak, bu ayıp derken toplumda cinsel açlık büyüyor.

Tabii bunun tersi durum da geçerli.

Özellikle TV programlarında yarım-yırtık, olur-olmaz çıplaklıklar; kel alâka zamanlarda, manasız çekim açıları ve montajlarıyla gözler önüne serildiğinde de, yine cinsel açlığın körüklenmesine hizmet edilmiş oluyor!

Hani **PLATON'**un dediği gibi, pek **olmaz ya**, diyelim ki oldu; herkes birbirini, genç, yaşlı, güzel, çirkin, kadın, erkek çıplak görürse ve böyle bir durum, cimnastik gibi bir amaç uğruna, toplu yapılan bir hareket sırasında gerçekleşse; o zaman insanlar bu çıplaklığa "doğal" olarak alışırlar, ondan sonra da "aç gözler tokluğa dönüşür". Yani gözler bakar ama görmez.

Hani evinize yeni aldığınız bir eşyayı ilk günler habire seyredersiniz ama zaman geçince, onu göre göre alışır ve artık eski merakınızı ve ilginizi bir kenara kaldırıp, o eşyayı görür de görmez gibi olursunuz ya, işte onun gibi bir şey...

Filozoflara göre böyle bir uygulama, cinsler arasındaki ilişkilerin "daha ahlâki" bir temele oturmasını sağlarmış.

Aslında, kadın ve erkek beraberliğini ayıp saya sa-

ya, **"toplumdaki cinsel açlığın"** boyutlarını el birliği ile en üst noktalara ulaştırmadık mı?!

Kadına aç gençlerin sayısını artırmadık mı?!

Onları yasaklar içine gömerek, kişiliği gelişememiş, kendini anlatamayan, kafası sorularla dolu kızlar yaratmadık mı?

Ya da bunun tam tersi olarak; her gün yazılı basında veya TV ekranlarında kadın cinsini bir meta olarak gösteren programlar sunup, kadınların göğüslerini, popolarını, hatta neredeyse cinsel organlarını; kameraları zumlaya zumlaya her gece insanların gözüne sokmadık mı?

"Açık-saçık sahneleri, argo konuşmaları", dizilerin, komedi programlarının içine serpiştirip, çoluğa-çocuğa seyrettirip, küçük beyinleri bunlarla yıkamadık mı?

Cinsel tercihini yapan insanların özel yaşamlarının peşine düşüp, hayatlarını, ilişkilerini vıcık-cıcık topluma sunmadık mı?! (Ama sonra da, o insanlara kızıp, kınayıp onları dışlamaya kalkmadık mı?)

Her gece haberlerde-haber programlarında-spor-magazin programlarında, bazı "hatunların" vücutlarının neredeyse her noktasını göstere göstere, insanların gözlerini boyamadık mı?

Filozof **CİCERO:**

"Gözlerin alışkanlığıyla kafalar da her şeye alışır. **Her an görmekte olduğumuz şeylere şaşmayız. Olanların nedenlerini aramayız bile."** dediğinde takvimler M.Ö. 106 ile M.S. 43 yıllarının arasını gösteriyormuş.

CİCERO bu üç cümleyi, 2000'e yaklaşan Türkiye'de-

ki "bazı" TV programlarını ve TV seyircilerini düşünerek söylemiş sanki!!!

Bunun "ortasını" yabancı TV programları bulabiliyor da, biz bunu neden beceremiyoruz ki?!

İşte bu aşırı "yasaklara-ayıplara" tezat olarak sunulan aşırı "serbestliğin" de; toplum üzerinde, sıcak sudan soğuk suya düşmüşcesine, "şok etkisi" yapacağını düşünen bir Allahın kulu neden hiç çıkmaz?

Sibel de, yapmak ve yapmamak duygularının arasına sıkışıp, kendini huzursuz eden bir ikilemin içine düşmüştü otelin önünde, Alberto ile beraber taksiden indiğinde...

Aslında ikisi de birbirini istiyordu. Gerçek olan buydu. Alberto; Romalı efsanevi kahraman **HORATİUS**'un dediği gibi **"Tepeye yeni dikilmiş fidan"** misali "dikilmişti."

Sibel de **"nemli, bereketli toprak gibiydi. Yüreği azgın at gibi dört nala koşuyordu."**

Muhteşem otelin asansörüne bindiklerinde, Alberto birden sarılıp öpmeye başladı Sibel'in dudaklarını. Bir eli Sibel'i sarmış, kalçalarının üzerinde geziniyor, diğer eli de Sibel'in silikonsuz ve hâlâ diri olan göğüslerini keşfediyordu.

Ne enteresandır; hatırlayacaksınız, Hande de at kuyruklu adamla Paris'teki köhne otelin asansöründeyken, adam aniden elini Hande'nin eteğinin altına sokmuştu.

Hakan'la Aysun New-York'taki otelde asansöre bindiklerinde, asansör dolu olmasaydı, Hakan Aysun'u orada halletmeyi düşünmüştü.

Vedat'la Hazan, birkaç saat geçirmek üzere geldikleri otelin asansörüyle gökdelenin üst katına çıkarlarken,

birbirlerini ilk kez asansörde kucaklamışlar, vücutları seks öncesi ilk kez asansörde birbirine değmişti.

Bu insanların hayatlarından kesitler anlatırken, sizlere kendimden de "asansör"lü bir örnek vereyim.

Hayatımda, evliliklerimden bile daha uzun süren bir ilişkimin ilk başladığı gün, sevgilimle hoş bir restoranda yemek yedikten sonra, Sheraton Otel'in roof-bar'ında bir şeyler içmeye karar vermiştik.

Asansöre bizimle birlikte binen şamatacı İtalyan aile kendi katlarında indikten sonra, sevgilim, beklemediğim bir çeviklikle beni asansörün köşesine sıkıştırıp, dudaklarımdan öpmüştü.

Bu ilk öpüşmemizdi. Neredeyse, onunla asansör duvarı arasına sıkışmış, hatta birazcık da ezilmiştim! Ama halimden hiç de şikayetçi değildim.

Ne vardı şu asansörlerde? Neydi asansörlerin büyüsü?... Çekiciliği?... Sinema filmlerinde de, reklam filmlerinde de "asansörün cazibesi" sık sık kullanılmakta...

Asansör, ebediyen süksesini sürdüreceğe benzer. Anlaşılan asansör maceraları hiç bitmeyecek. Belki sizlerin de "asansör hikâyeleriniz" vardır. Hiç olmazsa "düşlerinizde"... "Fantezilerinizde" ...

Ayrı kutupların birbirini çektiği gibi, farklı yaratılan bu iki cins de, daima mıknatıs gibi birbirlerini çeker.

Aslında, binlerce yıldır gündüzleri aydınlatan bir tek güneş, geceleri aydınlatan da bir tek ay olduğu gibi, erkekle kadın cinsinden de sadece birer tane mevcuttur. Yani her iki cinsin sahip olduğu "şeyler" sadece "iki çeşittir"! Belki kendi iç bünyelerinde bazı "model" farklılıkları vardır ama bu sonucu değiştirmez.

Adem'le Havva'dan beri bu böyle gelmiş, böyle gidiyor. Böyle de gidecek. Yani atalarımız nasıl idiyse, torunlarımız da aynı olacak: "İki cins ve iki farklı uzuv!"

Ve kıyamet gününe kadar bu iki cins, birbirlerinin anatomik şekillerini bildikleri halde, yine de "merak" etmeye devam edecekler. Ve başlarına da ne gelirse bu merak yüzünden gelmeye devam edecek!

Filozof **EFLATUN PLATON** M.Ö. 429-347 yılları arasında yaşarken:

"Tanrı biz erkeklere buyruk dinlemez ve zorba bir uzuv vermiş. Azgın bir hayvan gibi olan bu uzuv, doymak bilmeyen bir iştahla kadınları kendine kul etmeye kalkışır. Kadınlar da rahimlerinin dibinin bol bol sulanmasını ister." demiştir.

İşte o gece Sibel, Alberto'nun otelinin önüne geldiğinde, önce suçluluk hissi duymaya başlamış ama sonradan bu hissi içinden kovarak arzularının peşinden koşmaya karar vermişti. Alberto ile sevişmenin nasıl olacağını merak ediyordu.

Alberto'nun büyük otel dairesine geldiklerinde, birbirlerini kucaklayıverdiler. Yatak odasındaki kocaman yatağa kendilerini attıklarında, Sibel'in kafasının içinde binbir çeşit fantezi cirit atmaya başlamıştı. Zaten bunu kocası ile hep yaparlardı. Ama onlar bu düşünceleri birbirlerine sevişirken anlatırlardı da, Alberto'yu tanımıyordu ki...

Acaba sevişirken konuşan bir adam mıydı, yoksa konuşmadan sevişmeyi mi tercih ederdi... Bunları keşfedecek zamanı yoktu. Sibel de kendini, hayal gücünün keyfine ve ateşine bırakmayı tercih etti.

Şiddetli bir fırtına, azgın bir deniz gibiydi Alberto.

Sibel de bu azgın denizde yüzen bir tekne... Dalgaların üzerinde inip, çıkan, rüzgârda oradan oraya savrulan bir tekne... Sibel sık sık yağmur bulutu gibi yağıyordu Alberto'ya...

Sonunda şimşekler gibi çakıp, birbirlerinin ışığıyla aydınlanıp, dolular gibi yağdılar. Mutluydular...

Kartaca doğumlu Romalı komedi yazarı **TERENTİUS**'a göre (M.Ö. 190-159):

"İnsanoğlunu asıl mutlu eden, bir şeyin sahibi olmak değil, onun tadına varmaktır."

Onlar da öyle yaptılar. Birbirlerinin tadına vardılar.

Sibel banyoya gidip yatak odasına geri döndüğündeyse, gördükleri karşısında şaşkınlıktan dondu kaldı. Alberto, yatak odasının ortasında kimonolu, yarı çıplak bir kadınla fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

Tanrım bu kadın da nereden çıkmıştı? Yeni gelmiş olamazdı, çünkü Sibel banyoda kısa bir süre kalıp çıkmıştı. O zaman bu kadın ne zaman gelmiş de, hangi arada böyle soyunup dökünmüştü?

Sibel'in geldiğini görünce susup ona döndüler. Gülümseyerek Sibel'in çıplak vücuduna bakıyorlardı. Sibel elleri ile kendini örtmeye çalıştı. Sanki kadından kendini korudu. Nasıl olsa az önce Alberto onu en ince detayına kadar görmüştü ama ya bu kadın?

Alberto, kimonosunun önündeki açıktan çıplak vücudu görünen esmer kadının elinden tutarak Sibel'e doğru yaklaştı. Onlar geldikçe Sibel geri geri kaçtı. Ama Alberto Sibel'i kolundan tuttu ve:

"Sana tanıştırmak istediğim biri var. Karım..." demez mi?

“Neee??? Karın mı?!”

Sibel adamın dediği şey karşısında az kaldı küçük dilini yutacaktı.

Peki, onlar sevişirken bu kadın, yani karısı içerdeki odada mıydı? Yoksa onlar sevişirken seyretmiş miydi? Neler olmuştu? Sibel kendini aldatılmış bir aptal gibi hissetti.

Kocası ile çılgın denecek bir seks yaşamı vardı ama, onca yıllık hayatında başına böyle şey hiç gelmemişti.

Alberto, Sibel’i yavaşça kendilerine doğru çekti. Esmer kadın da yüzünde sıcak bir gülümseme ile Sibel’in öteki elini tuttu. Adeta bir ayindeymiş gibi sessiz ve sakin, Sibel’i aralarına alıp öpmeye ve okşamaya başladılar.

Sibel vücudunda dolaşan ellere, dudaklara ne engel olmaya çalışıyor, ne de kendi dokunuşları, öpüşleri ile onlara cevap veriyordu. Sadece donup kalmıştı.

Hani o büyük ziyafetlerde açık büfelerin masalarını süsleyen buzdan heykeller vardır ya, işte kazık gibi donup o buzdan heykellere dönmüştü Sibel!

Yazılarına bayıldığım, kahkahalar atarak okuduğum gazeteci dost Selahattin Duman o sırada o odada olsaydı, mutlaka SABAH’taki köşesinde bu durumu özetlemek için, o ünlü “mani”lerinden birini döktürür:

“Ağzım büzüştü fazla tuzdan, donup heykele döndüm buzdan.” şeklinde bir şeyler yazardı. (Ben bu “mani”ler konusunda onun kadar başarılı olamadım ya! Neyse...)

Bir kadın! Evet bir “kadın” okşuyordu Sibel’in vücudunu. Dudaklarına bir “kadın” öpücükler konduruyordu Sibel’in.

“Aman Tanrım, Selin... kızım... Ben... ben Selin’le cinsel seçimi yüzünden yıllarca mücadele ettim. Onun lezbiyen olmasından utandım. Bir tanecik kızımla ilişkimi kestim. Şimdi benim şu yaptığıma bak!”

diye diye kendini kadının kollarına bırakmaya da devam etti Sibel. Hiç yaşamadığı duygular yaşıyordu. Yoğun... Anlaşılması zor. Daha doğrusu anlatması zor.

Bir kitapta okumuştu. Şöyle diyordu kitap:

“Hayatta iken ölümün içindesiniz. Yani yaşanan her an, hayattan eksilmiş bir andır. Böylece hayatta iken ölmektesiniz. Ölümün; ölmekte olana ettiği ise, ölüp gitmiş olana ettiğinden daha acıdır. Hayatı doya doya yaşadıysanız mesele yok, o zaman güle güle gideceksiniz demektir.”

Evet, ölüm doğumla başlıyordu. Son günümüz de, başlangıcın sonuydu. Sibel’in yaşı da çok küçük değildi. Başlangıcın sonuna doğru gitmekteydi. İyi bir hayat yaşamıştı Vedat’la. Ama kızı yüzünden hayatı kendine zehir ediyordu son yıllarda.

Artık hayatının kıymetini bilecek, doya doya yaşayacaktı. Bir anda buna karar verdi.

Gece boyunca, İtalyan asıllı Alberto ve Fransız-İspanyol melezi olan karısı Antonella ile “hayatının ilk değişikliğini” yaşadı. Kendini onların usta ellerine bırakmış, kafasının içindeki tüm düşünceleri silip atmıştı.

Kalbinde, biricik kızını çoktan affetmişti bile... “Kızım... canım... Seni affettim... Sen de beni affet.” diye düşünüp, bir yandan da sevişmesini sürdürdü!!

Hani bir fıkra vardı; sofu ama azgın bir kadın, “o

işi" yapınca önce "Allahım, günah yazma" diyor, daha sonra "Biraz yaz, biraz yazma" demeye başlıyor, ama işin tadını alınca da lafı "ister yaz, ister yazma"(!)ya getiriyor. İşte Sibel de biraz o hesap!

Önce kızına sevici diye karşı gel, sonra git bir kadınla seviş, sonra da hem kızından af dile, ama hem de sevişmeye devam et! E-Bravo!

Melez Antonella adeta bir piyano virtüözü gibiydi. Gecenin geri kalan saatlerinde, usta parmakları Sibel'in vücudunun her yerinde gezindi durdu.

Az önce Sibel'i çıldırtan Alberto, neredeyse ikinci plana düşmüştü bile!

Antonella, Sibel istese de istemese de Sibel'in hayatında yeni bir sayfa açmıştı.

Kimbilir... Belki de sayfalar birbirine eklenip, bir sır dosyası haline gelecekti.

VE HANDE...

Hande, bir gün Londra'daki evinde otururken verdiği ani kararla Paris'e gidip, o güne kadar yaşamadığı değişik bir heyecanı, adını bile bilmediği "at kuyruklu adam"la yaşadığı günden sonra; başka değişik heyecanlar da yaşadı.

Gündüz 14.00'de başlayıp, gece yarısı 02.00'ye-03.00'e kadar süren seks şov'larının birinden çıkıp, diğerine giriyordu. Hani alışmış kudurmuştan beterdir misali! Sanki o sakin Hande gitmiş, saçlarının rengi ve modeliyle beraber değişen bir Hande gelmişti.

Evliydi ama evli gibi yaşamamaya başlamıştı. Bazı evli kadınlar Hande'nin yaptığı gibi, evliliklerinin bilmem kaçıncı yılında işte böyle çıldırıyorlardı. İster ünlü, ister ünsüz, toplumda, çevremizde bunun örnekleri pek çoktu.

Hande, Pigalle'deki "Royal Theatre Lolita", "Loving Chair", "French Lover's" gibi canlı ve pahalı seks şovlara, ayrıca civardaki ucuz şovlara da girip çıkıyor, şov aralarında da Clichy Bulvarı'nda bulunan barlara, restoranlara gidiyordu.

Bir akşam gittiği canlı seks şovu seyrederken, yanındaki koltukta oturan adamla birbirlerine değen bacaklarının elektriği ve gösterinin verdiği heyecanla, şovun sonunda at kuyruklu adamda olduğu gibi, yine Hande'nin ucuz otel odasında soluğu almışlardı.

Ateşli bir sevişme bekleyen Hande yanılmıştı, çünkü adam "gay"di. Cebinden çıkardığı iri takma organı Hande'ye vererek Hande'nin kendine erkek gibi davranmasını istemişti.

Hay Allah! Neye niyet, neye kısmet! Aslan gibi de yakışıklı biriydi. Önce Hande ne yapacağını bilememiş, ama adamın kendini yönlendirmesiyle bir şeyler yapmıştı işte.

Adamın inlemeleri, Hande'nin inlemelerinin yerini almıştı! Hande'nin tuhafına gitmişti bütün bunlar ama yapmıştı yine de, adam ondan ne yapmasını istediyse...

İlk başlarda, daha önce hiç denemediği bir şey yaptığı için huzursuz olmuştu. Ama ilerleyen dakikalarda heyecanlanmış, adamın kıvrılıp bükülmeleri, inlemeleri Hande'yi tahrik etmişti.

Takma organla adamı doyuma ulaştırırken kendi de doyuma ulaşmıştı.

Sonra adamla birkaç kez daha birlikte oldular.

Adı François olan adam, bir gece de yanında iri kıyım bir zenci ile gelmişti de, üçü birlikte olmuştu. Zenci müthişti.

Bir başka yorgun gecenin ertesinde, öğleye doğru uyandığında, sıcak çikolata içip, üzümlü çöreklerden yemek için Pigalle'in kuzeyindeki meşhur Montmartre'a yürüdü. Hava sıcaktı, yokuş yolu yürürken terlemişti.

Tertre Meydanı'ndaki sokak üstü café'lerinden birinin gölge kısmına attı kendini. Önce bir bardak su istedi garson kızdan. Sonra bir bardak daha, Levent Yüksel'in şarkısı misali bi daha, bi daha! Garson kız sonunda koca bir sürahi getirip, gülerek Hande'nin önüne koydu. Hande de hem suları içiyor, bir yandan da gülüyordu.

Yan masada oturan bir kadın da başladı onlarla beraber gülmeye. Hande de suları içip bitirdikten sonra şişen karnını kadına gösterip güldü. "Çok susamıştım, ne yapayım" diyerek... Kadınla böylece bir sohbet başladı Hande'nin arasında.

Önce masadan masaya konuştular. Sonra kadın Hande'yi masasına davet etti. Garson kızdan birer sıcak çikolata daha istediler.

Ve sohbet koyulaştı. Kadınla daha sonra yürüye yürüye "Sacre Coeur" kilisesine geldiler. Önündeki merdiven basamaklarına oturdular. Paris'in bu yegane yüksek tepesinden Paris'i seyretmek çok güzeldi.

Güneş yavaş yavaş aşağı doğru inmeye başlamıştı artık. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra merdivenlerden inip, parkı geçip, yürüdüler.

Adı Mirelle olan kadın Hande'den büyüktü. Kısa bir evlilik yapmış, kocasının bu kısa evlilik süreci içinde, kendisine bir köle muamelesi yapmasına dayanamamış, henüz küçük olan oğluna rağmen kocasından boşanmıştı.

Kadının boşanması da maceralıydı. Lyon'da oturuyorlardı. İşe giderken kadını eve kilitleyen ve telefonu da iptal ettirmiş olan kocası, akşamları canı istediği saatte eve geliyor, kadını olur olmaz nedenlerle dövüyor, sonra da zorla sevişiyordu.

Bir gün artık yaşadığı bu berbat hayata dayanamayacağına karar veren Mirelle, telefon açık olmadığından pencere camını kırıp bağırarak komşularından yardım istemiş, eve gelen polislerin yardımıyla çocuğunu alarak önce bir sığınma evine yerleşmiş, sonra bir işe girmek ve yeni bir hayata başlamak üzere Paris'e doğru yola çıkmıştı.

Yaşadığı bu kâbus evlilikten sonra bir daha erkeklerle beraber olmamış Mirelle. Bir süre hayatına kimseyi sokmadan işi ve oğlu arasında mutluluğu bulmuş ama oğlu okula gitmeye başladıktan sonra kendini yalnız hissetmiş.

Ve tanıştığı bir kadınla uzun yıllar birlikte yaşamış. Kadını çok sevmiş, âşık olmuş ama sonunda kadın onu terk edip başka bir kadına gitmiş.

Mirelle bu olaydan sonra kısa maceralar yaşamış çeşitli kadınlarla. Ama yeniden âşık olmamaya çalışmış.

Bir ara kadınlara ara verip, yeniden bir erkekle birlikte olmayı denemiş ama eski yaşadığı ve içinde küllenmiş olarak duran acılar ve nefretler yeniden harekete geçmiş ve böylece erkekleri hayatından tamamen silip atmış Mirelle.

"Artık hayatımdaki tek erkek, oğlum." demişti Hande'ye.

Çok çekici bir kadındı şu Mirelle. Hande kadının anlattıklarını dinlerken, kanının kadına kaynadığını hissetti. Konuşa konuşa, Barbe Rochechouart Metrosu'na gelmişlerdi. 4 no'lu Porte d'Orleans trenine binip "Les Halles"de indiler.

Akşam üzerinin kalabalığı bu sanat-kültür ve eğlen-

ce semtini doldurmaya başlamıştı. Yorulmuşlardı. Mirelle dondurma aldı ikisine de. Sonra, "Fontaine des İnnocents" adlı 1550 yılında yapılmış heykelli havuzun kenarına oturdular.

Hâlâ anlatıyordu Mirelle. Hande onu dinlemekten zevk duyduğunu hissetti. Sonunda Mirelle, bir restorana girip bir şeyler yemelerini teklif etti.

Az ötedeki bir restorana girdiler. Hande, bir ara Passy'deki evine telefon edip, Hande ya da kocası kalmasa da, daima evde kalan yardımcı kadına, gece eve geleceğini ve yatak odası ile banyoyu hazırlamasını söyledi.

Mirelle, masanın üzerinden uzanıp, Hande'nin elini tuttu, avucunda sıktı ve:

"Şimdi de sen anlat bana kendini." dedi.

Hande de ona tüm yaşamını anlattı. İlgiyle dinledi onu Mirelle. Sonunda yerinden doğrulup Hande'ye uzandı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Uzun süren yemekten sonra, bir taksiyle Hande'nin Passy bölgesindeki Avenue Foch'a yakın olan evine geldiler. Sade ve çok hoş dekore edilmiş olan ev Mirelle'i çok etkiledi.

Önce yardımcı kadının getirdiği kahveleri konyak eşliğinde içtiler. Sohbetleri iyice koyulaşmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde birlikte küvete girip birbirlerini yıkadılar. Daha doğrusu Mirelle Hande'yi yıkadı.

Cemil bile onca yıllık evlilikleri boyunca hiç böyle yıkamamıştı Hande'yi. Kadının elleri vücudunda dolaşırken, içinin çekildiğini hissetti.

Sonra yatak odasına geçtiler. Mirelle, banyodaki dolapta gördüğü bitkisel yağı aldı ve inanılmaz bir masaj

yaptı Hande'ye. Cemil'in ara sıra yaptığı masajları düşündü Hande. Bu kadının ellerinin ustalığına sahip değildi Cemil'in elleri. Ve bedenini Mirelle'e bıraktı...

Mirelle'le o geceden sonra birkaç kez daha buluşmuşlardı. Bu arada Hande, Pigalle'deki otel odasını hâlâ boşaltmamıştı. Zaten haftalık olarak ödüyordu oradaki odanın parasını. Aslında Hande için o otelin parası çok önemsizdi. Ama artık otele pek gittiği de yoktu. Passy'deki evinde kalıyordu

Sibel de Londra'daki evdeydi ama Hande bir süre daha Paris'te kalmak istiyordu. Nasıl olsa Sibel yabancı değildi. Hem o da biraz yalnız kalıp kafasını dinlerdi. Zira Vedat'la araları açıktı. Yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı olabilirdi onun da...

Bir akşam, evinden çıkıp Etoile Meydanı'na, oradan da Chams-Elysées Caddesi'nin her zamanki canlı ve yoğun kalabalığının arasında yürüdü Hande. Vitrinlere baktı. Sonra caddenin karşısına geçip "Fouquet's"de yemek yemeye karar verdi. Lüks restoranların atmosferine alışıktı.

Burada kendini Pigalle tarafındaki restoranlardan çok daha rahat hissettiği bir gerçekti. Ama son haftalarda yaşadıkları da müthiş heyecan verici şeylerdi doğrusu.

Yine de, Pigalle barlarında, gece kulüplerinde dolaşmaktan sıkılmış, biraz da alışık olduğu lüks restoran, bar ve café'lere gitmeye başlamıştı.

O gece, "Fouquet's"de tuvalete giderken yanından geçtiği bir adamla göz göze gelmişti Hande. Eski utangaç, içine kapanık halinden kurtulduğu için de ısrarla bakmıştı adama. Tuvaletten dönerken de gülümsemişti adama.

Masasına oturduktan sonra, bu kez adam Hande'ye ısrarla bakmaya başladı. Hande yine gülümsedi. Sonunda adam kalkıp yanına geldi. Hande'nin de istediği buydu zaten. Adam masaya oturmak için izin istedi.

O gece yemeği birlikte yediler adı Raymond olan bu adamla. Vosges Meydanı'nda oturuyordu adam. Karısından boşanmış, üç çocuğu vardı ve mimardı. Çocuklar eski karısında kalıyordu.

Çok hoş konuşan, romantik görünümlü biriydi Raymond. Yemek sonrası caddenin karşısına geçip ünlü butiklerin bulunduğu Matignon Caddesi'nde yürüdüler ve "Berkeley" adlı piano-bar'a girdiler.

Birer konyak içmeyi teklif etti adam. Hande konyak-monyak falan hiç sevmezdi ama son haftalarda şuydu-buydu derken bayağı içmişti. Sonunda konyağa da "peki" dedi.

Bir süre birbirlerini tanımaya çalıştılar. Hoş ve kaliteli bir adamdı şu Raymond. Hande beğenmişti adamı.

İçkileri bittikten sonra adam cep telefonuyla şoförünü aradı. Şoför gelip onları "Berkeley"den aldı. Önce Honore Caddesi'nden, sonra Rivoli Caddesi'nden devam edip, Chatlet'den geçtiler, nihayet "Vosges Meydanı"na vardılar.

Raymond'un evi, eski yüzyıllardan kalma o güzelim Paris apartmanlarındandı. Zaten, belli semtlerin dışında, Paris'in her semti, yüzyıllar önce inşa edilmiş harika binalarla doluydu.

"Eski binalar" koruma altındaydı Paris'te. Oranın yöneticileri, halkın paralarını söğüşlemez, eldeki paralar ve tüm imkânlar Paris'in güzelliği ve Paris halkının rahatı için kullanılırdı.

Hande'nin aklına kendi ülkesi geldi. Başta İstanbul olmak üzere, Türkiye genelinde; eski yıllardan kalma binalar ne yazık ki rant uğruna yıkılır, yakılır, yerlerine aptal-çirkin, kaçak-kuçak binalar yapılırken, bazı ilçe belediyeler de bunlara çanak tutar, ya da görmezden gelirdi!

Hatta, Hande kocası Cemil'den duyduğuna göre; İstanbul'da bir Belediye Başkanı, meclis üyesinin sahip olduğu inşaattaki kaçak katlara, yollara taşarak yaptığı haksız işgallere, ağaçları acımasızca kesmesine göz yummuştu!

Başkan üstelik "müktesep hak" diye olmayacak bir yol tutturup, kendi "meclis üyesinin" haksız rantını kayırmıştı, "Katip benim, ben katibin, el ne karışır." misali!!

Ama yağma yoktu! Belediyeler "onların" malı değildi. Başkanlar, halkın seçimiyle geldiklerine göre, halk da yapılan haksızlıklara bal gibi karışırdı! Böyleleri, bir seçimde gelirlerse de, öbür seçimde de "anca giderlerdi"!

Oysa, değil sadece Paris'te, tüm Avrupa, Asya, Avustralya, Amerika ve Afrika kıtalarının tüm şehirlerinde, eski binalar ve ağaçlar hem vatandaşlarca, hem de yerel yönetimlerce korunurdu.

İstanbul'un ve diğer şehirlerimizin yağmalanmasına göz yumanların, aynı icraatı(!) başka ülkelerde yapılsaydı, yöneticiler hemen istifa eder, hatta istifa etmekle de kalmayıp, intihar ederlerdi. (Keşke burada da bazıları etse de toptan kurtulsak öylelerinden!)

Ağaçlara zarar vermenin, kesmeye, yakmaya kalkışmanın da çok büyük cezaları vardı dışarılarda. Hande bütün bu kıtalardaki pek çok şehri gezip görmüştü ama ne yazık ki, Türkiye kadar tarihine, eski değerlerine, do-

ğasına, hayvanlara bu denli duyarsız davranan başka bir ülke görmemişti! (Ülkemize ve şehirlerimize yazık değil mi? Ama rantiyecilerin lügatında "yazık" kelimesi yok ki! Öylelerinin dini-imanı sadece "para"!)

Hande İstanbul'luydu ve İstanbul'u betonlaştıran ve bu katliama, "çıkar" uğruna göz yuman herkesten nefret ederdi. Allah hepsinin cezasını versindi!

Dönelim Raymond'a... Çok kültürlü bir adamdı Raymond. Zarifti. Neşeliydi. Saygılıydı. Hande çok hoşlanmıştı Raymond'dan. Tabii Raymond Hande'ye nerede kaldığını sorduğunda Hande, Passy'deki evinin yerini söylemişti. İki yıldızlı oteli söyleyecek hali yoktu ya!

İlk tanıştıkları bu akşam için, Raymond Hande'yi önce kendi evinde konuk etmek istediğini söyledi. Hande'nin evine başka akşam giderlerdi. Kabul etti Hande.

Raymond'un evi de çok zevkli ve pahalı döşenmişti, ama aynı zamanda esrarengiz bir havası vardı. Bu eski Paris apartmanının içini gezmek isteyip istemediğini sordu Raymond. Evet, Hande görmek istiyordu bu klasik eşyalarla döşenmiş evi.

Antika eşyalarla dolu birbirine açılan kocaman alt salonları dolaştıktan sonra, üst katlara çıktılar. Büyük bir çalışma odası-kütüphane, dinlenme-TV odası, çocuklar geldiğinde kaldıkları odalar, en üst katta misafir yatak odası ve kendi yatak odası...

Ev müthişti. Raymond'un iyi kazandığı belli diye düşünürken, Raymond Hande'nin aklından geçenleri okumuşcasına:

"Burası büyükbabamın babasından oğluna, ondan babama, babamdan da bana kaldı. Annemle babam burada oturuyorlardı. Ama babam öldükten sonra annem çok

sevdiği kocasını ona hatırlatan bu evde yaşamak istemedi. Versailles tarafında başka bir evimiz var, oraya gidip yerleşti. Bu ev bir süre boş kaldı. Karımdan boşandıktan sonra da gelip buraya ben yerleştim." diye bilgilendirdi Hande'yi.

Yatak odasının kapısında ayakta dururlarken anlatmıştı bütün bunları. Bir süre hiç konuşmadan öylece ayakta durdular. İnsanı huzursuz eden bir sessizlik oldu.

Sonra Raymond yavaşça sarıldı Hande'ye, öptü onu. Uzun ve şefkatli bir öpüştü bu. Az önce huzursuz olmaya başlayan Hande, bu öpüşle sakinleşti.

Raymond onu kucağına alıp yatağa götürdü. Usulca yatağa yatırdı. Saçlarını okşayıp, alnına bir öpücük kondurdu ve sakin bir şekilde yan taraftaki başka bir odaya geçti.

Hande, "dur bakalım ne olacak" der gibi beklemeye, bir yandan da odayı incelemeye başladı. Koskoca oda, ağır ve çok değerli eşyalarla dekore edilmişti. Yatağın dört bir köşesinde yüksek ahşap kolonlar, onların tepesinde de çadır gibi saten kumaşlar, tüller vardı kenarlarından yatağa doğru sarkan.

Belli ki, sülalesinin eski klasik zevkiydi bütün bunlar. Ama Hande sıkılırdı böyle evlerden. Sonra "Aman bana ne! Satın alacak ya da oturacak değilim ya. Beni sadece bu gece olacaklar ilgilendirir" diye düşündü.

Derken yatak odasının kapısı açıldı, elinde büyük bir gümüş tepsi olan bir hizmetkâr içeri girdi. Adam yatakta giyinik olarak yatmakta olan Hande'yi saygılı bir şekilde selamladı.

Üzerinde bardaklar ve içki şişesi bulunan tepsiyi,

ileride duran yüksek ayaklı masanın üzerine bırakıp, yine aynı saygıyla çıkarken Hande'ye iyi geceler diledi. Adamın bu tip gecelere ve konuklara alışkın olduğu belliydi.

Az sonra, Raymond geri geldi. Aman Tanrım, üzerinde çıplak bedenine giydiği daracık siyah bir deri külot, ayağında uzun siyah deri çizmeler, bileklerinde siyah deri bileklikler, elinde de incecik topuklu bir çift siyah kadın ayakkabısı, siyah ipek çoraplar ve deriden siyah bir korse vardı. Hande şaşkınlığını gizleyemedi.

Raymond, aynı sakin ifadeyle Hande'nin yanına gelip:

"Bunları giymeni istiyorum." diyerek önce Hande'yi soymaya başladı. Hande çırılçıplak kaldıktan sonra, göğüslerini tamamen açıkta bırakan korseyi Hande'nin göğüs altından geçirerek beline yerleştirdi ve arkasındaki kopçaları kapattı.

Çıplak bacaklarına, diz üstüne kadar uzayan siyah ipek çorapları giymesinde Hande'ye yardım etti. Çorapların dantelli konçlarını da korsenin jartiyeriyle tutturdu.

Sonra, çok ince ve yüksek topuklu dekolte iskarpinleri de Hande'nin ayaklarına geçirdi. Pabuçlar tıpatıp ayağına olmuştu Sindirella'nın cam pabuçları misali...

"Ner'den bildin benim ayakkabı numaramı? Hem bana uyan bu ayakkabıyı gecenin bu saatinde ner'den buldun?" gibi soruları geveleyerek sordu Hande.

"Bende her numaranın pabucu var. Üstelik bir bakışta bir kadının ayakkabı numarasını anlayabilirim." dedi Raymond fısıltılı bir sesle. Adam ayakkabı fetişistiydi belli ki.

Demek bu eve çeşit çeşit kadınlar geliyordu. Hande de bunlardan biriydi sadece. Kalkıp gidecek hali yoktu. Zaten ciddi bir ilişki falan da aramıyordu ki.

Hande adam için nasıl bir gecelik veya bir-kaç kerelik bir zevkse, Raymond'un da Hande için bundan değişik bir yanı yoktu.

Son haftalarda yaşadıklarını, onca yıllık hayatı boyunca yaşamamıştı bile. O artık monoton hayatını biraz hareketlendirmek istiyordu.

Yıllardır his dünyasında süren monotonluk, sonunda hayatının etrafındaki görünmeyen o koruyucu daireyi sanki dağıtmıştı. Onu ayakta tutan ekseni de yok olmuştu. Dönemiyordu artık. Zaman durmuştu sanki Hande'nin hayatında. Oysa şu son günlerde yaşadıklarıyla, yeniden hareketlenmeye başlamıştı.

Belki biraz fazla hareketlenmişti ama şayet kocası Cemil, peşinde koşuştuğu o eski yıllarda olduğu gibi Hande'ye ilgi göstermeyi, önceleri verdiği sevgiyi hâlâ vermeyi sürdürseydi, Hande hayatın bu boşluğuna düşmeyecek, renkleri, zevkleri, heyecanları, kısacası her şeyi, kocasıyla yaşıyor olacaktı.

İnsanlara serbest düşünmeyi öğreten Fransız düşünür **MONTAİGNE** (1533-1592) hayat ve felsefe ile ilgili olarak:

"Felsefeyi, çocuklar için ulaşılmaz, asık suratlı ve belalı göstermek hatadır. Felsefenin yüzüne gamlı ve buz gibi soğuk maskeyi kim takmış?! Felsefe; ruhun fırtınalarını dindirmeyi, açlığı gülerek karşılamayı doğal yollarla öğretmeye çalışır.

Felsefenin gerçek öğretilerini bilmek bir erdemdir. Gerçek 'erdem'; zengin, kudretli ve bilgili olmasını, mis

kokulu yataklarda yatmasını bilir. Hayatı sever. Fakat onun öz işi, bu nimetleri ölçü ile kullanmasını, sonra da yiğitçe bırakıp gitmesini bilmektir." diyor.

Hande, hayatı eskisinden daha çok sevmeye, hayata daha çok bağlanmaya başlamıştı. Gerçi hayatın nimetleri, insandan insana değişiklik gösteriyordu.

Cemil'in Hande'ye yıllardır sunduğu maddi nimetler, pek çoklarına göre hayatın bulunmaz nimetleriydi. Ama Hande'yse **"manevi nimetlerin"** özlemi içindeydi.

Hep erkekler yapacak değildi ya. Hande de sahip olduğu sonsuz maddiyatın yanında, bir süre de özlediği manevi nimetleri kullanacak, hayatın renklerini yaşayacak, sonra da evine, her zamanki yaşamına, kocasına dönecekti. Gerçi ölçüyü biraz kaçırmıştı ama olurdu o kadar!

Raymond, yere halının üzerine uzandı ve Hande'den o incecik, yüksek topuklu pabuçlarla üzerinde gezinmesini istedi. "Hadi canımı acıt!" deyip duruyordu. "Canımı acıt!"

Hande böyle bir deneyimi daha önce hiç yaşamamıştı ama kocasının kendini içine ittiği yalnızlığın verdiği hırsla, ilerleyen dakikalar içinde Raymond'un öyle bir canını acıtmaya başladı ki, Raymond "Tamam, yeter artık" deyip durdu.

Onu duymayıp, sivri topuklu pabuçlarla Raymond'un üzerinde gezinen ve çılgınca bir şekilde adamın canını yakmaya devam eden Hande'yi; Raymond sonunda kucaklayıp, yeniden yatağa yatırdı, ellerini ve ayaklarını yatağın dört bir köşesinden tavana doğru yükselen ahşap kolonlara bağladı.

Hande böyle bir seks deneyimini de yaşamamıştı. Gerçi bundan pek hoşlandığı söylenemezdi ama yine de o anın tadını çıkarmaya çalıştı. Arada da Sharon Stone'un "Temel İçgüdü" filminin "buz kırıcılı" yatak sahnesi aklına gelip, biraz korkmadı değil hani!

Sevişmeleri bittikten sonra, Hande, giyinip gitmek istedi. Raymond ise geceyi onunla geçirmesini teklif etti. Hande kendi yatağında uyumak istiyordu. Zaten sabah olmak üzereydi.

Raymond'dan taksi çağırmasını istedi. "Şoförüm götürsün seni" dediyse de Hande "taksi" ile gitme konusunda kararlıydı. Taksiye kadar bindirdi Raymond Hande'yi.

Araba Raymond'un evinden ayrıldığında, Hande birbirlerinin telefon numaralarını almadıklarını fark etti. Sadece evinin yerini öğrenmişti. Bir de evdeki çalışma masasında duran küçük bir gümüş levhada Raymond'un aile adını okumuştu: Haussmann. Raymond Haussmann...

Raymond da Hande ile ilgili olarak, sadece adından ve Passy'de oturduğundan başka hiçbir şey bilmiyordu.

Hep böyle eksik şeyler mi yaşayacaktı Hande? Kim kimdir? Nedir? Nerede oturur? Telefonu nedir? Ne iş yapar? Hatta adı nedir?... Hayatının yön değiştiren akışı, heyecanlıydı belki ama hepsi bilinmeyenlerle doluydu... Yarım, eksik heyecanlar...

İçinde bir hüzün, bir yalnızlık hissetti.

Evinin adresini söyledi şoföre ama sonradan karar değiştirip, Mirelle'in ev adresini verdi. Kendi koca evinde, koca yatağında yalnız uyumak istemiyordu.

Zaten Mirelle'in evi Hande'nin evine uzak sayılmazdı. Serseri bir kurşun gibiydi ve o an Mirelle'yi özlediğini fark etmişti Hande. Hatta onu istiyordu.

Mirelle, sevgiyle karşıladı Hande'yi. Hiçbir soru sormadı. Sadece Hande'yi banyoya götürüp, şefkatle yıkadı. Sonra bir çocuk gibi onu yatak odasına götürüp yatırdı. Üstünü örttü, kendi de usulca yanına uzanıp ona sarıldı.

Ve gün ağarırken Hande, Mirelle'in Porte Maillot'daki evinde, onun kollarında, onun sıcak yatağında bir bebek gibi huzurlu, uykuya daldı.

VE HAKAN... VE AYSUN...

Hakan ile Aysun'un evlilik yaşamları, New-York'ta geçirdikleri balayı sonrasında, Richmond-Staten Island' daki evlerinde başlamıştı.

Kolejden beri çok hoşlandığı Aysun'la, birbirlerini hiç görmeden geçirdikleri yıllardan sonra, yeniden rastlaşıp, çok kısa bir süre içinde de evlenmeye karar veren Hakan, evlenme teklifine "evet" demesi için Aysun'u hayli sıkıştırmıştı. Ama evlendikten sonra da, ona karşı hiçbir heyecan duymadığını fark etmişti. Zaten bunları size anlatmıştım.

Sonunda, New-York'taki ilk gecelerinde, yeni yaşamlarına, güzel bir gecenin sonunda, çılgınca merhaba demişler, o ilk çılgın New-York gecesinden sonra da, benzer çılgınlıkları yaşadıkları bir balayı geçirmişlerdi.

Aysun, oturacakları evi henüz görmemişti. Balayı dönüşünde ilk kez eşikten içeri Hakan'ın kucağında girmek istiyordu yeni evine.

Aslında balayı sırasında, pekala günübirlik evlerine gidebilirlerdi ama yaşayacakları evi ilk kez görmenin heyecanını balayı sonrasındaki o güne saklamak istiyordu Aysun.

Ve de onun istediği gibi oldu. Evine kocasının kucağında girdi. Bahçeli evin çatı katında büyük bir yatak odası, banyo ve bir de küçük oda vardı. Alt katta ise sevimli bir salon, mutfak ve yemek odası bulunuyordu.

Evin bodrum katını Hakan ikiye bölerek hazırlamıştı: Rahat bir kanepenin karşısında kocaman ekranlı bir TV, kitap rafları ve bir de çalışma masasının bulunduğu bir oda ve çamaşırhane ile ıvır-zıvır konabilecek bölümden oluşan kısım.

İkisine de bol bol yeterdi bu sevimli ev. Çok sevmişti Aysun evlerini. Bir kere semt çok iyiydi. Komşular da kaliteliydi.

New-York'taki "Battery Parkı"nın ilerisinden feribot'lar kalkıyordu Staten Island'a. Hem New-York'ta olmak, hem de New-York'un çekirdeği olan Manhattan'dan uzak olmak hoştu.

Staten Island'da bulunan "Clove Gölü Parkı" bisikletle dolaşılabilecek, tekneyle gezilebilecek, balık avlanabilecek, buz pateni kayıp, piknik yapılabilecek harika bir parktı.

Ayrıca, hayvanat bahçesi, müzeler, 17. yüzyılda keşfedilmiş olan Richmondtown ve o yüzyıllardan kalan restore edilmiş tarihi binalarıyla hoş bir yerdi Staten Island.

Ünlü "Verrazano" köprüsü burayı Brooklyn'e bağlardı. Brooklyn'den de Manhattan'a geçmek kolaydı. "Bayonne" köprüsünden de New-Jersey'e geçilirdi.

Kısacası hem evinden, hem de yaşayacakları yerden çok memnundu Aysun. Hakan da evi oldukça güzel döşemişti. İlave edilecek eşyaları almayı da Aysun'a bırakmıştı, Aysun kendi arzusuna göre seçsin diye.

Evlerindeki ilk sevişmeleri, bodrum kattaki TV odasında oldu. Orayı çok sevmişti Aysun. Kanepede sevişmeye başlamışlar, oradan yere yuvarlanıp halının üstünde devam etmişlerdi, New-York'taki otelde halı üzerinde geçirdikleri ilk gece gibi... Nefes nefese... Terleri birbirine karışarak...

Gitgide birbirlerinin vücudunu tanımaya, nelerden hoşlandıklarını, bedenlerindeki hangi noktaların sevişirken duyarlı olduğunu, daha iyi öğrenmeye başlamışlardı. Birbirlerine adapte oldukça da, sevişmeleri daha coşkulu, daha çeşitli, daha doyurucu olmaya başlamıştı.

Günler haftaları, haftalar ayları takip etti durdurulamaz bir hızla... Hakan bir yandan okula, bir yandan da işine gidiyor, Aysun da arabası ile gezip tozarak etrafı tanımaya çalışıyordu. Komşularından bazılarıyla da iyi ahbap olmuştu.

Çalışmayı şimdilik düşünmüyordu Aysun. Belki ileride çalışırdı. Hakan'ın babasından iyi para takviyesi geliyordu. Aysun'un ailesi de epey para vermişti kızlarına. Bankaya yatırmıştı Aysun dolarlarını. Hakan da fena para kazanmıyordu. Onun için şimdilik, çalışma fikrini defterinden silmişti Aysun. (Ne yanlış bir düşünce! Bence **bir eve giren para ne kadar çok olursa olsun, kadın da karınca kararınca çalışıp üretmelidir.)**

Hafta sonlarında, arabalarına atlayıp Manhattan'a gidiyorlardı. Hatta, bazı hafta sonlarında Aysun'un da Hakan'ın da çok sevdiği Manhattan'da kalıyorlardı.

Buradaki tiyatrolar, müzikaller, gece kulüpleri, barlar, müzeler, parklarla, Brooklyn'deki güzel bir sayfiye yeri olan Coney Island ve Queens'deki Jamaica Koyu gibi yerler de, hafta sonlarında gittikleri nefis yerlerden bazılarıydı.

Kısacası hayat güzel geçiyordu.

Sizi bilmem ama ben şahsen, çok düzgün ve güzel giden şeylerden bir an gelir, huzursuz olmaya başlarım. Hani sanki fırtına öncesi sessizlik misali... Umulmadık bir şey olabilir diye tedbirimi alırım.

Hakan'la Aysun rahattılar. Benim gibi düşünmüyorlardı belli ki. Sonunda süratle birbirlerine "alıştılar" ama **insanların bu kadar çabuk birbirlerine alışmaları da o kadar iyi sonuç vermez.**

Alışkanlık devreye bir kere girdi mi, ondan sonra insanların birbirlerine karşı heyecan duymaları zorlaşır. Alışkanlığın kapıdan girmesiyle de, arzu ve özlem bacadan çıkıp gider. Malum, sobadaki veya şöminedeki gücü azalan ateşi yeniden alevlendirmek pek kolay değildir!

Hakan son günlerde, kendine "yeni heyecanlar" arama fikrine kapılmıştı. Bir akşam, aynı şirkette birlikte çalıştığı arkadaşlarından biriyle, sık sık iş çıkışında yaptıkları gibi, yine bir pub'a gidip oturdular.

Oradan-buradan derken laf dönüp dolaşıp evliliğe geldi. Arkadaşı Jimmy, Hakan'dan altı-yedi yaş büyüktü. Beş yıllık evliydi ve evliliğini çok sıkıcı ve monoton buluyordu.

Jimmy hayatını renklendirmenin kolayını bulmuştu. **"Değişim Merkezi"**ne devam ediyordu haftada bir iki kez.

Buraya gidebilmek için ille de kadın gibi giyinen erkek, yani travesti veya ameliyatla kadın olan erkek, yani transseksüel ya da "gay", yani homoseksüel olmak gerekmiyordu. Normal cinsellik yaşayan erkeklerden de gelenler çoktu. Kendi gibi!

Buraya gittiğinizde size takma popo, takma meme, penisi gizleyen sıkı külot, renk renk peruklar, uzun takma kirpikler, uzun uzun tırnaklar takıyorlar, seksi iç çamaşırları, korseler, son derece feminen elbiseler giydiriyorlardı. Topuklu ayakkabıları da kocaman ayaklarınıza geçirdikten sonra, psikolojik olarak rahatladığınızı hissediyorsunuz.

Aslında normal seks yapan bir heteroseksüel olduğunu söylüyordu Jimmy. Ama Jimmy, ("Değişim Merkezi"ndeki adıyla Jenny), merkezde görevli olan doktora göre, iki cins arasına sıkışıp kalmıştı da bundan dolayı karısından uzaklaşmış, bu Merkez'e sığınmaya başlamıştı. Jimmy bunu kabul etmiyor, "sadece" hayatına renk gelsin diye oraya gittiğini savunuyordu.

Şair **LUCRETİUS** (M.Ö. 95-55) şu iki dizesini sanki Jimmy için yazmıştı:

"Nam que unam dicere causam
Non satis est, verum plures unde una tamen sit."

"Bir tek neden göstermek yetmez.
Birkaçını vermeli, bir teki doğru olsa da."

Hakan, hayretler içinde dinlemişti Jimmy'nin anlattıklarını. O gece eve gittiğinde de, aklında hep Jimmy' nin anlattıkları vardı. Hatta Aysun, "neden dalgın olduğunu" sorduğunda, saçma bir şeyler uydurdu Hakan.

Ertesi öğlen, Jimmy'yi yemeğe davet etti. Yemek sırasında da lafı döndürüp dolaştırıp "Değişim Merkezi"ne getirdi. Yine anlattı Jimmy orada yaptıklarını. Ertesi akşam işten sonra yine gidecekti. "Birlikte" gitmeyi teklif etti Hakan'a.

Hakan önce hık-mık etti. Sanki o anda, yaka-paça oraya götürüvereceklermiş gibi irkildi. Ama sonunda

"tamam" dedi. Aslında teklifi hemen kabul edecekti de, oraya gitmeyi o kadar çok istediğini kendine bile itiraf etmekten korkmuştu sanki.

Romalı eleştirmen **JUVENALİS** (M.S. 60-130) de sanki Hakan için söylemişti şu satırları:

"Korku ve istekler ne zaman akılla geldi?
Bunca güvenle hangi hayali kurarsın ki?
Sonunda pişman olmayasın?"

O gece içi heyecan doluydu Hakan'ın. Bir an önce "orayı" görmek istiyordu. Sırtını Aysun'a dönüp uyudu. Daha doğrusu uyumaya çalıştı. Gözüne bir türlü uyku girmiyordu.

Bu "Değişim Merkezi"nin nasıl bir yer olabileceğini, orada göreceği insanları, yaşayacağı değişikliği hayal etmeye çalıştı. İnşallah pişman olmazdı. Sonunda, içini dolduran o tuhaf heyecan yüzünden zar-zor uykuya daldı.

Ertesi akşam, Aysun'a telefon edip eve geç geleceğini söyledi. Gideceği yerle ilgili doğru bilgi veremezdi karısına. En iyisi yalan uydurmaktı.

Sözde "arkadaşlar toplanıp erkek erkeğe New-York alemi yapacaklardı biraz"!! Bu yalanı beğendi Hakan. (Vedat'ın kızına uydurduğu aptal yalan gibi!) Aslında, Aysun böyle şeyler için dır-dır etmezdi ya, işte yine de işin doğrusunu söyleyemezdi Hakan.

Kendisi nasıl kadın kadına oturup laflamak, gezmeye gitmek, eğlenmek isterdi, kocasının da arkadaşlarıyla beraber eğlenmek istemesini çok doğal karşılardı Aysun. Bu erkeklerin de hakkıydı.

O gün iş çıkışı, Hakan ve Jimmy, iş yerlerinin bulunduğu Brooklyn'den peş peşe iki araba olarak yola çıktılar. Jimmy o sokak, bu sokak, öyle bir yerlere saptı-gitti-döndü-dolaştı ki, bir ara Hakan az kalsın Jimmy'nin arabasını gözden kaybedecek gibi oldu.

Neyse sonunda Jimmy yüksek, kasvetli bir binanın önünde durdu. Hakan da onun arabasının az ilerisinde bir yere park etti arabasını. Binadan içeri girdiler. İçerisi, dışı gibi kasvetli değildi.

Ferah eşyalarla dekore edilmiş, kocaman saksıların içinde ağaç gibi yemyeşil yapraklı tropik bitkilerin bulunduğu geniş salonlar, açık renkli kumaşlarla canlı renklerin birbirlerine çok büyük bir zevkle kaynaştırıldığı mobilyalar, insanın gözünü rahatsız etmeyen yerden aydınlatmalı, duvarlarında güzel giyimli ve makyajlı kadın-adam posterlerinin asılı olduğu gayet hoş bir yerdi bu "Değişim Merkezi".

Orada çalışanlara Hakan'ı tanıttı Jimmy. Hepsi çok güleryüzlü kadınlardı. Hakan'ı büyük bir samimiyetle karşıladılar. Hakan bir arada Jimmy'e bu görevli kadınların gerçek kadın mı, yoksa kılık değiştirmiş kadınlar mı olduklarını sordu. Onlar "gerçek kadınlardı".

Görevli olan gerçek kadınlarla çok güzel kaynaşmış vaziyette ortalarda dolaşan, ya da çok şık kıyafetleriyle oturmuş birbirleriyle sohbet eden kadın kılıklı erkekler vardı etrafta. Hepsi neşeliydi. Hallerinden gayet memnun oldukları belliydi.

Jimmy onlara da Hakan'ı tanıştırdı. Kısa süren tanışma faslından sonra, görevli iki kadın gelip Hakan'ı, Değişim'lerin yapılacağı odalardan birine götürdü. Çok heyecanlandı Hakan. Heyecandan ağzı kupkuru oldu. Ka-

dınlardan biri ona hafif bir alkollü kokteyl getirdi.

Hakan çabucak içti kiraz taneli, limon dilimli, nane yapraklı, turuncu renkli alkollü meyve kokteylini. Aslında ona sert bir içki gerekliydi. Ama sarhoş olup da az sonra yaşamaya başlayacaklarının bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Önce güzelce tıraş ettiler yüzünü. Vücuduna mis gibi kokan bir yağla masaj yapıldı, losyonlar sürüldü. Poposunun üstüne onu yuvarlak kalçalı gösterecek olan takma bir popo taktılar.

Sonra, bacağındaki kılları göstermeyecek kalınlıkta ve gayet sıkı uzun külotlu çorap, onun üzerine de penis'ini iyice bastıran bir külot giydirdiler. Göğsündeki çok olmayan tüyleri kapatmak için, ten rengi bir boya sürdüler. Sonra da gerçeğe çok benzeyen takma memeler taktılar.

Makyajı yapıldı. Kumral-röfleli, düz fönlenmiş uzunca sarı bir peruk taktılar.

Ne renk çamaşır sevdiğini sordu kadın görevlilerden biri. Biraz çekinerek "siyah" dedi Hakan. Çok kaliteli ve seksi bir korse giydirdiler yumuşak takma memelerini kavrayan. Elbisesini giymeden önce, kendi yeni vücudunu seyretmek istedi Hakan.

Kadınlar Hakan'ı yeni görüntüsü ile baş başa bırakıp bir süre odadan çıktılar. Hakan aynada gördüğü görüntüye inanamadı. Güzel ve seksi vücutlu bir kadın vardı karşısında. O kadın Hakan olamazdı. Ama... oydu! Bu kadın... bu fıstık gibi kadın ta kendisiydi. Gözlerine inanamamıştı. Gerçek bir mucizeydi boy aynasından kendisine gülümseyen seksi kadın.

Az sonra Jimmy, (oradaki adıyla Jenny) odaya geldi. Ondan da bir mucize yaratmışlardı. "Nasılım?" diye sordu kendinden emin bir sesle.

Nasıl olacaktı, harika bir kadın olmuştu. Ne tuhaf! Kadın kılığı içindeyken, erkek olduğundan daha genç gösteriyordu Jimmy, ya da Jenny... Vücudu sanki daha incelmişti.

Hakan kadına dönüştürülmüş çıplak bedenini sanki Jimmy'den saklamak istercesine elleriyle takma göğüslerini kapattı. Jimmy, son derece cilveli bir hareketle Hakan'ın ellerini göğsünden çekip:

"Çok güzelsin. Rahat ol. Kendini yaşadığın değişikliğin zevkine bırak." diyerek uzanıp Hakan'ın dudağına cilveli bir öpücük kondurdu.

Hakan bir tuhaf hissetti kendini. Jimmy'nin bu öpücüğünden huzursuz mu olmuştu, yoksa hoşuna gitmişti de, onun huzursuzluğu mu içini sarmıştı, bunu pek anlayamadı.

Bir süre sonra güleç yüzlü görevli kadınlar geri geldiler. Hakan'a dar, uzun ve yandan yırtmaçlı siyah bir etek, üzerine de krem rengi, göğsü açık, uzun kollu şifon bir bluz giydirdiler.

Siyah korsenin sıkıştırdığı takma memeleri bluzun açık yakasından dışarı taşıyordu. Şeffaf bluzun altından görünen siyah korse de, kıyafeti daha bir seksileştirmişti.

Valla orada çalışan kadınlar bu işi biliyordu. En son olarak kulaklarına inci küpeler, boynuna da bir sıra inci kolye taktılar.

İnanması çok zor ama çok zarif ve o derece seksi

bir kadın olmuştu Hakan. Aysun'u düşündü o an. Görseydi herhalde kıskanırdı kocasının bu hoşluğunu! Yok canıııım! Herhalde nefret ederdi Hakan'dan.

Amaaan nereden bilecek, nereden görecekti ki Hakan'ın bu halini? Bu sadece hayatın monotonluğuna katılan bir renkti. Jimmy öyle dememiş miydi?!

Görevli kadınlar Hakan'ı, kadın kılıklarını giydikten sonra oturma salonunda oturan, birbirleriyle şakalaşıp sohbet eden diğer kadın-adamların yanma götürdüler.

Her şey iyi hoştu da, şu topuklu pabuçlar işi bozuyordu! Hakan yürüyemeyince, yüksek topuklu iskarpinleri daha alçak topuklu bir pabuçla değiştirdiler. Aslında keşke o yüksek topukların üzerinde yürüyebilseydi daha hoşuna giderdi ama becerememişti işte.

Hakan salona girince, "kadın-adamlar" Hakan'ı alkışladılar. Jimmy de alkışlayanlar arasındaydı.

Aralarında sürmekte olan sohbete Hakan'ı da kattılar. Önce ona bir ad bulmalıydılar. Yeni kimliğinin yeni bir adı olmalıydı. Henrietta... Suzy... Shiela... Annie... Betsy... Hillary... I-ıhh! Böyle çağrılmak istemezdi Hakan.

"Elaine" dedi Jimmy. Hakan ona dönüp gülümsedi.

"O.K." dedi Hakan. Sevmişti Jimmy'nin bulduğu ismi.

"Evet. Elaine güzel. Sevdim. Herkese merhaba... Ben Elaine."

Hepsi yeniden alkışladılar onu. Kaynaşmıştı kadın-adamlarla.

İçlerinde evli iki çocuklu, üç çocuklu, boşanmış üç çocuklu, yeni evli bir bebekli adamlar vardı. Aralarında

bazı travestiler ve ameliyatla yeni kadın olmuş üç de transseksüel vardı. Sonradan salona giren iki kişinin de homoseksüel olduğunu farketmişti Hakan.

Evli olan kadın-adamların çoğu, buraya gelip rahatlayarak, evliliklerini canlı tutabildiklerini söylediler. Allah allaaah! Hepsi de söz birliği etmiş gibi aynı şeyi söyleyip duruyorlardı!!

İçlerinden birinin karısı da, kocasının buraya devam ettiğini biliyordu. Kadın, kocasının; kadın kılığıyla kendini sevip okşamasından çok hoşlanıyor, bunu bir fantezi olarak kabul ediyordu. Evlerinde sevişirlerken de, kocası kadın kılığına giriyordu çoğu zaman. İkisi de bundan hoşlanıyordu.

Kadın-adamlardan biri; iş yerinde işi icabı çok sert ve otoriter davranmak zorunda olduğunu, aslında kendinin sert biri olmadığını, ancak buraya gelince rahatladığını söyledi. Karısı ile de iyi bir evliliği varmış. Birbirlerini çok seviyorlarmış.

Valla adam öyle söylüyordu. Ben onların yalancısıyım! Daha neler, neler, ne hayat hikâyeleri vardı burada dinlenecek...

Adamlardan biri ameliyatla yeni kadın olmuştu. Her ne kadar sonradan yapma olsa da, artık bir kadın cinsel organına sahip biri olarak bu merkeze devam ediyordu. Zengin bir adamla beraberdi ve burada kadın olmanın, zarif bir kadın gibi davranmanın inceliklerini öğrendiğini söylemişti.

Kısacası herkes halinden memnundu. Aslında Hakan da memnundu ama, o sadece, buranın nasıl bir yer olduğunu merak edip gelmiş, eğlenmiş, heyecanlanmış,

bir daha da gelecek değildi! (-Mi acaba??? Ya yine gelmek isterse???)

Ya Fransız düşünür **MONTAİGNE'**nin dediği gibi oluverirse?!

"Alışkanlık pek yamandır ve hiç şakası yoktur. Ha altın çalmışsın, ha iğne. Bir kere iğneyi çaldıktan sonra niçin altını da çalmayasın?!" (Bizde de "Alışmış kudurmuştan beterdir" diye söylenen bir deyiş vardır ya...)

Bu "Değişim Merkezi"nde altı-yedi saat kaldılar. Restoran'ında bir şeyler yiyip içtiler. Sonunda üstlerini-başlarını-peruklarını-tırnaklarını-takma popo ve memelerini çıkarıp, makyajlarını silip, penislerini sımsıkı bastıran külotları da çıkarıp, organlarını azad ettikten sonra, yeniden erkek oldular!

Ve az önceki fıstık kadınlar; erkek erkek giyinip, arabalarına atladıkları gibi evlerinin yolunu tuttular, gecenin sonuna doğru karılarının koynuna girip, onlarla erkek erkek seviştiler.

Yaaa, işte böyle! Neler oluyordu şu edepsiz, utanmaz, arlanmaz hayatta!

Yakışıklı erkeklerin, erkekliğine de güven kalmadı artık! Ne umuyorsun, ne çıkabiliyor. E-kavun da değil ki, koklayarak alasın!

Sakal, kıl, bıyık da erkeklik nişanesi değil artık!

E-n'apcaz şimdi?!...

VEDAT İLE HAZAN... VE SELİN

Vedat, Hazan'la otelde geçirdiği akşamdan sonra, kafayı fena halde Hazan'a taktı. Önceleri ara-sıra derken, sonra daha sık, en sonunda da her an Hazan'ı görme arzusuyla yanıp tutuşmaya başladı.

Onu bir gün bile görmezse özlem ateşi içini yakıp kavuruyor, gözüne uykular girmiyordu. Sibel, neredeyse kafasından uçup gitmişti.

Bazı ayrılıklar insanları birbirine daha çok yaklaştırır, ama genel olarak, "gözden uzak olan, gönülden ırak olur" atasözünü doğrularcasına, insan uzaktaki sevgiliyi yavaş yavaş unutmaya başlar.

Hele o süre içinde, insan hoşuna giden, içinde heyecan uyandıran biriyle de tanışmışsa, bu "gönülden ırak olma işi" daha da kolaylaşır.

Ben size kendimden de bir-iki örnek vereyim. Yakın geçmişte beni üzen, kızdıran sevgilimi gün geldi, görmek istemedim. Bu durum epey bir süre devam etti. Bunun nedeni "belki ona olan kızgınlığımdandır" diye düşün-

müştüm ama farkettim ki, bu yüzden değilmiş. Araya bilinçli olarak soktuğum bu süre içinde, ondan uzaklaşıvermişim.

Oysa, on bir yıl önce ayrıldığım uzun boylu sevgilimi hâlâ özlerim. Ara-sıra onunla çekilmiş resimlerimize bakarım. Birlikte geçirdiğimiz iki-buçuk güzel yılı düşünürüm. Ayrıldığımızdan beri onu hiç görmedim. Onu hatırladıkça, hani "burnumun direği sızlar" derler ya, işte hâlâ öyle olurum.

Yani **bazı ayrılıklar beraberlikleri küllendirir, bazı ayrılıklarsa özlemleri-duyguları asla yok edemez.**

Vedat'la Sibel'in arasına giren bu ikinci uzun ayrılık, Vedat'a Sibel'i unutturmaya başlamıştı bile.

İnsanlar ne kadar yıllık beraber veya evli olursa olsunlar, ayrılmak da, boşanmak da biz insanlar içindir. Unutmayın, aşk da, sevmek de, sadece bir kereye mahsus değildir.

Fransız düşünür **MONTAİGNE** aşk için:

"Aşk, arzulanan bir varlıkta bulacağımız tad'a susamaktan başka bir şey değildir." derken,

Yunanlı **SOKRATES** de:

"Aşk, güzelliğin aracılığıyla çoğalma arzusudur." diyor.

Vedat, bütün bu tariflerin hepsine uygun şekilde arzuluyordu Hazan'ı.

Kızıyla bir evde otururken Hazan'la buluşması çok zor oluyordu. Nasıl olsa Sibel Londra'daydı. Vedat da artık evine dönse iyi olacaktı. Bu fikrini açmıştı Hazan'a. O da; Sibel'e ait bir evde zaman zaman da olsa kalmak is-

temediğini, aniden Sibel'in gelme ihtimalinin olduğu bir evde Vedat'la beraber olamayacağını söylemişti.

Ayrıca Hazan her fırsatta kaldığı pansiyondan şikayet edip, dır-dır Vedat'ın başının etini yiyordu. Orada kalmaktan bıkmıştı. Vedat'a dokundurmalar yapıyordu kendisine bir ev tutması için.

Sonunda Vedat güzel bir daire tuttu Hazan'a. Eşyalar aldı eve. Ne de olsa birlikte kalacakları bir ev olacaktı ve bu evin eksiksiz olması gerekiyordu. Hazan'ın keyfi yerindeydi artık. Sadece, Selin bu evin adresini öğrensin istemezdi.

Vedat, kızına artık eve dönmek istediğini söylediğinde Selin: "Annem dönüyor mu ne? Yoksa yeniden birleşiyor musunuz?" diye sordu babasına.

Vedat sadece, evine dönmesinin daha doğru olacağını, kızının da artık özel bir hayatı olabileceğini, bunun için de herkesin kendi evinde oturmasının daha mantıklı bir seçim olacağını söyledi.

Kendi evine döndükten sonra, Hazan'ın evine gitmek daha kolay oldu Vedat için. Hem artık orada kalabiliyordu da. Selin telefon edip babasını evde bulamazsa, nasıl olsa artık herkesin elinde-belinde-cebinde bir cep telefonu vardı, oradan ulaşırlardı birbirlerine.

Hazan bütün masraflarını da Vedat'ın üstüne yıkmaya başlamıştı. O lazım, bu lazım, onu isterim, bunu isterim... İsteklerinin sonu gelmiyordu. Son zamanlarda da "araba" diye tutturmuştu.

Kadının kibarı, zarifi, enteli, tokgözlüsü olduğu gibi yüzsüzü, açgözlüsü, arsızı da vardı. Ve Hazan kadının arsızı, açgözlüsü olup çıkmıştı.

Vedat onun bu davranışlarından rahatsız olmuyordu. Kızı ile yaşıt genç bir kadınla beraber olmanın dayanılmaz hafifliği, Vedat'ı adeta kör etmişti. Salaklaşmıştı. Kızını da ihmal etmeye başlamıştı. İşinde de dalgın ve düşünceliydi. Bu hali ajansta çalışanların da dikkatini çekiyordu.

Selin, babasının hayatında annesinden başka bir kadın olduğunu hissediyordu. Hatta emindi. Babasının bileceği işti bu. Hayat onun hayatıydı. Babası kızının cinsel seçimine karışmış mıydı? Hayır! O zaman Selin de babasına karışma hakkına sahip değildi.

Tabii ki annesiyle babasının boşanmalarını istemezdi ama bir gün ayrılacak olurlarsa da onlara "boşanmayın" demezdi. "Çocuklar" uğruna, ya da "aman evliliğim bozulmasın" diyerek, çekilmez olan evliliklerini sürdüren insanlardan nefret ederdi Selin.

Evlilik bağları bir kere kopmaya başlamışsa, onu ite-kaka sürdürmenin hiçbir anlamı kalmaz. Çünkü zorla güzellik olmaz!

Kendi adıma konuşacak olursam, etrafa mutluluk gösterileri yaparak, ideal evliliğe sahipmiş pozlarına girip; temeli sallanmış olan evlilikleri, özellikle de kadınların sürdürmeye çalışması, bir kadın olarak şahsen bana çok gurur kırıcı geliyor.

İçini kurtların kemirdiği ağaçlar misali, içi oyulmuş, kof evlilikleri, özellikle de kadınların ısrarla, hatta zorla sürdürmeleri, aile-eş-dost arasında **"fedakârlık"** olarak kabul ediliyor. Buna da sinir olurum! Yapma o zaman kardeşim! Madem yaptın, her fırsatta da bunu başa kakar gibi ilan etme o zaman! Di-mi ya?

Aslında böyle durumlarda yapılacak en doğru hareket: boşanmaktır. "Ha, o benu tanımaysa, ben de oni hiç tanımayrum" fıkrasında Temel'in dediği gibi, **karşı taraf sizi istemiyorsa, siz de onu "hiç" istemeyin!** Bırakın büyüklük sizde kalsın.

"Arada çocuklar var" gibi bahaneler ileri sürerek, artık sizi istemeyen kocanızı "bırakmak istemeyişinize" kılıf olarak çocuklarınızı ne olur kullanmayın. Mutluluktan uzak yaşayan anne-babayı, bir evin içinde birbirlerine yabancılaşmış olarak görmek, çocukları daha çok mutsuz eder.

Vedat'ın Hazan'a aldığı arabayı Selin görmüştü. Zaten şirkettekilerin de Hazan'a "Arabanı güle güle kullan." dediklerini duymuştu.

Gayet dostça bir tavırla Selin de ona arabasının hayırlı olmasını diledi. Ve:

"Borcun varsa, şirket kasasından avans verebilirim." dedi.

Arabayı Hazan almamıştı ki. Onun için borcu falan da yoktu.

"Annem akrabalarından kalan mirastan payına düşen parayla aldı bu arabayı." diye bir yalan attı Hazan.

"Baban aldı." diyecek hali yoktu ya!

Sibel'in Londra'ya gitmesinin, Vedat'la da Sibel'in ayrı yaşamaya başlamalarının üzerinden hayli zaman geçmişti. Sibel'in Vedat'ı aradığı yoktu. İstanbul'a da dönmemişti.

Bir gün Hande'ye telefon ederek ağız aramıştı Vedat. Hande, bu arada İstanbul'a gelmiş, bir süre Büyükada'daki köşkte kalmıştı. Daha sonra, kocası Cemil'le Gastaad'daki dağ evinde de bir süre kaldıktan sonra, yeni-

den Paris'e dönmüş, Cemil de Güney Fransa'ya geçerek, Cannes'daki marinaya gelmiş olan yeni yatını görmeye gitmişti.

Kısacası, Hande'nin Vedat'a verdiği haberler pek Vedat'ı ilgilendiren şeyler değildi. Sibel'le ilgili pek bir şey anlatmadığı için, Vedat da Hande'ye kısa yoldan karısını sordu. Cevap: Sibel'in henüz gelmeye niyeti yoktu.

Buna üzülmedi Vedat, hatta sevindi. Sibel'in gelmemesi, Vedat'm Hazan'la olan beraberliğinin rahatça sürmesi demekti. Bu durumdan şikayetçi olacak hali yoktu. Hazan'a fena halde bağlanmıştı. Gözü ondan başkasını görmez hale gelmişti.

Zaman geçtikçe, Hazan artık çalışmak istemediğini söylemeye başladı Vedat'a. Öğrencilik yıllarından beri çalışıyordu. Artık çalışmaktan, ekmek parası için koşuşmaktan bıkmıştı. Evinde oturmak istiyordu bir süre.

Her geçen gün yeni bir icat çıkarıyordu bu kız ama hepsini de kabul ettiriyordu. Vedat adeta Hazan'ın kölesi olmuştu.

Hazan'ın artık "çalışmama" fikrine de peki dedi de, Selin'i hem iş, hem de tatil için Amerika'ya gitmeye razı ederse, Hazan'ın o zaman işten ayrılmasının Selin'i daha az yaralayacağını düşünüyordu. Onun için de Hazan'dan biraz daha dişini sıkıp çalışmaya devam etmesini istedi.

Bu arada Hazan'la Vedat'ın seks yaşamları da Hazan'ın tekeline girmişti. Önceleri her fırsatta yatarlarken, her türlü çılgınlığı denerlerken, aradan zaman geçtikçe ve Vedat'ın her geçen gün Hazan'a daha çok bağımlı olmaya başlamasıyla, yönetimi Hazan ele geçirmişti.

Eee, bu hep böyle olurdu. İster kadın, ister erkek,

iktidar kimin eline geçerse, o kişi yanındakini ezmeye, kullanmaya, dediklerini yaptırmaya başlardı! Politika da öyle değil miydi?! Halk sustukça, ezilirdi!

Hazan isterse sevişiyorlar, istemezse, ya da yorgunum derse Vedat bundan şikayet bile etmiyordu. Yeter ki, Hazan'ın istediği olsundu. O mutlu olsundu.

Bu arada Vedat kızına; şirketin yabancı müşterisi olan Amerikan şirketi ile yakın temasa geçmesi için Amerika'ya gitmesinin, orada yeni bağlantılar kurmasının, bu arada da tatil yapıp dinlenmesinin, enerji depolamasının hem Selin'e, hem de dolaylı olarak şirketinin büyümesine faydası olacağını bıkıp usanmadan söyleyip duruyordu.

Hem en yakın okul arkadaşları Aysun'la Hakan da oradaydı. Üstelik Hakan'ın çalıştığı şirketle iş yapıyordu Selin. Kısaca gitmek için iyi nedenleri vardı.

Söyleye söyleye sonunda Selin'i Amerika'ya gitmeye razı etti Vedat. Kızının vize işlemlerini kendi adamlarına yaptırdı, biletini aldı, Amerika'daki otel rezervasyonlarını yaptırdı. Ve Selin'in gideceği gün onu hava limanına kadar götürdü.

Uçak saatine kadar baba kız beraber oldular, iki arkadaş gibi kahve içip, sohbet ettiler. İş görüşmeleriyle ilgili son bilgileri verdi Vedat kızına. Yapacağı görüşmelerde dikkat etmesi gereken konuların son hatırlatmalarını yaptı.

Bir yandan da düşünüyordu, bu seyahat baba kızın ilk uzun ayrılığı olacaktı. Daha önceleri Vedat karısı ile çok uzun olmayan seyahatlere gittiklerinde, Selin babaannesinde kalmıştı. Ya da Selin birkaç kez okul arkadaş-

larıyla kısa seyahatlere gitmişti. Ama Selin bu kez, bir aylığına gidiyordu, hem de Okyanus ötesine, taa Amerika'ya. Belki de daha uzun kalırdı.

Ayrılık saati geldiğinde baba-kız durup durup birbirlerine sarıldılar. Öpüştüler. Selin çıkış kapısına doğru yürürken dönüp dönüp babasına bakıp, öpücükler yolladı. Vedat da ona sevgiyle el salladı.

O an, kızına karşı duyduğu utanma hissinin ezikliğiyle huzursuz oldu. Öyle ya, kızının âşık olduğu kızla beraberdi ve bunu kızından gizli yapıyordu.

Bu huzursuzluğu Hazan'ın evine gidene kadar içinde taşıdı ama Hazan'ı karşısında gördüğünde, bu huzursuzluk duygusu içinden kuş gibi uçtu gitti.

Artık ne Sibel vardı, ne de Selin. Daha özgürdüler. Hazan da, şirketteki işlerini toparladıktan sonra işten ayrılabilirdi. Ama Vedat önce Hazan'ın yerine, onun kadar iyi bir eleman bulmalıydı.

Bu şirketin kuruluşunda Vedat'ın çok emeği geçmişti. Adeta kendi ajansının, kardeş şirketi gibiydi. Hazan'ın burada önemli bir görevi vardı. Onun için sorumsuzca işi bırakamazdı. En kısa zamanda yeni bir eleman için temaslara geçeceği konusunda Hazan'a söz verdi.

Vedat Hazan'ın yerine eleman arayışına, Hazan da şirkette işleri toparlamaya başladılar.

Selin Amerika'ya gider gitmez babasını aramıştı. Her şey yolundaydı. Aysun'la Hakan karşılamıştı Selin'i. Oteline yerleştirmişlerdi. Birlikte çalıştıkları şirketle de ilk toplantısını yapmıştı bile. Keyfi yerindeydi. Babası merak etmesindi. Selin'den haberler böyleydi.

Vedat rahatlamıştı. Selin'e orada yardımcı olacak

bir Türk arkadaşının olması da Vedat'ı ayrıca memnun etmişti.

Aslında Hazan'ı alıp seyahate gitmek istiyordu Vedat. İçindeki huzuru doya doya yaşamak istiyordu onunla. Ama önce Hazan'ın yerine eleman bulmalıydı.

Arkadaşlarının ve çevresinin yardımıyla çok iyi bir eleman buldu sonunda. Vedat, Baran ile ön görüşmeler yaptı, anlaştı ve Baran işe başladı.

Bir süre Hazan şirkete devam edip, Baran'a adaptasyon döneminde yardımcı olacaktı. Öyle de yaptı. Ama Baran zehir gibi bir elemandı. Çok kısa zamanda, uzun zamandır çalışanlardan daha çabuk kavradı işleri. Hazan da tamamen işten ayrıldı.

Selin, şirkette çalışanlarla yaptığı telefon konuşmaları sırasında durumu öğrenmişti. Kalakalmıştı telefonun başında. Sonunda korktuğu başına gelmişti. Hazan'ın er-geç şirketten ayrılacağı belliydi. Ne yapabilirdi ki? Hiç! Koca bir hiç!

Bu haberi öğrendiği gün, Hakan'ın iş yerine telefon etti ve çok önemli bir elemanın işten ayrılma haberini aldığını, canının çok sıkkın olduğunu söyledi.

O gece Aysun'la Hakan Selin'i yalnız bırakmayıp, New-York'un büyülü gece atmosferi içinde gezdirip, eğlendirmeye çalıştılar.

Hayat devam ediyordu ama Selin de Hazan'ı sevmeye devam ediyordu! Hazan kimbilir kimleydi? Kimbilir kiminle sevişiyordu? İçini kıskançlık alevleri sardı.

Bir gün evlenecekti de! Adi herifin tekinin altına yatacak, o herifin iğrenç penisini içine alacak, içini onun iğrenç usaresi ile dolduracaktı. Düşünmesi bile midesini

bulandırmaya yetti. Gittikleri gece kulübünün tuvaletine gidip kustu.

Selin, bütün bu düşündüklerine benzer şeyleri Hazan'ın, babası ile yapıyor olmasından habersiz, babasını çok özlediğini düşündü. Onunla beraber olup dertleşmek isteğiyle doldu taştı içi.

Hazan'ın işten ayrılmasından pek tabii ki babasının da haberi vardı! Telefonda konuşurlarken yeni elemanı çok methetmişti babası. "Gözü arkada kalmasın"dı!

Babasının bir sevgilisi olduğundan emindi artık Selin. Olsundu. Yapayalnız, ot gibi yaşayacak değildi ya! Genç adamdı. Yakışıklıydı da. Onun da ihtiyaçları vardı. Kabahat annesindeydi. Huzursuzluk çıkarıp, kocası ile araya mesafe sokan yine annesiydi.

Annesini suçlarken, bir yandan da onu düşündü o an. Kimbilir o da neler yapıyordu? Yıllardır kızının hiçbir sorunu ile ilgilenmemişti bile. Sanki Selin onun üvey kızıydı! Üvey kızlarını bile öz evlat gibi seven üvey anneler vardı. Sibel onlar kadar bile olamamıştı.

O an, içinde yıllardır gizli duran anne sıcaklığına duyduğu özlemin yüzeye çıktığını farketti Selin.

Bir anneye sarılmayı isterdi o an. "Bir anne"... "Herhangi bir anne"... Sıcak bir gülüş... Yumuşak bir göğüs... Güveneceği bir kucak... Duyacağı tatlı sözler... Bir anne... Annesi vardı ama Selin bu özlemlerini onunla yaşayamamıştı ki...

Ağlamayı pek sevmez, ağlasa da gözyaşlarını kimsenin görmesini istemezdi. Tuvalette kustuktan sonra, bütün bunları düşünmüştü Selin.

Az ötede makyaj tazeleyen iki kıza aldırmadan ağla-

maya başladı. Kızlar yardım isteyip istemediğini sordular. Yardım?...

Annesini ona geri verebilirler miydi? Babasını şu anda ona getirebilirler miydi? Sevdiği kızı ayrıldığı işe yeniden başlatabilirler miydi? Ona kimse yardım edemezdi ki.

Bir yandan makyaj yapıp, bir yandan kikirdeyen kızlar, ağlayan Selin'e rahatlaması için keyif haplarından uzattılar. Hapla-mapla işi yoktu Selin'in. Teşekkür etti yerli yersiz gülüşen, haplarla kafayı bulmuş kızlara.

M.S. 60-130 yılları arasında yaşamış olan Romalı **JUNİUS JUVENALİS** ne de güzel söylemişti:

"Evinden dışarı adım atar atmaz
Gülmeye başlardı biri.
Öteki ise ağlardı
Sessiz."

Bir süre tuvalette ağladıktan sonra, yüzünü yıkayıp Aysun'la Hakan'm yanına geri döndüğünde hayatına yeni bir yön vermesi gerektiğine karar vermişti Selin.

Tabii becerebilirse...

VE CEMİL...

Biliyorum, size Hande'nin kocası Cemil'den çok fazla bahsetmedim. Adama haksızlık edip, rolünü küçülttüm! Onu anlattım, bundan bahsettim, Cemil'i hep geri planda bıraktım, hakkını yedim adamcağızın. Ama yahu Cemil'in de anlatacak "çok bi şeyi" yok ki!!!

Efendim, Hande'nin kocası olan Cemil; sadece her şeyi satın alabilecek kadar çok paraya sahip olan, malının ve parasının hesabını bile bilmeyen, ama yıllardır doğru dürüst vergi ödememe konusunda son derece başarılı bir zat-ı muhteremdir!

Yurt içinde olduğu kadar, yurt dışında da pek çok parası ve malı-mülkü olan Cemil, allahı var, "henüz" yurt dışına kaçmayı düşünmemektedir!

Cemil'in öyle sabah iş başı, akşam vakti paydos şeklinde bir çalışma mecburiyeti katiyen yoktur! İşlerini çoğu zaman telefonlarla halleder. Zaten, onun adına işleri halletmekle görevli olan sürüyle adamı vardır.

Ayrıca, iş yerlerinde onun için çalışan, yorulan, terleyen yüzlerce, hatta binlerce insancık mevcuttur. Nasıl olsa onlar Cemil için sabahın köründen akşam yarıları-

na kadar ha babam-de babam çalışmaktadırlar. Çalışan onlar, paraları cukkalayansa Cemil'dir.

Hem ara-sıra, hiç beklenmedik anlarda, çat oraya, pat buraya gidip boy gösterip, işleriyle ilgilenir gibi yapar. Bayağı yorulur yani!!

Gelelim özel yaşamına. İlk karısından "kısır" diye boşanmış, daha sonra peşinden koştuğu ve evlenmeye razı ettiği Hande de ne yazık ki kısır çıkmıştı. Tabii Cemil'e göre!

Ama Cemil hiçbir zaman "Yahu aldığım iki karının ikisi de ne tesadüf ki kısır çıktı. Asıl bende bir kusur olmasın?" diye düşünmek zahmetine hiç mi hiç katlanmayıp, karılarını kısır olmakla itham edip, kendini rahatlatmıştı hep.

Bir ara bir çocuk evlat edinmeyi düşünmüşse de, sonradan bu düşüncesinden vaz geçmişti. Bu düşünceden vaz geçerken de, önceleri âşık olduğu, bayıldığı ikinci karısı Hande'nin güzelliğinden, okşamaya, dokunmaya bayıldığı vücudundan, onunla beraber olmaktan, sevişmekten de sanki vazgeçmiş gibiydi!

Öyleydi böyleydi ama Hande'den boşanmayı da hiçbir zaman düşünmezdi Cemil. Boşanmaları için makul bir sebep yoktu çünkü! Kimse kimseye karışmadan, baskı uygulamadan, neredeydin, ne yaptın diye hesap sormadan, iki tarafın da rahat yaşadığı bir evliliği neden bozsundu ki?! Enayi miydi?!

Hande de bundan şikayetçi görünmüyordu! (Valla sen öyle san Cemil bey!) Hande için paraysa para, malmülkse gani! Her olanak önünde, istemedikleri arkasında! Daha ne isteyebilirdi ki?! (Yok canıııım be Cemil aga!

İstese istese eccük-ucundan sevgi ilgi isteyebilirdi! O kadarcık yani!)

Törkiş mani ve de bilumum dövizlerden oluşan banka hesapları da mevcuttu Hande'nin! İstediğinde bu ülkedeki bir evde, istediğinde öbür ülkedeki evde, arabalarıyla, limitsiz kredi kartlarıyla, uşakları, hizmetçileriyle yaşayan bir kadın daha ne isteyebilirdi kocasından?! (Taaabii tabi!!! Başka istekler de ne demek oluyormuşşş?! Vallaaa başka bir isteği varsa da nankörlük etmiş olur yani! Hani senin dediğin gibi, aşk-meşk-sevgi-ilgi boşşş şeyler bunlar be Cemil hocam, di-mi ya!!)

Yaa, işte böylesine düşünceli bir kocaydı Cemil! Son günlerde onu hiçbir şey, uzun zamandan beri yapılmakta olup, henüz yeni biten muhteşem "yat"ı kadar ilgilendirmiyordu!

Tekne Fransız Riviera'sının incilerinden Cannes'daki marinada demirli duruyordu. Epeydir yurt dışındaki evlerinde kalan Hande ile bir süre İstanbul'da Büyükada'daki köşkte, sonra da Gastaad'daki dağ evinde beraber olmuşlar, daha sonra Hande Paris'teki eve, Cemil de Cannes'daki yatına koşmuşlardı.

Yat adeta yüzen bir saraydı. İri desenli Versace halılar, göz alıcı parlak renkli Versace kumaşlarla kaplanan çeşit çeşit mobilyalar, duvarlarında ünlü ressamların değerli tabloları, pahalı dekoruyla insanı uçuran yatak odalarının yayla gibi geniş yatakları, insanı günün her saati sanki yata davet eder gibiydi. (Bu odalara "kamara" demeye dilim varmıyor) Yatak odaları, jakuzili banyoları, havuzu, geniş güverteleri ve de helikopter pistiyle bu yat, gerçekten yüzen bir saraydı.

"Saray" kelimesinden başka kelime anlatamazdı bu

yat'ı. Çok para harcamıştı Cemil ama olsun. Para boldu nasılsa! Elbet bir yerlere harcanacaktı. **(Tabii vergi hariç!)**

Hemen bir davet vermeyi kararlaştırdı Cemil. Hande'ye de telefon etti "Al Sibel'i de davete gel." diye. Ama Hande "Başka zaman geliriz." deyip kocasının davetini "Sana iyi eğlenceler" diyerek geri çevirdi.

Hande Paris'ten gelmedi ama Cemil'in misafirlerinin bir kısmı Türkiye'den, bir kısmı Londra'dan, bir kısmı da Paris'ten geldi.

Yat, limandan açığa demirlemişti. Sahilin biraz uzağındaki yat'tan pırıl pırıl Cannes kasabasının pırıltısını ve arabaların ateş böcekleri gibi ışıldayan farlarıyla ünlü sahil caddesi "Croisette"de gidişlerini uzaktan seyretmek doğrusu çok hoştu.

Helikopter ise Nice havalimanına gidip gelip konukları yata taşıdı durdu.

Her gelen bayıldı yata. "Yunanlı Armatör Onasis yaşayıp da bu yat'ı görseydi, valla kıskanırdı." dedi konuklar.

Cemil konukların bir kısmını yat'ta, bir kısmını da Carlton, Noga Hilton, Martinez gibi Cannes'ın lüks otellerinde konuk etti. İçkiler, şampanyalar, hani denmesi pek bi adettir ya, işte aynen öyle, "sular gibi aktı" da aktı!

Akardı canım akardı! Evvel Allah para boldu nasılsa. Birileri de yararlansındı bu paralardan, değil mi ya?!

Cemil "vergi vermek" hariç, ikram etmeyi, hediye dağıtmayı pek severdi! Eli açık bir adamdı anlayacağınız. Ama şu vergi denen şeyden hiç hoşlanmıyordu!

Hatta vergi-mergi olmayan "Cayman" adalarına bile gidip yerleşmeyi düşünmüştü bir aralar. Sonra mali işlerine bakan adamları işleri hallettiler de oralara gitmekten vazgeçti Cemil... Eee, minareyi çalan, kılıfı da hazırlamayı bilirdi, di-mi ya!?!

Konuklar yat'taki partide pek eğlenmişlerdi. İsteyenler mehtabın aydınlattığı kuytu köşelere gidip sevişmeyi tercih ediyor, isteyenler güvertedeki havuza giriyor, kimi konuklar orkestranın çaldığı müzikle dans ediyor, bazıları da kocaman yat'ın salonlarında oraya buraya dağılıp, yakın temas(!) uygulayarak "tanışmaya" çalışıyorlardı! Ay bir de çabuk tanışıyorlardı ki, valla sormayın gitsin. Bi tanışma, bi tanışma yani!

Bu arada isteyenleri yat'ın sürat motoru kıyıya taşıyor, orada bekleyen Cemil'in adamları da konukları alıp limana yakın yerdeki ünlü "kumarhane"ye götürüyorlardı.

Hiç insan misafirlerine "fiş parası" ödettirir miydi?! Hii, ne ayıp valla! "Vergi" denen berbat şeyi ödeyip, paralarını ziyan edeceğine, kumar fişlerinin parasını da Cemil öderdi daha iyi olurdu! "Netekim" öyle de yaptı!

Gecenin sonunda bazı konuklar, adı aslında kamara olan ama, kocaman odalar halinde yapılmış yatak odalarına, bazıları da lüks otellerde kendilerine Cemil tarafından ayrılan odalarına gittiler.

Cemil'in odasına da iki kız konuk oldu. Yazık! Zavallı kızlara yatacak yer kalmamıştı kocca yat'da!! Na'psınlar, onlar da Cemil'in futbol sahası kadar geniş olan yatağını paylaştılar!

Cemil, kibar adamdı. Uyku öncesi maçta ilk yarıyı

kızlara verdi. Onları bi güzel seviştirdi. Önce seyretti kızları, kuzeyden-güneyden, her açıdan! Sonra da daldı aralarına Cemil. Haydaaa! Maç güreşe dönüştü! Bi şenlik, bi şenlik!... Bi daha... Bi daha... Bi dahaaa... Ohhhh!! Nihayet güreşçiler bitap bir vaziyette serildiler kocca döşeğe!

Ve parti bitti! Cannes'ın ünlü plajlarının üzerinde güneş yükselirken, Cemil'in konukları da ancak uykuya daldılar.

Güneş yeni bir güne merhaba derken, Cemil, iki kızın arasında pestil gibi horluyor...

O sırada:

Hande, Paris'te Mirelle'in evinde içi mutluluk dolu bir şekilde onun kollarında uyuyor...

Sibel, Londra'da Alberto ve karısı Antonella ile geçirdiği kimbilir kaçıncı yorgun gecenin sonrasını, derin bir uykuda karşılıyor...

Vedat'la Hazan, ertesi günün hafta sonu tatili olduğunun keyfini hissederek birbirlerinin kollarında uyuyorlar...

Selin, Amerikan şirketi ile yaptığı başarılı toplantının kutlama yemeğinde kadeh kaldırıyor...

Hakan, Jimmy'le bilmem kaçıncı kez gittiği "Değişim Merkezi"nden eve dönme saatinin gelmiş olmasının burukluğunu yaşıyor...

Aysun komşusu olan kadınla, erkek striptiz'cilerin soyunarak şov yaptıkları bir kadın kulübünde avaz-kıyamet eğleniyor...

'DULAR...

AYSUN İLE KATE ... VE SELİN ... VE HAKAN ...

Aysun, Richmond-Staten Island'daki evlerinin olduğu mahallede komşu kadınlarla iyi dostluklar kurmuştu. Kadınların hiçbiri çalışmıyordu. Aysun ve ondan biraz daha önce evlenmiş olan Kate'in dışında, bütün kadınların çocukları vardı.

Henüz çocuksuz oldukları için Aysun'la Kate, diğer çocuklu kadınlardan daha çok birbirleriyle samimi olmuşlardı. Kadınlar sık sık birbirlerinin evinde, ya da bahçesinde toplanıyor, veya arabalarına atlayıp "Clove Gölü Parkı"na piknik için, yürüyüş yapmak için gidiyorlardı.

Ama genellikle, bazen Aysun Kate'i, bazen Kate Aysun'u arabasına alıp, kimi zaman Brooklyn üzerinden, kimi zaman da feribot'la New-York'a geçiyorlar, gökdelenler diyarı Manhattan'ın akciğeri olan "Central Park"a gidip göl çevresinde yürüyüş yapıyorlardı. Sonra da o capcanlı, cıvıl cıvıl olan büyük alışveriş merkezlerinde kendilerini dükkânlara atıyorlar, acıkınca da restoranlardan birine dalıp obur gibi yemek yiyorlardı.

Aysun, Amerika'daki yaşamından çok hoşnuttu.

Gelelim Kate'e...

Kate'in kocası pilottu. Bir gün evdeyse üç gün uçuştaydı. Hele uzun uçuşlarda daha da çok evden ayrı kalıyordu. E-Hakan da son zamanlarda erkek arkadaşlarıyla takılacağını söyleyip eve geç geliyordu. Bu durumlar, iki genç kadını birbirlerine daha çok yaklaştırmıştı.

İkisi iyi bir takım oluşturmuştu. Birlikte iyi eğleniyorlardı. Arada da, erkeklerin gündüz saatlerinde kadınlar için striptiz yaptığı kulüplere gidiyor, bu şovlarda dans edip, soyunarak vücutlarını kadınların azgın bakışlarına sunan, birbirinden yakışıklı erkek striptizcileri seyretmeye bayılıyorlardı. Bazen de geceleri gidiyorlardı bu şovlara.

Şov sırasında kadınlar genç erkeklere bahşiş vererek daha çok giysiyi, çamaşırı üzerlerinden attırıyorlardı. Kadınları çıldırtan seksi hareketlerle soyunan bu yakışıklı genç erkekler, en çok parayı bastıran kadınların önünde daha çok dans ediyorlardı. Aysun'la Kate de ne paralar sokuşturmuşlardı bu şovlardaki oğlanların minicik, daracık külotlarına!

Öyle oldu ki, sonunda bu şovlara fena takılmaya başladılar. Hele bu kulüplerin birinde bir oğlan vardı ki, bayılmıştı Aysun ona. Daha çok da o kulübe gitmeye başladılar.

Oğlan da artık sık sık gelen Aysun'la Kate'i tanımaya başlamıştı. Hemen önlerine geliyor, en seksi danslarını onların önünde yapıyordu.

Aysun'la Kate'in de diğer kadınlar gibi avaz-kıyamet tezahürat yaptıkları günlerden birinde oğlan son çamaşır parçasını çıkarmak üzereyken, ani bir hareketle Aysun'a

sarılıp dudaklarından öpüvermişti. Tüm vücudunu Aysun'a yaslayarak...

Oğlanın bu davranışı, kadınları daha da azdırmış, alkışlar, ıslıklar, bağrışmalar son haddini bulmuştu. Aysun heyecandan ölebilirdi. Kendini oğlanın adaleli kollarına bırakıverdi. Kalbi heyecandan sanki dışarı fırlamıştı da, vücudunun dışında atıyordu. Bu anın bitmesini doğrusu hiç istemezdi.

Oğlan Aysun'u bırakıp, piste geri gittiğinde üzerindeki küçücük külotu da çıkardığı an ışıklar söndü ve şov bitti. Seyirci kadınlar da bitmişlerdi! Hiçbirinde hal kalmamıştı.

Allah bilir, içlerinde orgazm olmuş kadınlar da vardı. Çünkü oğlanlar, seksi pozlarda önlerine gelip, son derece seksi hareketlerle eğilip-bükülüp soyundukça, inanılmaz isterik çığlıklarla kendini yere atan kadınlar oluyordu bu şovlarda.

Kadınlar salondan dağılırlarken, Aysun Kate'e çıkış kapısında oğlanı beklemek istediğini söyledi. Şovdaki diğer oğlanlar bir bir kulüpten çıkmaya başlamışlardı. Oğlanları bekleyen başka kadınlar da vardı onlara tezahürat yapan, ya da laf atan!

Nihayet Aysun'u öpen oğlan kapıda göründü. Aysun'u görünce, diğer kadınların ellerinden kendini kurtarmaya çalışarak, Aysun'a gülümseyip el salladı ve ona doğru yürüdü.

Bizim kızların yanına geldiğinde önce eğilip minik bir öpücük kondurdu Aysun'un dudaklarına. Arkadan sıra Kate'e geldi. Sonra da ikisine birden sarılarak oto-parka doğru yürümeye başladı oğlan.

Aysun da, oğlana kendi arabalarını park ettikleri yeri gösterdi. Oğlanı bir şeyler içmeye davet ettiler. Nasılsa pilot koca uçuştaydı yine. Hakan da arkadaşı Jimmy ile buluşacağını söylemişti. Zaman açısından rahattılar.

Oğlan onların davetine teşekkür etti ve bir partiye çağrılı olduğunu söyledi kızlara. Aysun'un yüzü asılıvermişti. Oğlan Aysun'un çenesini eliyle kendine doğru çevirerek, gözlerine baktı ve gideceği yere onların da gelebileceğini söyledi.

Davet sahibi tarafından çağrılmadıkları yere gitmeleri ayıp olmaz mıydı?! Yok canım, olmazdı. Hep birlikte giderlerdi işte. Eh-iyi gelsinlerdi bari o zaman. Peki kimin arabasıyla gideceklerdi? En iyisi kızlar, onun arabasını takip etsindi.

Ha, bir dakika, birlikte gidiyorlardı ama birbirlerine adlarını bile söylememişlerdi henüz. Aysun sordu adını oğlana. Oğlan "Danny" dedi... "Danny Boy!"... "Biz de Aysun'la Kate"... Herkes birbirini tanıdığına memnun olmuştu. Artık gidebilirlerdi. İki araba peş peşe yola koyuldu.

Danny Boy arabasını hızlı sürüyordu. Kızlar da mecburen hızlı gidiyordu ona yetişebilmek için. Şu polise yakalanmadan bir gidebilselerdi gidecekleri yere... Direksıyona Kate geçmişti. New-York'un ara sokaklarını o daha ıyi bilirdi.

Sonunda Brooklyn tarafındaki bir eve geldiler. Bahçe içinde kocaman bir ev. Müzik sesi dışarı taşıyordu. Etraf arabalarla doluydu.

İçeri girdiklerinde, loş bir ışığın her yere hakim olduğunu gördüler. İnsanın genzini yakan keskin bir tütsü kokusu, insanın içinde tuhaf duygular uyandırıyordu.

Özgürce, kafalarına göre giyinmiş insanlar, küçük ya da kalabalık gruplar halinde toplanmışlar, kimileri birbirleriyle konuşuyordu, kimileri de öpüşüp koklaşmayı tercih etmişti. Hatta neredeyse alenen sevişiyorlardı.

Aysun'la Kate sanki kaybolmaktan korkarcasına birbirlerinin ellerini tuttular. Danny Boy'un ardından gidip onu kaybetmemeye çalışıyorlardı. Bu kalabalık evde tek tanıdıkları oydu çünkü! O en tanıdıklarıyla da, şunun şurasında daha kaç dakika olmuştu tanışalı?! Neyse...

Aslında, kızlar biraz korkmaya başlamışlardı. Ama bu korku vücutlarındaki adrenalin miktarını artırıyor, bu da onları fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Zaten heyecanın peşinden koşup gelmemişler miydi buraya? Dur bakalım, elbet geldikleri gibi görecekleri de vardı!

Danny Boy az ötede duran kadınlı erkekli birileriyle konuşmaya başladı. Konuşurken de kızlara bakıyordu yan gözle. Sanki bizim kızlarla ilgili bir şeyler söylüyordu konuştuğu kişilere.

Aysun'la Kate de sonsuzluğun içine düşmüş gibi bir duyguyla "özgürlük anıtı" misali, kımıldamadan öylece duruyorlardı ortalıkta. Hani ellerinde bir "meşaleleri" eksikti!

"Özgürlüğe öyle düşkünüm ki, koca Hindistan'ın bir köşesini bile bana yasaklasalar, benim için dünyanın tadı kaçar. Hiçbir yerde, eli kolu bağlı yaşamak istemem. Bir yerde pineklemektense, alır başımı havası, toprağı bana açık bir yere giderim." demiş M.S. 1533 ile 1592 yılları arasında yaşamış olan Fransız düşünce zengini **MONTAİGNE...**

Özgür olmak, özgürlüğü yaşamak; insanın güven duygusunu arttıran, kişiliğini geliştiren ve dünyadaki tüm insanların hayattaki en büyük özlemidir.

Ama pek tabii ki, bu özgürlüğü **"yanlış"** yolda kullananların yanında olacak halimiz yok! Mesela o bazı seviyesiz TV programlarındaki aptallıklara, kalitesizliklere özgürlük isteyecek değiliz!

Şarkıya benzemeyen şarkılara, abuk şarkı sözlerine, çevreye olan duyarsız insanlara, hayvanlara insafsızca davranan, ağaçları rant uğruna kesen, ormanları çıkar uğruna yakan, yaşlılara saygı göstermeyen, küçük çocukları sokaklara terk eden, çocukları üç kuruş paraya kullanan, silahla kutlama yapan, sporun kardeşlik olduğunu unutan, kaba-maço-kavgacı-rantçı-rüşvetçi insanlara özgürlük olmamalı diyorum.

Bu kitapta anlattığım insanlar ve onların yaşadıkları, hayatın utanmazlığının ta kendisidir. Bu kitap, hayatın tuzağına düşüp, özgürlüklerin çekiciliğine kapılıp, elde ettikleri özgürlükleri yanlış kullananların kitabıdır.

Aysun'la Kate'i anlatmaya devam edeyim.

Birkaç kişi yanlarından geçerken, kızların popolarını okşamış, biri Kate'e yapışıp öpmüş, bir diğeri yanlarından geçip giderken Aysun'un memelerini sıkıştırmıştı. Bi güzel yoklamadan geçmişlerdi. Hadi hayırlısıydı!

Derken Danny Boy yanlarına gelip onların ellerinden tutup salonun ilerisindeki koridora doğru götürmeye başladı. Odalardan birine girdiler. Burası da loş ışıklı ve tütsü kokulu genişçe bir odaydı. Ortada kocaman bir yer yatağı vardı.

Danny Boy Aysun'a sarılıp öptü, bir eliyle de Kate'i

okşuyordu. Kızları yavaşça, üzerine bol bol yastıklar atılmış olan yerdeki yatağa doğru götürdü Danny Boy.

Yumuşacık yer yatağının üzerine devrildiler adeta. Birbirlerine düğümlendiler. Dışarıda bir hayat olduğunu unutmuşlardı sanki. Danny Boy, maaşallah iki kadını da boş bırakmıyor, ikisine de yetiyordu.

Bir süre sonra, salondayken, Danny Boy'un kızlara bakarak konuştuğu kadınlı erkekli o grup içeri girdi. Kimin eli kimde, kim kiminle belli değildi. Her şeyi denediler!

Gerisini anlatmak istemiyorum! Böööğğğ!!...

Sadece şu kadarını söyleyeyim; Hakan'ın her gittiğinde "Değişim Merkezi"nde kadın-adamlarla yaşadıkları çok daha masumcaydı! Giyinip-kuşanıp, geniş salonda oturup, birbirleriyle sohbet ederek, bir şeyler yiyip içiyorlar, dertleşerek rahatlıyor, sonra da erkek kimliklerine dönerek evlerine, karılarına gidiyorlardı.

Ama yok! Aysun Hakan'a göre değildi!

Aslında ikisi de birbirlerine uygun değildi ya!

Okul yıllarındaki hoşlanmanın, beğeninin etkisinde kalarak, aniden yapılan bir evlilik, kısa zamanda alarm zilleri çalmaya başlamıştı işte.

Selin'in New-York'ta olduğu süreler içinde, birkaç gece Selin'i evlerine yemeğe çağırmışlardı. Selin onlara gittiği geceler, onların evinde yatıda kalmıştı.

Birkaç gece Hakan'la Aysun, Selin'i ışık seli Manhattan'da gezdirmişlerdi. Bir gün de Aysun'la Kate, Selin'i erkek striptiz kulübüne götürmüşlerdi. Ama Selin bu şovu seyretmekten hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Hatta midesine kıskançlık krampları girmişti.

Selin erkeklerin vücutlarını, sahip oldukları organlarını her zaman kıskanır, onları damızlık gibi gören kızlardan da nefret ederdi. Bu şovun yapıldığı kulüpte de, bu tip kadınlar doluydu. Aysun'un taşkın tezahüratlarından da hoşlanmamıştı Selin.

Kate'i beğenmişti. Şirin bir kadındı Kate. Aysun kadar taşkın davranmıyordu. Onun bu kulübe gelmemiş olmasını isterdi Selin.

Şovdan sonra Aysun, Danny Boy'la çıkacaktı birkaç saat için. Selin buna da bozulmuştu.

Hakan eski arkadaşı olmasa pek aldırmayacaktı ama yakın arkadaşı olan ve birlikte bir iş paylaştığı Hakan'ın, yine Selin'in eski arkadaşı olan karısı Aysun tarafından aldatılmasına sinir olmuştu.

Selin de Kate'i alıp, kulüpten ayrıldı. Aysun ne halt yerse yesindi! Nasıl olsa her koyun kendi bacağından asılırdı. Olası sonuçlardan Aysun'un kendi sorumluydu.

Selin, Kate'i Greenwich Village'daki "Villa Mosconi"ye yemeğe davet etti. Yemekte Kate kendini anlattı Selin'e. New-York Üniversitesi'nde edebiyat okumuştu. Okul sonrası Üniversitede asistan olarak çalışırken Douglas'la tanıştığından okuldaki işi bırakıp evde oturmayı seçmişti Kate.

Pilot kocasıyla uçak yolculuğunda tanışmıştı. Douglas, Kate'in San Fransisco'ya giderken bindiği uçağın pilotu değildi, o uçuşta uçakta yolcu olarak bulunuyordu. Üzerinde pilot üniforması vardı. Çok yakışıklıydı.

New-York'tan San Fransisco'ya giden uçakta kendi uçuş ekibiyle seyahat ediyordu Douglas. Orada bir gece kalıp, sonra Tokyo'ya uçacaklardı. Selin'le Douglas ara-

sında, uçakta başlayan sohbet, o gece San Fransisco'da da devam etti. Birlikte yemeğe çıktılar, dansa gittiler ve de yattılar.

Kate, San Fransisco'ya ailesinin yanına tatile gitmişti. Douglas'ın, Uzakdoğu uçuşundan San Fransisco'ya geri dönmesini bekledi. Bu arada telefonda konuştular. Douglas geri döndüğünde, bir-kaç günlük boş vakti vardı, sonra yine uçacaktı.

Bu arada buluşmayı sürdürdüler. "Golden Gate" köprüsünün karşı sahilindeki Baker kumsalında yürüyüş yaptılar. Şehrin ortasındaki "Cennet Parkı"nda dolaştılar.

Sonunda Douglas patt diye evlenme teklif ediverdi Kate'e. Kate'in ailesinin ve Douglas'ın uçuş ekibinin katılımıyla evlendiler bir kilisede. Ve balayı için Douglas'ın mecburen uçacağı yere Avustralya'ya gittiler. Sydney'de geçen bir-kaç günlük balayı sonunda evlilikleri başlamış oldu.

Balayında bol bol seviştiler. Deniz kıyısındaki dünyanın harika yapılarından sayılan Sydney Opera binasının çevresindeki kafelerde, restoranlarda oturdular, yemyeşil botanik bahçesinde gezintiler yapıp, Rose Bay'de tekne ile dolaştılar. Güney Pasifik'teki Bondi Beach'den denize girip, çılgın dalgaların kucağında yüzdüler. King's Cross Road'un çılgın insan trafiğinin arasına karışıp Sydney'in hareketli gece hayatını yaşadılar.

Douglas da, Kate de New-York'ta birer küçük dairede oturuyorlardı. Evlenince Kate evini boşalttı. Kısa bir süre Douglas'ın Manhattan'daki küçük dairesinde oturup, sonra da Richmond-Staten Island'da şimdi oturdukları eve taşındılar. Bir yıldan fazla zamandır evliydiler.

İşte böyleydi Kate'in anlatacakları... Türkiye'yi görmeyi çok arzu ediyordu Kate. Bir gün Aysun'dan hep duyduğu, resimlerini gördüğü İstanbul'a gidip, bu çok merak ettiği şehri görmeyi çok isterdi. Kocasının da aksi gibi Türkiye'ye hiç uçuşu olmamıştı. Bir gün kocası ile tatile gelirlerdi belki.

Selin, Hazan'dan sonra belki de ilk kez bir kızın yanında kendini huzurlu hissetti. Yemekten sonra, "Soho"ya ve "Küçük İtalya" denen semtlere yürüdüler. Yemeği erken yedikleri için sonra bir kafeye oturup kahve içtiler. Yine yürüdüler.

Kate'in kocası o gece yine uçuştaydı. Kendini çok yalnız hissediyordu Kate. Çoğu günler, geceler evde yalnızdı. Henüz çocukları da yoktu. Belki doğurursa bir derece kurtulurdu bu yalnızlıktan. Henüz karar vermemişlerdi çocuk sahibi olmaya. Aysun gibi...

Selin, Kate'e neden o striptiz kulüplerine gittiğini sordu. Belki bir kere gidilirdi ama sık sık oralara gitmenin hoş bir yanı olduğunu sanmıyordu Selin.

"Sana göre değil." demişti Kate'e. Selin Kate'i birazcık da olsa kıskanmış mıydı ne?! Bir de bilseydi Aysun'la beraber Danny Boy'la sevişip, sonra da grup sekse katıldığını...

Selin'de araba yoktu. Bugün, Aysun'un arabası ile şehre indikleri için, Kate arabalı değildi. Aysun da, Danny Boy'la bir-iki saat geçirip evine öyle dönecekti. Danny Boy'un arabası ile de eve bırakılmayı istemiyordu. Onun için arabasını Kate'e veremezdi.

Selin "Kocası bu gece uçuşta olduğuna göre, Kate'e oteldeki kendi odasında kalabileceğini, ertesi gün gündüz gözüyle de evine dönebileceğini" söyledi. Kate bu teklifi

kabul etti. Zaten kabul etmekten başka yapabileceği şey yoktu. Taksi'yle gidilmezdi gece vakti taa oralara.

Bu durumda önlerinde uzun bir gece vardı. Broadway Caddesi'ne gitmeye karar verdiler. Işıklı cadde, ikisinin üzerinde sanki bir woodoo-büyü etkisi yaptı. Keyifli bir New-York gecesi yaşadılar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, ışık seli caddelerde el ele yürümeye başlamışlardı bile. Sonunda Selin'in oteline geldiler.

Selin o gece kanepede yattı. Yatağını Kate'e verdi. Hemen uykuya dalan Kate'in odadaki varlığı Selin'i mutlu etmişti. Hazan'a olan platonik bağımlılığının sonrasında ilk kez böyle hissediyordu kendini.

Yattığı kanepede, Kate ile geçen geceyi yeni baştan düşündü. Ve o düşüncelerle güzel bir uykuya daldı Selin.

Gelelim Aysun'a... Danny Boy'un evinde uçuk biriki saat yaşayacağını düşünürken, Danny Boy'un, kendini arayan kişiyle yaptığı telefon konuşması sonrasında eve gelen orta yaşlı bir adam, Aysun'u şaşırttı. Bu adam da nereden çıkmıştı? Kimdi?

Danny Boy adamla dudak dudağa öpüştü. Cilveleştiler bir süre. Aysun kalakalmıştı. Danny Boy adamı Aysun'a tanıştırdı. Alman'dı adam. Danny Boy'un yabancısı değildi! Aysun onları seyredebilir, isterse de aralarına katılabilirdi!

Neee???! Aysun, çantasını aldığı gibi evden dışarı fırladı. Beyni zonkluyordu ve bir an önce evine dönmek istiyordu.

Demek Danny Boy erkek fahişeydi. Öyle olabileceğini hiç düşünmemişti Aysun. Alman adam da müşterisi

olmalıydı. Kendini kullanılmış, kirletilmiş gibi hissediyordu. En kısa zamanda AIDS-Elize testi yaptırmaya karar verdi.

(Eee kızım, böyle aptal ilişkilere kalkışırsan, başına daha neler gelir neler!!!)

Arabasına atladığı gibi, Brooklyn Köprüsü'ne doğru hızla yol aldı Aysun. Yol boyunca ağladı. Eve gidip hemen yıkanmak istiyordu. Sanki yıkanırsa, yaptığı tüm aptalca davranışlar sabun köpükleriyle birlikte vücudundan akıp gidecekti!!

Yol boyunca, son zamanlarda iyice saçmaladığını tekrarlayıp durdu. Küfür etti kendine. Aklını başına toplamalıydı artık. Ara sıra bazı çılgınlıklar yapılırdı ama çılgınlık yapmanın da hiç olmazsa, bir kalitesi falan olmalıydı.

Aysun, son zamanlarda, **özgürlüğünü acımasızca harcamıştı.** Aniden beyninde bir şimşek çaktı. Hamile kalacaktı. Evet, en kısa zamanda hamile kalacaktı. Çocuk doğurmak ona iyi gelecekti. Mahallede bütün kadınların kaçar tane çocuğu vardı. Hiçbiri onun yaptığı manyaklıkları yapmıyordu.

"Belki Hakan da eve dönmüştür." diye düşündü. Kocasına sarılıp uyumak istiyordu.

Şimdi de Hakan'a gelelim... Hakan Jimmy'le beraber "Değişim Merkezi"nden erken ayrılmışlar, Hakan Jimmy'yi evine bir-iki kadeh bir şeyler içmeye davet etmişti.

Jimmy karısına telefon edip biraz gecikeceğini söyledi. İki araba peş peşe Hakan'ın evine doğru yol almaya başladılar.

Hakan, kendi arabasında radyodan yükselip arabanın içini yoğun bir bulut gibi sarıp sarmalayan müziği dinleyerek yolda giderken, aklının Jimmy'ye takılı olduğunu artık itiraf etti kendine.

Son günlerde Jimmy'yi, daha doğrusu ondaki "Jenny"i düşünüyor olduğu bir gerçekti. Ama yine de aklını karıştıran iki soru vardı:

"Bir kadın olarak haftanın bazı günlerinde gördüğü Jenny'i mi, yoksa iş yerinde her gün gördüğü Jimmy'yi mi düşünüyordu?" Bir türlü karar veremedi.

"İnsan düşünce ile görür, düşünce ile duyar. Her şeyi düzene sokan, sonra başa geçip yöneten düşüncedir. Geri kalan her şey kör, sağır ve cansızdır." demişti düşünür **MONTAİGNE.**

Hakan da iyice düşünecekti. Gerçekleri görmesi için iyice düşünmeye ihtiyacı vardı. Düzensiz olan şeyler vardı hayatında. Aysun'la aralarında bir sorun yoktu ama yine de baştan beri eksik olan bir şeyler hep vardı.

Aslında **aralarındaki en büyük sorun, hiçbir sorunları olmamasıydı.** Sorun deyince, insanların ille de büyük sorunlarla mücadele ediyor olması gerekmez.

Çiftlerin kafa kafaya verip, ufak tefek sorunlarına birlikte çareler aramaları, beraberliğin içinde eksikler varsa, el ele verip bunları gidermeye çalışmaları; birlikte sürecek bir hayatı daha yaşanılır hale getirir.

Böylece insanlar bir şeyleri paylaşmış olurlar. **Birlikte elde edilen ve paylaşılan şeylerin kıymeti daha çok bilinir.**

Jimmy'le aralarında bir şey yoktu ama bir araya

geldiklerinde aralarında tuhaf bir atmosfer oluşuyordu. Çekici, hoş bir atmosfer... Neler oluyordu kendine? Ne olmuştu "Bay Organ"a?!

"Değişim Merkezi"ne, evliliğinde hissettiği monotonluğa bir renk getirmek, içine düştüğü sıkıntıyı gidermek için gitmişti ama galiba başına iş açmıştı!

Aklı fena halde karışmaya başlamıştı son günlerde. İlk fırsatta Aysun'la oturup konuşmalıydılar.

Bu düşüncelerle Hakan evinin önüne gelip garaja girdi. Arkadan da Jimmy arabayı yola park etti. İçeri girdiler.

Eve ilk kez geliyordu Jimmy. Evi çok beğendi. Hele alt kattaki, TV odasını...

HAZAN İLE VEDAT... VE SİBEL... VE SELİN...

*H*azan, artık evli olmadan bir evde oturmak istemediğini söylüyor, Vedat'ın evde kalmasına izin vermiyordu. "Ya evleniriz, ya da bu iş bitsin! Artık gizlilikten sıkıldım" diye Vedat'ı köşeye sıkıştırmaya başlamıştı.

Vedat, Hazan'sız değil bir gün, birkaç saat bile geçiremez olmuştu. Onu özlüyor, istiyordu. Kıza resmen âşık olmuştu.

Zira "**aşk**"; **tarafların kusurlarını sihirli örtüsüyle örter.** Âşık olan, âşık olduğu kişinin kusurlarını, hatalarını katiyen görmez. Daha doğrusu, görse de görmezden gelir. O kusurlar bile şirin görünür âşık olanın gözüne. Âşık olduğum zamanlarda hissettiklerimden dolayı, bunun böyle olduğunu çok iyi biliyorum!

İşte Vedat da, Hazan'ın kısa sürede ortaya çıkan sevimsiz huylarını, çıkarcılığını hiç görmüyor, kızı yaşındaki bir kızın, kendini parmağında oynatıyor olmasının bile farkına varamıyordu.

Sonunda Sibel'den boşanmaya karar verdi Vedat. Yirmi sekiz yıla doğru yol almış bir evliliği bitirecekti.

Avukatına bu konuda vekalet verdi. Adam harekete geçti. Önce Sibel'i aradı, durumu aktardı. Boşanma şartlarını konuşmak için Sibel mi gelecekti, yok henüz İstanbul'a dönmüyorsa, avukat oraya gelip Sibel'le konuşur, neticeye varabilirlerdi.

Sibel, buna gerek olmadığını, kendine ait olan büyük büro dairesi ile yine kendine ait olan daha önce oturdukları dubleks daireyi ve arabasını satılığa çıkarmasını; toplanacak olan paraların ve halen çalışmakta olan dekorasyon-mobilya mağazasının kiralarının da bundan sonra döviz olarak bankaya yatırılmasını istedi avukattan. Bodrum'daki yazlık evi kızına bırakıyordu.

Vedat'tan hiçbir şey istememişti Sibel. Zaten satılmasını istediği mülkler kendi kazandığı paralarla aldığı yerlerdi. Vedat'ın hediyesi olan Bodrum'daki evini de Selin'e bırakıyordu. Vedat karısının bu davranışından etkilenmişti.

Her şey ne kadar da kolay olmuştu ve Sibel hiçbir zorluk çıkarmadan boşanmayı kabul edivermişti. Vedat, bunca sene süren evlilikten sonra bu işin bu kadar kolay bitebileceğini hiç düşünmemişti. Hatta biraz şok olmuştu. Biraz da kuşkuya düşmüştü. Belki de Sibel'in hayatında biri vardı. Kimbilir... Boşanmaya bu kadar çabuk "evet" dediğine göre...

Sibel'in boşanmaya bu kadar kolay "evet" demiş olması, mal-mülk, para-pul gibi hiçbir şey istememiş olması, Vedat'ı müthiş etkilemiş, içinden de "Böyle asil bir kadından boşanılır mı, a-salak?" diye kendi kendine sorular sormuştu. Ama artık ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Sibel'se son zamanlarda, bu işin sonunun böyle biteceğini düşünmeye başlamıştı bile. Aklına gelen de olmuştu! Onca yıllık evlilik bitiyordu artık. Üzgündü. Ama yapabileceği şey yoktu.

Bazı kadınların yaptığı gibi yapışmayacaktı artık kendini değil, başkasını seven kocasına. Evlilik gibi, boşanma da insanlar içindi. Bir gün gelip kavuşulduğu gibi, ummadık zamanda da ayrılabiliyordu insanlar...

Kocasının Hazan denen kızla, Selin'in isteği üzerine yemeğe çıktığı geceden sonra, Sibel'in içine bir şüphe düşmüştü zaten.

İşte Hazan kocası ile arasına girmişti sonunda. Kızları yüzünden geçici bir süre için ayrılık denemeye kalkmış olmaları, ikinci denemeden sonra gerçek bir ayrılık getirmişti onca yıllık karı-kocaya...

Dönmeyecekti İstanbul'a. Belki Londra'ya yerleşirdi. Gelecekle ilgili kararlar almak için henüz erkendi. Selin için üzülmeye başlamıştı Sibel. Amerika'dan dönünce boşanma nedenini er-geç öğrenecekti Selin. Hazan'ı duyacaktı ve kimbilir nasıl alt-üst olacaktı.

Kızının cinsel seçimi yüzünden olmuştu aslında bütün bunlar. Anlayışlı davranmadığı için şimdi pişmandı, kendine kızıyordu ama artık çok geçti.

Onca yıl, sahip olduğu tek kızından sevgisini ve ilgisini esirgemişti. Bütün bunları düşündükçe içindeki pişmanlık duyguları daha da çoğalıyor, beyni bu büyüyen pişmanlıkla zonkluyordu.

Vedat'la Hazan'ı bırakıp, kızını düşünmeliydi artık. Kendini affettirmeye çalışacaktı ama bakalım kızı onu affedecek miydi?

Alberto ve karısı Antonella ile geçirdiği günlerden,

gecelerden sonra Sibel kızını daha çok düşünmeye, hatta çok özlemeye başlamıştı.

Birkaç kere Selin'e telefon açmak istemiş ama cesaret edememişti. Selin'in kendisini refüze etmesinden korkuyordu. Öyle ya, kızına ilgisiz davranan, onu neredeyse yok sayan kendisi değil miydi?

Kısa süre içinde boşanıverdi yılların karı-kocası Sibel'le Vedat.

Ayrılıklar da kavuşmalar gibi insanlar içindi.

Selin biraz uzun kaldığı Amerika'dan döndüğünde, annesiyle babası boşanmıştı. İstemezdi onların ayrılmasını ama karışamazdı onlara, hayat onlarındı.

Annesi Bodrum'daki evi demek Selin'e bırakmıştı ha! Annesinin böyle zor ve üzüntülü bir anında onu düşünmüş olmasından çok etkilendi Selin. İçi pır pır etti.

Annesini arayıp teşekkür edecekti. Hem belki bir süre annesinin yanına Londra'ya giderdi... Böylece aralarında yeniden bir diyalog başlar, aralarında oluşan yılların buz dağları eriyiverirdi belki de...

Selin'i alt-üst eden şey babası ile annesinin boşanmaları değil de, babasının; o çok sevdiği, arkadaş gibi olduğu, kendini kollayan, savunan, seven, onunla birlikte ağlayan biricik babasının Hazan'la beraber olmasıydı! İşte onu yıkan buydu.

Okul arkadaşı Hazan... Deli gibi âşık olduğu Hazan... Artık babasının karısıydı. Yani âşık olduğu kız, üvey annesi olmuştu artık! Babası Hazan'la yatıyordu, onun bedenine dokunuyor, onun içine giriyordu!

Tanrım, bütün bu iğrençliklere dayanmak çok zordu... Çok zor...

HANDE İLE MİRELLE... SİBEL İLE SELİN... VE CEMİL...

*H*ande'nin bir Paris öğleninde Montmartre'daki café'de Mirelle adlı bir kadınla tanıştığını hatırlıyorsunuz, değil mi? İşte o günün gecesinde başlayan beraberlikleri, son sürat devam etmekteydi.

Hande; sadece bir gece bir şeyler yaşadığı, sapkın fantezileri olan Raymond'la geçirdiği o tuhaf gecenin sonunda, Mirelle'in evine gitmiş, o andan sonra da Mirelle'den ayrılamaz olmuştu.

Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Bu duyguyu uzun zamandır içinde bu kadar güçlü hissetmemişti.

Onun sıcaklığını yanıbaşında hissederek uyumak, uyandığında Mirelle'in gülümseyen yüzüyle kahvaltı tepsisini yatağa getirmesini seyretmek, onunla birlikte yürüyüşler yapmak, karşılıklı oturup siyasetten sanata, modadan ilime kadar her konuda konuşmak Hande'yi inanılmaz mutlu kılıyordu.

Böyle şeyleri uzun zamandır Cemil'le yaşamamıştı. Bir süre önce denemeye kalkıştığı çılgınlıkların nedeni onun, yani kocasının ilgisizliğiydi. Sanki yaşadıklarıyla ilgisiz kocasından intikam almıştı.

Cemil **her zaman parayla her kapıyı açabileceğini düşünürdü. Bu onun en büyük yanlışıydı. Para belki çok büyük bir güçtü ama manevi değerleri satın alamıyordu.**

İkili ilişkilerde manevi alış-verişlerin yeri çok büyüktü ama erkekler bunu anlamak istemiyorlar, kadınların istediği, beklediği manevi değerleri görmezden geliyorlardı.

Yıllar sonra yeniden âşık olmuştu Hande. Hem de bu kez bir kadına tutulmuştu. Mirelle'in evine yerleşmişti. Mirelle, Hande'ye rengarenk, uzun etekler, uçuşan incecik bluzlar, çok şirin yelekler almıştı. Daha doğrusu kendi dükkânından getirmişti. Son günlerde giydiği daracık mini etekleri, daracık strech elbiseleri üzerinden çıkarıp atmıştı artık.

Uzun, renkli etekleri, incecik bluzları, kısacık sarı saçları, küçük topuklu pabuçlarıyla, değil 39 yaşında, adeta üniversiteli kızlar gibi olmuştu Hande.

Mirelle'in evinde çok kitaplı zengin bir kütüphane vardı. Kitaplar okumaya başlamıştı Hande. Oysa, uzun zamandır doğru dürüst bir roman bile okumamıştı. Üstelik, o kadar çok eve sahiptiler ama hiçbir evde adam gibi bir kütüphanelerinin olmadığını düşündü. Utandı.

Mirelle çok okuyan bir kadındı. Akademik bir kariyeri yoktu ama okuyarak her konuda bilgisini artırmıştı. Onun bu tarafını kıskanıyordu Hande. Kitaplara sevgi ve ilgi göstermeden geçirdiği yıllarına acıdı. Kendi kendine söz verdi, her fırsatta okuyacaktı.

Ve okudukça da sanki dünyası genişliyordu. Oysa, dünya üzerinde seyahat edip görmediği yer neredeyse kalmamıştı ama okumak, apayrı bir şeydi. Okumakla görmek birleşirse, gördükleri, insanın beyninde daha çok yer ediyordu.

Sinemalara, tiyatrolara götürüyordu Mirelle Hande'yi. Fransızca'sının hatalarını düzeltiyordu. Hande'yi lisan kursuna da yazdırmıştı Fransızcası iyice kuvvetlensin diye.

Hande kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Hayatın anlamı ortaya çıkmıştı. Gözlerinin mavisi canlanmıştı.

Bu arada, Mirelle'le Londra'ya gitmiş, onu Sibel'le tanıştırmıştı. Sibel'in boşanması Hande'yi şaşırtmıştı. Çünkü onlar çok iyi anlaşan, çok sevişen bir karı-kocaydı. Daha doğrusu, öyle görünüyorlardı.

Vedat'ın kalkıp da kızının okul arkadaşıyla beraber olması şok etkisi yaratmıştı onları tanıyan çevrelerde.

Mirelle; aşkların, sevgilerin olduğu gibi, ayrılıkların da insanlar için olduğunu söylemişti Hande'ye.

Derken Selin bir gün annesini aradı. Sevincinden uçtu Sibel. Hemen Londra'ya çağırdı kızını.

Selin, Londra'ya annesinin yanına gitmeden önce şirket yönetim kurulunu toplayıp, şirketini devretmek istediğini söyledi.

Şirket çalışanları Selin'e acele etmemesini söylediler ama Selin kesin kararlıydı. Şirketini bırakıyordu.

Sonunda şirketi Vedat devir aldı. Eee, o şirkete çok emek harcamıştı. Üstelik çok güçlü bir müşteri portföyü oluşmaya başlamıştı. Kısa sürede başarılı işlere imza atan bir şirketi başkalarına bırakacak değildi.

Selin İstanbul'da artık ne çalışabilir, ne de yaşayabilirdi. Londra'ya gidecekti ilk önce. Sonra belki Amerika'ya gidip yerleşirdi. Şu anda tek istediği şey, buradan bir an önce gitmekti.

Annesinin ona verdiği Bodrum'daki evi de satışa çıkardı. Arabasını da sattı. İkisini de babası almıştı. Ona ait şey istemiyordu.

Ve Londra'ya annesinin yanına gitti. Babasının görüşme teklifini de içi sızlayarak reddetti. Oysa ne de iyi anlaşan bir baba-kızdılar. Yazık olmuştu bu örnek baba-kız ilişkisine...

Heathrow Havalimanı'nda Hande, Mirelle ve Sibel karşıladılar Selin'i. Selin'in yıllar sonra annesine deli gibi sarılması görülecek şeydi.

Anne-kız, onca zaman sonra, tüm yıllar boyunca birbirlerine sarılıp öpüşmedikleri kadar çok, sarılıp öpüştüler. Ağladılar. Selin'i ağlarken pek görmemişti Sibel. Şimdi kızı kollarındaydı ve sevinç gözyaşlarıyla annesini öpüyordu. Sibel sevinçten ölebilirdi.

Kocası onu boşamış, kızlarının âşık olduğu gencecik bir kızla yaşamaya başlamıştı ama dünya Sibel'in umurunda değildi. Bir şeyi kaybetmişti ama başka bir şeye kavuşmuştu: "Kızına"... Uzak kaldığı anneliğin tadını çıkarmalıydı artık.

Londra'nın lüks Belgrave semtindeki muhteşem ev, uzun zamandır olmadığı kadar şenlendi. Hayat doldu. Dört kadın salonda otururlarken, uşak James onlara harika bir çay masası hazırladı. Yardımcı Edwina belli ki, Selin'i çok sevmişti. Arı gibi ona hizmet ediyor, pervane gibi Selin'in etrafında koşuşuyordu. Nell de hanımının Londra'ya dönmesinden memnundu.

Sonunda Hande kararını açıkladı; şimdilik Paris'te oturacaktı ama sık sık buraya geleceklerdi. Sibel'le Selin bu evde kalsındı. Koca ev hepsine yeterdi.

Cemil konusunda ne yapacağını bilemiyordu. Zaten Cemil'in hayatında var ya da yok olması fark etmiyordu Hande için.

Boşansa da, maddi sıkıntısı olmazdı. Londra'daki ev, Paris'teki ev, Gastaad'daki dağ evi, Büyükada'daki köşk ve Beykoz'daki villa Cemil'in ona on yedi yıl içinde aldığı hediyelerdi. Kendi banka hesaplarında hayli parası da vardı. Neyse, şimdilik bir karar almak için erkendi.

Zaten Cemil de kaç kere telefon edip Cannes'a çağırmıştı karısıyla, Sibel'i.

"Yeni boşandın. Üzgünsündür, al Hande'yi de gel buraya. Yat çok harika. Oyalanırsın" demişti telefonda Sibel'e.

Vedat'ın kızının arkadaşı ile olan beraberliğine Cemil de şaşırmıştı. Daha doğrusu şaşırmış görünmüştü! İşin aslına bakılacak olursa, neredeyse elli yaşına yaklaşan bir adamın, kızı yaşındaki biriyle birlikte olmasını biraz kıskanmış, biraz da gıpta etmişti. Yaşı altmışa merdiven dayamıştı ama hâlâ gözü çöplükteydi Cemil'in!

Cemil'in Hande'ye ettiği telefonlar sonucunda, Hande nihayet karar vermişti. Sibel ve Selin'le birlikte Cannes'a kocasına gidecekti. Mirelle'e de isterse Londra'daki evde kalabileceğini söyledi.

Ama Mirelle dükkânının başına dönecekti. Tezgâhtara bırakmıştı dükkânını ne zamandır. Gerçi kıza çok güvenirdi ama olsun, bir süre Paris'e dönmesi iyi olacaktı.

Deli gibi birbirlerine sarıldılar havaalanında... Mirelle, Hande'nin yüzünü avuçlarının içine alıp, uzun uzun seyretti onun yüzünü. Hande'nin biçimli burnunun ucuna öpücükler kondurdu. Hande'nin kısacık saçlarında ellerini dolaştırdı. Hande'yi durdu durdu göğsüne bastırdı Mirelle.

Hande'nin kocasına gidiyor olması, Cemil'den ayrılmayı pek düşünmemesi içini yaralıyordu Mirelle'in. Sevdiği kadın, birkaç saat sonra kocasının yanında olacaktı, bu gece onun koynuna girip yatacaktı, sevişecekti. Bundan adı kadar emindi.

Hande ağlıyordu. Mirelle, Hande'nin yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını dudaklarıyla sildi. Aslında onun da içine akıyordu gözyaşları. Sevdiği kadından ayrılmak zor geliyordu.

"Söz ver bana. Ağlayıp üzülmek yok. O senin kocan. İnan bana orada eğleneceksin. Hayat sürecek Hande. Şartlar ne olursa olsun hayat sürecek. Hiç olmazsa birileri için bitse bile, birileri için sürecek. Sürmeli de..." dedi Hande'ye.

Selin de, Sibel de onların duygularını çok iyi anlıyorlardı. Mirelle ve Hande gözyaşları içinde ayrıldılar. Mirelle Paris'e uçtu, Hande'ler de Nice'e...

Uçakta ağladı Hande. "İçimde tuhaf duygular var." dedi. Sibel teselli etti Hande'yi. Annesindeki bu değişikliğe en çok şaşıran Selin olmuştu.

Öyle ya, annesi yıllarca kızının cinsel seçimi yüzünden kızına ilgi göstermemiş, sevgi vermemiş, kızından salgın hastalıklı gibi kaçmış, hatta son zamanlarda onunla hiç konuşmamıştı.

Şimdiyse, iki kadın sevgilinin beraberliğini hoş görüyordu. "Anneme ne oldu böyle? Nasıl bu kadar değişti?" diye kendi kendine sorular sormuştu Selin.

Helikopter onları Nice havaalanından alıp Cannes'daki yat'a getirdi. Cemil karısının yeni giyim tarzını pek beğendi. "Değişik olmuşsun" dedi.

Zaten Hande daha önce, kısacık kestirip, sarıya boyattığı saçlarıyla İstanbul'a gittiğinde, Cemil çok şaşırmıştı karısının yıllardır hiçbir kuaföre elletmediği saçlarını kestirip, rengini değiştirmiş olmasına...

"Gençleşmişsin" demişti Hande'ye.

Bu da gösteriyor ki, kadınlar önce kendileri için, sonra da yakınlarındaki insanlar için ara sıra kendi görüntüsünde bazı değişiklikler yapmalıdır.

Tabii, rüküş olmadan ve komik durumlara düşmeden. Yakışanı bularak... Modaya da fazla kapılmadan...

Hande'ye yatı beğenip beğenmediğini sordu Cemil. Bu da sorulur muydu? Muhteşemdi. Hepsi bayılmıştı. Selin hemen yat'ın havuzuna atmıştı kendini. Sibel de kızına eşlik etmişti.

Anne-kız, yılların acısını çıkarmak istercesine büyük bir keyifle yüzüyor, gülüşüp oyunlar oynuyorlardı. Sibel, neredeyse yüzünü unuttuğu kızını doya doya seyrediyordu. Selin de yüzerek havuzun bir ucuna gidiyor, sonra gerisin geriye yüzerek annesinin yanına gelip, yanağına öpücükler konduruyordu.

Bir ara Sibel sevinçten ağladı. Çok tuhaf duygular içindeydi. Çok sevdiği kocasını başka kadına kaptırmış, ama yıllardır ilgilenmediği kızıyla birbirlerini keşfetmişlerdi.

Yunanlı düşünür **SOKRATES**'in dediği gibi:
"Hazla elem birbirine karışmıştır."

Anne-kız daha sonra havuzdan çıkıp, duşa birlikte girdiler. Eskiden olsa böyle bir şeyi asla yapmazdı. Sibel çocukluğundan beri kızının çıplak bedenini ilk kez görüyor, ona ilk kez dokunuyordu.

Kızının çıplak vücudunu önce çekine çekine sabunlamaya başladı. Selin de annesini sabunlamaya başladıktan sonra Sibel rahatladı. Her şey bir anda değişivermişti sanki.

Sonra giyinip karaya çıktılar. Le Suquet'nin dar sokaklarında yürüyüp, oralardaki küçük dükkânlara bakacaklardı.

Hem önce deniz kenarındaki Quai St.Pierre' deki restoranlardan birinde bir şeyler atıştırırlar, sonra konuşa konuşa yürürlerdi.

Yıllardan beri ilk kez bu denli yakın oluyorlardı. Önceleri oradan buradan, Amerika'dan, Hande ile Mirelle'den, Cemil'den derken, ilk kez birbirleriyle bir arkadaş gibi Vedat'la Hazan'ı konuştular.

Selin babasının Hazan'la beraber olmasının onu nasıl yaraladığını anlattı annesine. Sibel dinledi. Bir yandan da düşünüyordu, acaba kendi yaşadıklarını kızına anlatsın mı diye.

Önce çok tereddüt etti ama sonunda yaşadığı ilişkiyi, yani Alberto ve karısı Antonella'yı Selin'e anlattı. O da sırrını kızıyla paylaşmak, daha doğrusu adeta günah çıkarmak istemişti.

Selin hiçbir yorum yapmadan, büyük bir sessizlik ve suskunluk içinde dinledi annesinin anlattıklarını.

"İnsan tabiatının yetersizliği yüzünden hiçbir şeyi duru ve yalın halde tutamıyoruz. 'Altın'ı bile işimize yarar hale getirmek için başka bir madde ile karıştırıp, duruluğunu bozmak zorunda kalıyoruz."

İnsan tabiatıyla ilgili işte böyle diyordu Fransız düşünür **MONTAİGNE.** Ve devam ediyordu:

"Kavuşabildiğimiz zevk ve nimetlerin hepsi mutlaka dertlerle, üzüntülerle karışıktır."

"Acaba anlatmasa mıydım?" diye pişman oldu Sibel bir ara. Sonra konuyu kapattılar.

Gelelim Cemil'le Hande'ye...

Cemil, Hande'nin bu yeni görüntüsünün verdiği heyecanla, kamarasında soyunan Hande'nin yanına gidip, arkadan memelerini avuçlayıvermiş, sonra Hande'yi kendine döndürüp arzuyla kucaklamıştı karısını. Epeydir yapmadığı kadar ateşli öpücüklere boğmuştu Hande'yi.

Ya bu "yat" iyi gelmişti Cemil'e, ya da Hande'nin yeni saçları-giyimi-kuşamı, kısaca günün moda deyimiyle Hande'nin "yeni imajı" Cemil'i ayaklandırmış, harekete geçirmişti!!

Hande'nin de hoşuna gitmişti onun bu ilgisi. Cemil hemen yatmak istedi ama "Şimdi olmaz, gece" dedi Hande ama Cemil onu dinlemeyip, yatağa devirmişti bile karısını.

Hayvan gibiydi Cemil. Soluk soluğa, nefes nefese sevişmişti Hande ile. Hande bu sevişme boyunca, at kuyruklu adamdan gay adama, Raymond'dan Mirelle'e kadar yattığı insanları düşündü. Ne manyaklıklar yapmıştı. Hep bu kocası olacak adamın ihmali yüzünden yapmıştı o delilikleri.

Ve bir kez daha Mirelle'i düşündü Hande. Yumuşak başlı, güler yüzlü, tatlı dilli Mirelle'i... Onu düşünerek kocasıyla olan sevişmeyi tamamladı. Cemil, oflaya, poflaya kalktı Hande'nin üzerinden.

Sevişmeleri epey zamandır yapmadıkları kadar iyiydi, hatta değişikti. Ama sonrası yine "aynı"ydı. Her zamanki gibi öksürerek kalkıp duşa gitti Cemil.

Maç yine "aynı" skorla bitmişti: Cemil-1–Hande-0!!..

Cemil duş alırken "her zamanki" gibi burnunu sümkürüyor, boğazını temizleyip tükürüyor, öksürüyor, yani yıllardır her zaman yaptıklarını tekrarlayarak yıkanıyordu.

Acaba Mirelle ne yapıyordu?...

FİNAL

"İyi akşamlar sayın seyirciler, ana haberlere geçmeden önce, günün önemli haberlerinden özetler veriyoruz:

Reklam dünyasının tanınmış isimlerinden Vedat Karsan, yirmi sekiz yıllık karısı ünlü dekoratör Sibel hanımı boşar boşamaaaaz, havai fişekli muhteşem bir düğünle, kızının sınıf arkadaşı ile dünya evine girdiii. Tüm sosyete ve tüm 'Volerazzi' ekipleri düğünde hazır bulundu.

AZZZZ SOOOORA!..."

Adının Mirelle olduğu söylenen bir Fransız kadın, kendini metro'da hızla giden trenin önüne attı. Paramparça olan cesetin parçaları metronun duvarlarına yapışmıştı. Öyle ki, et parçalarını duvarlardan kazı kazı bitiremediler! Şu anda etlerin kazınmasını izliyorsunuz canım Türkiyem. Nasıl? Acayip değil mi? Polisin verdiği bilgilere göreee... Hah-hah-haaa, devamını şimdi söyler miyim hiç!

AZZZ SOOORA!..."

(Reji odası: Ağbicim yarınki programın fragmanlarını yayına sokun... Eeevet... Tamamdır.)

Araya uzun uzun film parçaları girer. Film güzeldir. İnsanlar, işlerini bırakıp film başladı zannedip TV'lerinin başına geçerler. Epey bir süre sonra, carttt diye film kesilince "Aaa, oldu mu ya! Filmi en heyecanlı yerinde kestiler" diye insanlar sinir olurlar. Oysa sinema saati henüz başlamamıştır. Çünkü haberler devam etmektedir.

"Evettt sayın seyircileeer, ne diyorduk??? Sahi ne diyordum yahu, uzun zaman geçti, unuttum!

(Reji odası kulaklığa bağırır: Aağbicim, Amerika'daki habere geç. Görüntüyü yolluyorum. Eveeettt...)

"Dur be aağbicim yaa. Daha Fransız kadını anlatıyorduk. Evet canım seyircilerim benim, Fransız Mirelle arkasında bıraktığı mektupta: "Türk sevgilimi, Törkiş rakıyı ve kebabı çok seviyordum. Sevgilimse beni terk edip, vergi kaçakçısı kocasına döndü. Ben de onsuz yaşamak istemediğimden, düşündüm taşındım, en kanlı bir biçimde hayatıma son vermeyi planladım.

Bu durumda, Türkiye'deki Haber programları bana teşekkür borçlular."

Teşekkürler Mirelle, şu anda her ner'deysen!..

(Spikerin kulaklığına reji odasından gelen ses: Ağğbiciiim, n'aptın yav? Özetleri veriyordun, sen haberin kanına-revanına kendini kaptırıp tamamını okumaya başladın.)

"Elimdeki haberi sizlere vermek için sabırsızlanıyorum, canım ve de yanlız beni seyredenlerim. Onun için özet-mözet yapamam, habere geçiyorum. Canım Türki-

ye'min seyircileri, şimdi sunacağım haber de son derece hareketli-kanlı-canlı! Sakın bir yere gitmeyin, valla küseriz.

Efendim, Amerika'da yaşayan Hakan adlı genç Türk iş adamını, karısı, kendi evlerinde Jimmy adlı Amerikalı bir erkekle uygunsuz vaziyette bastı. Veee, genç kadın yemek odasındaki vitrinin çekmecesinden usulca gidip aldığı tabanca ile kocasını ve onun Amerikalı âşığını kurşun yağmuruna tuttu.

Üstelik sayın sadece beni izleyen canımlarım, iki erkeğin üzerinde de son model kadın çamaşırları vardı. Ve yüzleri de makyajlıydı.

(Ekrana sevişen erkek görüntüleri gelir.)

Şu anda erkekleri sevişirken görmektesiniz sayın seyircilerim. Bu sahneleri nasıl çektik diye merak edecek olursanız, söyliiim. Bu film gerçek değil, bir "canlandırma"dır. Bakın, bakın adamın karısı rolünü oynayan manken kız, elinde tabancayla yatak odasına doğru nasıl da süzülüyor... Ay, vallahi bu kız çok başarılı. Aklı olan buna hemen bir kaset yapar!

Neyse biz habere devam edelim... amaaa yağma yoook!

AAZZZ SOOORA!..."

(Reji: Maç özetlerine giriyoruz aağğbicim. Dikkaatt... 4... 3... 2... 1... gir VTR'yi.)

Maç özetleri başlar. Bu arada sağır alfabesiyle haberleri anlatmaya çalışan tercüman şaşkınlık içindedir. Neyi anlatacağını bilemez. Aklı karışmıştır. Neyi, hangi haberi anlatsın şaşırmıştır. Ekran başındaki seyircilerin

bazıları haberler bitti, maç başladı diye maçsız kanal ararlar. Epey bir süre sonra, bazı evlerdeki aile babaları, içerki odalardan koşa koşa gelip, haberlerin yeniden başladığını aile fertlerine haber verirler. Bazıları yeniden dönerler o kanala.

"Evet, **'YANLIZ BİZİ'** seyrettiklerinden emin olduğumuz biricik seyircilerimiz, kaldığımız yerden günün önemli haberleriyle devam ediyoruz. Tabii hatırlıyabilirseniz şayet, Amerika'daki kocasını bir erkekle basan cani kadında kalmıştık.

Evet, gördüğü bu manzara karşısında deliye dönen Aysun adlı kadın, kocasını ve yataktaki diğer erkeği 45'lik tabanca ile öldürmüş, son kurşunu da kendine sıkmak istemiş ama tabancada ne yazık ki(!) tüh aksi şeytan, kurşun bitmiştir."

(Reji odasından spikerin kulaklığına gelen ses: Hocam yine daldın ve aldın başını gidiyorsun. Lütfen aağğbicim yani, dağılmıyalım...)

"Evet sayın seyirciler, ne diyordum???... Eveettt, tabancasında kurşun bittiği için maalesef(!) kendini öldüremeyen Aysun, kendisini durdurmak isteyen Amerikalı komşusu Kate'i, içi boş olan tabancayla rehin alarak, hızla Verrazano köprüsüne gidip, arabasından inmiş ve kendini boşluğa bırakacağı anda... N'olmuş dersiniz? Ne olduğunu tabii ki anlatacağız ama **AAZZZ SOOORA!...**"

(Reji odası: Reklamlara giriiin. Eeevett... 3... 2... 1... Giiir.)

Reklamlardan sonra o gece neler seyredeceğimiz, satır satır gösterilir. Siz tam gecenin ilerleyen saatlerinde, neyi seyredeceğinizin planını yaparken, haberler yeniden başlayarak planlarınızı dağıtır.

"Kadın kılıklı ve kadın iç çamaşırlı kocasını ve onun erkek sevgilisini öldürdükten sonra, tabancasını kendi..."

(Reji odasından gelen ses: Aağğbiicim, bunları anlattın. Durup durup tekrarlama. Gir konunun finaline şööle temiz temiz!)

"Neyse orayı geçiyorum, meğer anlatmışım... Evet sayın seyirciklerim, Kate adlı Amerikalı kadın, Verrazano köprüsünden atlamak isteyen Aysun'u kurtarmak isterken, dengelerini kaybedip, ikisi birlikte denize uçtular.

Ne muhteşem bir kaza değil mi canım vatandaşlarım... Hele vücutları PULOOŞŞŞ diye suya çarptığı zaman aynı betona düşmüş gibi olmuşlardır. Cesetlerin, köpek balıkları tarafından çatır çutur yendiği tahmin edilmektedir."

(Reji odasındakiler birbirleriyle konuşurlar: Ohooo, uçtu yine aağğbicim! Laf dinlemiyor ki! –Spikerin kulaklığına seslenir– Şu kendine göre korku filmi gibi yorum yapma huyundan vazgeç be hocam! RTÜK yine kapatacak. Kaşını da aşağı indir. Çocuklar korkuyor!)

"Canım seyircilerim, haberlerimiz öyle kanlı canlı ki, anlatırken heyecanlanıp, kendimden geçiyorum. Reji odasına da yaranamıyorum ki! Nankörler! Kulaklığıma söylenip duruyorlar! RTÜK'ten çekiniyorlar.

Oysa sizlere büyük fedakârlıklarla sunduğumuz bu kanlı-canlı-heyecanlı haberler sayesinde sizleri alt-üst ediyoruz. Veee adımız gibi biliyoruz kiii, ennn çok BİZZZ seyrediliyoruz. Biizzz en büyüğüzz, bizzz müthişizz, bizz herşeyizz, BİİZZZ biriz, sizzzz sıfırsınız!..."

(Reji odası: Hocam fazla abarttın! Vur dedik, sen öldürüyorsun! Methiyeyi bırak da, habere geç.)

"Bugün çok enteresan bir olay oldu sayınlarım, ünlü iş adamlarımızdan Cemil, yurt dışına bavulla para çıkarırken göz altına alınmıştı kiii, ne yaptı nasıl becerdi kimse anlıyamadan bir de baktılar Cemil, pasaportu cebinde, bavulu elinde, paracıklar içinde, özel bir uçakla PIRRR Amerika'ya doğru gidiyor.

Herkes şaşkınlıkla giden uçağın arkasından bakarken, uçaktan bir faks geldi.

Faksta ne yazıyordu?... **AZZZ SOOORAAA!...**"

(Reji: Reklamları gir. Eeevett... 3... 2... 1... Tamamdır. Reklamlardan sonra da haftalık programı verin.)

Bu ara öyle uzundur ki, seyirciler, evlerinin içinde çeşitli aktivitelere dağılırlar. Kimi bulaşığa geçer, kimi çamaşıra... Kimi sebze soyar, kimi yemek yapar. Kimi uyuklamaya başlar, kimi telefonla muhabbete dalar. Bu arada kimileri de "AAZZZ SOOORA"sız yabancı yayınları seyretmek üzere, kablolunun kanalları arasında dolaşmaya başlar. Kimi de internet'te surf yaparken, kendini kaybetmiştir. Bu arada yarım kalan haberler yeniden başlar. Ama seyircisi hayli azalmıştır artık.

"Veee işte sayın Türkiyem, hâlâ ekranlarınızın başındaysanız umarım oradasınızdır, inşallah beni şu anda dinliyor ve seyrediyorsunuzdur. Gelelim iş adamı Cemil'in faksta yazdıklarına... Şu anda ekranlarınızda faks kâğıdını görmektesiniz:

< Sakın merak etmeyin, Amerika'da halledeceğim ufak-tefek işler var. Onları en kısa zamanda halledip valla billa Türkiye'ye geri döneceğim! Gözlerinizden öperim! Cemil >

diye yazıyor faksta. Şu anda görmekte olduğunuz bu yazılar da " canlandırma" yazılardır! Ama ne iyi canlandırmışız diii mi?! E-Tabii, BİZZZ birşey yaptık mı, en müthişini yaparız."

O sırada bir el, bir kâğıt uzatır spikere. Spiker heyecanla bir göz atar kâğıda. Yüzünde bir tebessüm belirir ve:

"Şimdi aldığımız çok önemli bir haberi veriyoruz. Haberlerin başında, havai fişek'li düğün haberini verdiğimiz ünlü reklamcıyla boşandığı dekoratör karısı vardı ya, işte onların lezbiyen olan kızı, kendi âşık olduğu kızla babasının evlendiğini duyunca bir şişe uyku ilacı yutarak intihar etmiş. Şu anda cesedin görüntüleri, sadece ve sadece BİZİMMM elimize geldi. Sansürsüz olarak aynen sunuyoruz. **AZZZ SOOORA!...**

(Reji odası: Aağğbicim, saat kaç oldu hâlâ bitiremedik.

Diğer kişi: Hocam daha hükümetin ekonomi politikası ile ilgili açıklamaları, meclis görüntüleri, parti başkanlarının demeçleri, trafik kazaları, yangınlar falan var.)

"Sayın seyircilerim, valla kusura bakmayın, az önce haberleri verirken, araya giren filmlerin uzunluğundan na'pıcamı şaşırmış, kâğıtları karıştırmış ve haberi eksik okumuşum. Şu anda bavul dolusu paralarla yurt dışına kaçan iş adamı Cemil'in Londra'da bulunan karısıyla telefon bağlantısı kuruyoruz.

"Aaalooo, iyi akşamlar Hande hanım, kocanız paralarla Amerika'ya kaçtı. Kocanızın planlarını açıklayabilir misiniz?"

"Ne biçim soru bu?! Adam kaçmış, sen bana kalkmış

onun planlarını soruyorsun. Cemil'in işlerine benim aklım ermez. Hem ben artık hayatımı yaşıyacağım. Geçtiğimiz günlerde çok sevdiğim iki insanı feci bir şekilde kaybettim. Artık kendi yaşamımdan sorumluyum."

"Yakaladıımm. Yoksa Cemil beyden boşanacak mısınız? Hayatınızda yeni biri mi var? Varsa kim? Esmer mi, sarışın mı? Üzerinizde nasıl bir elbise var? Öğlen yemekte ne yediniz? Dizi film çekecek misiniz? Sahneye çıkıp, kaset yapacak mısınız?"

"Yine saçmaladınız beyefendi! Benim yanımda bana destek veren can dostum Sibel hanımdan başka hiç kimse yok. O da çok sevdiği kızını kaybetti. Artık onunla birlikte yaşayacağız. Kaset konusuna gelince, en iyisi siz bir kaset yapın! Çok satar!"

(Reji odası: Yahu kadının sevdiği iki insan ölmüş, bizimki kalkmış kaset soruyor.

Başka biri: E-normaldir aağğbicim! Kaset konuşulmayan gün mü var?)

(Reji'den spiker'e: Telefon bağlantısını kesiyoruz aağğbicim... Parti başkanlarının görüntüleri geliyor. Hazıııır. Gir!)

"Sayın ve canım seyircilerim, hâlâ yerinizde misiniz? Yerinizdeyseniz, şimdi diğer çok önemli olaylara geçiyorum... (Görüntüye bir parti başkanının görüntüsü gelir ama spikerin anlattığı haber başkadır!)

Türkiye'nin gururu şarkıcımız...
Öbür şarkıcımız...
Daha öbür şarkıcımız...
Öbür öbür şarkıcımız...

(Reji: Rezil olduk! Adam şarkıcılara takıldı! Çabuk bir klip giriiin!)

Bir parti başkanının görüntüsünün üzerinde dış ses olarak spikerin verdiği şarkıcı haberi vardır. Reji, olayı toparlamak için bir klip girer ki, bu kez spiker bir parti başkanmın haberine geçer. Bu sefer partinin haberinin üzerinde klip oynamaktadır.

(Reji odasından gelen ses: Yeteeeeerrr! Ölmek istiyorummmm!)

"Aman iyi tamam! Eveeet... Yanlız bizi seyreden aziz seyircilerim, şimdi de ülkemizi daha az ilgilendiren konuları veriyoruz!

Başbakan...
Cumhurbaşkanı...
Seçim hükümeti...
AZZZ SOOORA!...
Enflasyon...
Benzine yine zam...
Sarhoş sürücüler...
Cinayet gibi trafik kazası...
AZZZ SOOORA!...

Ama daha önce şu söyliyeceklerime lütfen iyi kulak verin. Cinayet gibi trafik kazasının çok yakın plan filmleri sadece BİZİİİMM elimizde var, sakın seyretmeyim demeyin. Bayılacaksınız...

Ay kızmayın canıiım, yani görür görmez düşüp şakkk diye bayılacaksınız demek istedim.

.....

....

...

..

.

"İşte bir gece daha bitti. Bir Haberler de böylece sona erdi. **AZZZ SOOORA** herkes yatacak ve uykuya dalacak. Ve yarın sizlerle buluşuncaya dek, kimbilir bizde ve dünyada neler neler olacak...

Yarını iple çekiyorum. Hayat bu, ne yapacağı belli mi olur! Sağ gösterip, sol çakar. Kimbilir, şu anda bile sizlere yarın anlatacak ne haberler oluşuyordur.

Kanlı, canlı... Heyecanlı...

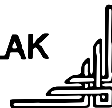
Yine de umarım hayat hepinize lütufkâr davranır. Daima güzel yüzünü gösterir. Hayatın içinde her şey, gönlünüzden geçtiği gibi olur."

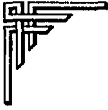
Acısız... Sancısız... Ar'lı...

FÜSUN ÖNAL
MAYIS, 1998

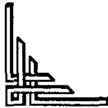

FÜSUN ÖNAL
–1–

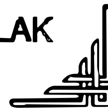
FÜSUN ÖNAL
–2-

ÖZLEM
Kaset
ve
CD'leri
Yakında
Sizlerle...

BEKLEYİNİZ...

MAJÖR PLAK

Fotoğraf: LÂLE DİRİM

FÜSUN ÖNAL

Hayat Bir

UTANMAZ KİTAP

Bu kitapta anlattığım insanlar ve onların yaşadıkları, hayatın utanmazlığının ta kendisidir. Bu kitap, hayatın tuzağına düşüp, özgürlüklerin çekiciliğine kapılıp, elde ettikleri özgürlükleri yanlış kullananların kitabıdır.

Aslında, binlerce yıldır gündüzleri aydınlatan bir tek güneş, geceleri aydınlatan da bir tek ay olduğu gibi, erkekle kadın cinsinden de sadece birer tane mevcuttur. Yani her iki cinsin sahip olduğu "şeyler"! sadece "İki çeşittir"! Belki kendi iç bünyelerinde bazı "model"! farklılıkları vardır ama bu sonucu değiştirmez.

Adem'le Havva'dan beri bu böyle gelmiş, böyle de gidiyor. Böyle de gidecek. Yani atalarımız nasıl idiyse, torunlarımız da aynı olacak: "İki cins ve iki farklı uzuv!"

Ve kıyamet gününe kadar bu iki cins, birbirlerinin anatomik şekillerini bildikleri halde, yine de "merak" etmeye devam edecekler. Ve başlarına da ne gelirse bu merak yüzünden gelmeye devam edecek!

Füsun Önal

ISBN 975-10-1364-X

